

МЕГЪН МАРЧ ПОД ТЕЗИ СЕНКИ

Част 6 от „Под тези“

Превод от английски: Raina, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

ЕЙДЪН

„В ОФИСА МИ. ВЕДНАГА“

Съобщението се появи на екрана на телефона ми с остро иззвъняване и аз изпуснах спиралата си на плота, едва успявайки да избегна да не нацапам с черно-бялата си блуза.

Прочетох съобщението три пъти, за да се убедя, че не бъркам. Четири думи. Нямах как да ги сбъркам. Нямах как да ги игнорирам.

На ум прехвърлих списъка с неща, които бях правила, и които биха могли да го ядосат, но не се сетих за нищо. Отидох на работа... единствената, която той ми позволи да имам. След това се върнах у дома. Навсякъде, където ходех, бях придружавана от мъже с пистолети и грамаден черен СУВ с бронирани врати и прозорци.

Но това не бе причина баща ми да ми праща съобщения. Истината бе, че той се сецаше много рядко за мен.

На вратата ми се чу почукване и аз мушнах четката на спиралата обратно в тубичката. Когато те призоват при Дом Касо, главата на една от най-големите престъпни фамилии в Ню Йорк, не ти е позволено да се бавиш.

Забързах към вратата, спъвайки се в дръжката на дамската си чанта, която бях оставила на пода до дивана. Пръстът ми се удари в крака на масата, изпращайки вълна от болка през целия ми крак.

— Мамка му.

На вратата отново се почука и аз премигнах.

— Ейдън, побързай.

Гласът принадлежеше на Анджели, личната ми детегледачка. *Извинете ме, исках да кажа бодигарда ми.*

— Само секунда.

— Нямах секунда. Трябва да тръгваме.

Разтърсих глупавия пръст и притичах през стаята, внимавайки да не се спъна още някъде. Погледнах през шпионката, за да се убедя, че

Анджело е сам и някой не го държи като заложник с пистолет опрян в главата.

Изглежда беше чисто. И за протокола, мисля, че това правило бе нелепо. Вероятно бях трета подред в списъка с приоритетите на Дом. Незаконната дъщеря беше под списъка за покупка на нови обувки и нов черен чадър.

— Бързам. Кълна се.

Пъхнах крака в бледорозовите пантофки на Тори Бърч, които бях оставила върху купчина обувки до вратата и взех черното си сако от хромираната закачалка на стената, която, трябва да отбележа, монтирах сама със собствената си бормашина... и не, не е розова. Бях горда с това че успях, затова се правех, че не забелязвам, драскотините по стената, които бях направила със свредлото, докато улуча точното място за дупката.

Отключих четирите ключалки и издърпах защитния механизъм минаващ през средата на вратата. Анджело, който изглеждаше точно толкова висок, тъмен и италиански, както предполагаше името му, влезе в апартамента ми.

Той ме огледа — от русата ми глава, в която определено нямаше нищо италианско, до небрежните ми, почти непрактични пантофки. Но не беше като да се разкарвам пеша из улиците на Ню Йорк.

Да не дава Господ да направя такова нещо.

Пъхнах ръце в ръкавите на сакото си и завързах колана на кръста си.

— Ругаех, защото си ударих пръста в крака на масата. Не се тревожи. Добре съм.

Излязох от апартамента и той изчака нетърпеливо да заключи и провери вратата след себе си, преди да тръгнем към асансьора.

— За какво е цялото това бързане? Какво се случва?

Анджело натисна бутона и влезе пръв в асансьора.

— Знаеш, че не мога да ти кажа нищо. Не е честно да ми задаваш подобен въпрос.

Това може и да беше истина, но също така знаех, че Анджело има слабост към мен, което бе причината най-после да ми донесе вечеря от The Halal Guys's, на 53-та и шеста улица, миналата седмица, след като цял месец го молих да мине по заобиколен път като се прибираме от работата ми, за да вечерям там.

Макар да не получих точно пълното изживяване, за което копнеех... да застана на опашка, да отбягвам да поглеждам към непознатите и да крещя поръчката си на висок глас, за да може касиера да ме чуе над шума... все пак оцених жеста.

И това също така значеше, че ще продължа да го притискам за отговор, докато не се предаде и не ми го даде.

— Трябва да е нещо голямо. Дом никога не ме вика в „*Кухнята на Ада*“. Защо сега?

Анджело сви рамене и се облегна на стената покрита с огледало.

— Сигурен съм, че би предпочел да дойде у вас, но просто няма време.

Имах нужда от това напомняне също толкова, колкото имах нужда и от още една кредитна карта в портфейла си.

— Просто ми кажи, за да знам какво се задава.

— Кълна се, дори да знаех, какво смята да ти каже той... *а аз не знам...* не бих могъл да ти кажа. Всичко което знам, е че се задават проблеми, и трябва да се защитаваме на всеки фронт. Дом адски мрази да се защитава, затова предполагам, че ще нападне бързо и силно.

Тръпки преминаха надолу по гръбнака ми, въпреки че сакото ми държеше топло, защото, макар че живеех в малкия балон на собствения си свят, имах представа за каква бруталност намеква Анджело. Е, или поне си представях, че имам. Все пак бях гледала филма *Кръстникът*.

— Е, това какво общо има с мен?

Анджело срещна погледа ми, когато вратата на асансьора се отвори в лобито.

— Искане ми се да знаех, Ейдън. Наистина ми се иска да знаех.

* * *

Двадесет минути по-късно, с Анджело стояхме пред офиса на баща ми, на последния етаж, в сградата на ъгъла на „*Кухнята на Ада*“. Анджело почука и от вътре лаещ глас заповяда да влезем.

Не бях прекарвала точно часове общувайки с Дом, за да разпозная гласа му, но това не ми звучеше като него.

Анджело отвори вратата и ми направи жест да вляза първа. Както правех винаги, преди да вляза в офиса му, аз изпънах гръб.

Обикновено Дом седеше зад грамадно дървено бюро, правейки онова, което обикновено прави един мафиотски бос по цял ден. Не бях особено сигурна какво е, защото никога не е имало дни *заведи-дъщеря-си-в-офиса-за-да-види-как-се-организират-престъпления*. Днес бюрото беше празно.

Огледах офиса и погледа ми попадна на Винсент Франсети, когато той се обърна от прозореца към нас. Дясната ръка на Дом имаше тъмна коса, зализана назад, за да не пада на лицето му, което, кълна се, бе в стила на Холивуд. Можех с лекота да го оприлича на *мафиот* от филмите.

Той винаги ме караше да се чувствам неудобно по причина, която не разбирах. Никога не съм била в една стая с него, когато Дом не присъства и нетърпението туптеше във вените ми като малък екип командоси.

— Къде е Дом? — надявах се, че не долавя треперенето на гласа ми.

— Занимава се с по-важни неща — сопна се Винсент и обидата улучи право в целта.

Изпънах рамене и вирнах брадичка, решена да не му позволявам да види колко ме нараниха думите му. Просто защото знаех, че баща ми не се интересува от мен, не значеше че искам да ми бъде навирано в лицето.

— Мога да се върна, когато му е удобно — заявих остро.

— Той има нужда да изчезнеш още сега.

— Да изчезна? — задавих се с думата.

Винсент ме погледна все едно съм дете и усложнение, от което нямаше нужда.

— Да. Да изчезнеш. — Той отиде до бюрото и взе дебел плик от една кожена чанта, преди да протегне ръка към мен.

Беше като предизвикателство, сякаш знаеше, че не искам да се приближавам до него, но знаех, че ако не го направя той ще насили нещата.

Черпейки дълбоко от складираната си сила, тъй като явно позата ми не помагаше, аз отпуснах ръка и посегнах да взема плика. Винсент го дръпна далеч от обхвата ми, играейки си с мен.

Наложи се да се приближа и щом го направих, той снижи глас, така че Анджели да не може да чуе.

— Ще вземеш този плик и ще изчезнеш. Не казвай на никого къде отиваш, най-вече на малките си приятелчета.

Ако ситуацията не бе толкова сериозна, щях да се засмея. Приятелите нямаха място в принудителната изолация, наложена ми от Дом.

— Вътре има един телефонен номер, на който можеш да звъниш само в спешни случаи. Ако не кървиш до смърт или не си пред дулото на пистолет, помисли два пъти, преди да го използваш. Използвай само личната карта, кредитните карти и телефона в този плик. Дори не се замисляй дали да вземеш своите със себе си. Остави ги у дома. Разбра ли ме?

Наведох брадичка, мъчейки се да разбере какво казва, макар да не се справях добре.

— И очакваш просто да си тръгна ли?

— Скривай се. Не привличай внимание. И, мамка му, не казвай на абсолютно никого коя си ти.

— Колко дълго? — Въпросът ми дойде като шепот.

— Докато не получиш съобщение, в което пише, че може да се прибереш.

Заповедите, които ми даде се повтаряха в ума ми, докато не ги попих до последната.

Изчезни. Не казвай на никого къде отиваш.

Той най-после отново ми подаде плика и аз се пресегнах да го взема, молейки се ръката ми да не потрепери. Но Винсент не го пусна, когато го дръпнах.

— Не се дъни, Ейдън. Ти си уязвимост за Дом от деня, в който се роди, затова поне един път в живота си свърши нещо полезно, вместо да бъдеш шибан товар. Не се обаждай на Дом. Не го безпокой. Просто се разкарай от тук.

С този вербален шамар през лицето, аз измъкнах плика от ръката му и обърнах гръб на отвращението изписано на лицето му.

Думите му разрязваха вътрешностите ми, докато правеха лупинги в ума ми. *Поне един път в живота си свърши нещо полезно, вместо да бъдеш шибан товар.* Искях да започна да крещя, докато Анджели ме следваше през вратата и надолу по стълбите.

Никога не съм искала да бъда в тежест на някой. Защо никой не го разбира?

Вървахме в тишина, докато не се плъзнах обратно на задната седалка на СУВ-а.

— Трябва да те заведа до вас, а след това до летището. — Анджели погледна към мен в огледалото за обратно виждане, а тонът му бе извинителен.

Кимнах, а умът ми започна да обмисля възможностите, които имах.

Къде да отида? Какво да правя?

Колкото и да се бунтувах срещу ограниченията, в които живеех, никога не бях осъзнавала, че те са като защитно одеяло около мен. Осъзнах го сега, когато вече го нямаше.

Беше едно да лепя в офиса си снимки на места, които искам да видя, с мисълта „*Някой ден ще отида там*“, но изведнъж, този ден, настъпи.

Свободата да отида, където пожелаеш напълно сама, би трябвало да е вълнуваща и опияняваща, а вместо това страхът започна да ме задушаваша, затруднявайки всеки мой дъх.

Анджели бе прекарал с мен повече време, отколкото другите хора на Дом и той на мига разпозна промяната в настроението ми.

— Всичко ще бъде наред. Просто избери някое място, настани се в най-хубавия хотел в града, поръчай си румсьорвис, масаж, спа и се преструвай, че си на ваканция. Искаше да си починеш от всичко това и сега имаш този шанс.

Поех си дълбоко дъх, преди да ги изпусна бавно. *Мога да го направя. Ще съм добре. Точно това искам от години.* Без значение колко объркано бе всичко това, предпочиташ да прегърна възможността с две ръце. Вратичката на златната ми клетка най-после се отвори и това беше моят шанс да опитам да полетя.

Но едно нещо във всичко не спираше да ме тревожи.

— Защо той прави това? Какво се случва?

Анджели ме погледна в огледалото за обратно виждане, преди да се съсредоточи отново върху пътя пред себе си.

— Мислех, че Дом ще е там и ще ти каже всичко.

— Очевидно не е искал да си прави труда.

— Сигурен съм, че не е така — думите на Анджелио бяха сковани, тъй като и двамата знаехме, *че е така*, поне през последното десетилетие, и нямаше изгледи да се промени скоро.

— Просто ми кажи.

Той спря на светофара и се обърна, за да ме погледне.

— Не можеш да споделяш с никой какво съм ти казал.

Вдигнах плика във въздуха.

— И на кого мога да кажа, докато съм в изгнание? Мамка му, на кого мога да кажа, докато съм *тук*?

— Къщите за пари бяха ударени тази сутрин. Както и част от бизнеса.

Тревога присви стомаха ми.

— Кой бизнес?

Макар че не биваше да зная това, спа центърът, в който поддържах документацията... напълно законна и легална документация... беше само прикритие и не бях достатъчно тъпа, че да игнорирам как хората на Дом влизат и излизат, носейки сакове и куфарчета.

— Спа центъра. Доста... доста е зле. Затова трябва да заминеш. Не знаят дали е ударен заради теб, защото ти работиш там или е просто част от един по-голям план. И в двата случая, трябва да те изведем от града.

Дузина въпроси се надпреварваха в ума ми, но имаше един, който бе най-важен.

— Някой ранен ли е?

Анджелио ме погледна в огледалото, а изражението на лицето му бе извинително, преди да се стегне.

— Хвърлили са коктейл Молотов през прозореца отпред, преди да започнат да стрелят от спряла отвън кола. Четири от момичетата са заведени при лекар, но никоя не е умряла.

О, слава Богу, че няма загинали. И все пак, мисълта, че някои момичета са били наранени, сви стомаха ми на възел.

— Знаеш ли кои са? Какви са нараняванията им?

Той върна погледа си към пътя и поклати глава.

— Не ми казаха никакви детайли.

— Тогава защо трябва да отида някъде, където никой не знае къде съм, вместо в някоя безопасна къща?

Раменете на Анджели се напрегнаха.

— Нямам никаква идея. Не е като Дом и Вин да ми дават обяснения. Но ако трябва да гадая, те се тревожат, че може да имаме къртица в организацията. Ако никой не знае къде си, никой няма да издаде на врага местоположението ти.

Ти си уязвимост за Дом от деня, в който се роди.

Не казах нито дума през останалото време, докато пътувахме към апартамента ми.

— Имаш двадесет минути да си стегнеш багажа и трябва да потеглим от тук, преди да изтече информация, че напускаш града.

Думите на Анджели задействаха вътрешният ми часовник в мига, в който стъпих в дома си. В ума ми бе пълен хаос и влятах в спалнята си, преди да спра пред гардероба, гледайки го цяла минута, докато осъзная, че не мога да започна да събирам дрехите си, без да знам къде отивам.

Завъртайки се, изтичах до офиса си и дъската със снимки на места, на които *ще отида някой ден*. Изрезки от списания, принтирани статии, пощенски картички и снимки покриваха цялата дъска. Списък с „Трябва да направя“ висеше под всеки от градовете.

Просто избери един, казах си аз. Но решението не бе така лесно. Това можеше да е единственият ми шанс да видя света.

— Мога ли да напусна страната? — извиках към Анджели.

— Мамка му, да не си се побъркала? Не, не можеш да напуснеш шибаната страна.

В мен се надигна разочарование, но аз го потиснах. *Сбогом Париж, Рим, Дъблин и Барселона.*

Фокусирай се върху позитивното. Това стесняваше избора ми. Започнах да крача из малкия си офис, а погледът ми не се откъсваше от дъската.

— Остават ти петнадесет минути, а не чувам никакво шибано опаковане на багаж — кресна Анджели.

— Спри да ме пришпорваш!

— Не се ебавам, Ейдън. Тръгваме в секундата, в която времето ти свърши.

— Добре. Спри да ми крещиш.

Просто избери място.

Снимки на Сан Франциско, Нашвил, Сиатъл и Маями бяха окачени на таблото, но погледът ми се спря на нещо друго.

Ню Орлиънс.

Преди две седмици видях флаер на един клуб, че ще има парти в чест на Марди Гра и си бях помислила, че бих искала един ден да видя на живо истинския Марди Гра парад.

Приемам това за знак.

Отивах в Ню Орлиънс. Пресегнах се да взема списъка „Трябва да направя“ под снимките на града, но след миг отдръпнах ръката си. Ако някой дойде да претърсва апартамента ми и забележи, че само на този град списъка липсва... дали това нямаше да издаде местонахождението ми?

Пресегнах се и взех списъците на Ню Орлиънс и на Нашвил.

Завъртях се на пети и изтичах в спалнята си, където натъпках един ръчен сак с всички дрехи, които бих могла да нося, преди да пъкна личната си карта, телефона и кредитните си карти, в сейфа в гардероба ми, вземайки от там пет хиляди долара. Съблякох сакото, блузата полата и чорапогащника си и облякох дънки, поло и кожено яке.

Когато отнесох чантата си в дневната, Анджели си гледаше часовника.

— Готова ли си?

Готова да напусна кулата и скъпия си живот, без бодигард да върви по петите ми?

— Да. Готова съм.

Когато спряхме на летището, прегърнах силно Анджели и го целунах по бузата.

— Пази се, грамадо.

— Внимавай, Ейдън. Ако имаш нужда от нещо...

Прекъснах го, тъй като знаех, че не мога да му се обадя.

— Благодаря ти за всичко.

Когато заставах на гишето за билети извадих новите си лична карта и кредитна карта от портфейла си. Оставяйки ги на плота, видях за пръв път новото си име. *Елиша Мадън.*

— Бих искала билет за следващия полет до Ню Орлиънс. Еднопосочен.

ГЛАВА 2

БИШЪП

ДА ИЗТРИВАМ КРЪВ И МАСТИЛО от гладката бледа кожа под машината ми за татуиране, обикновено ме успокояваше, но днес изящните линии на пеперудата ми се присмиваха. Исках да свърша най-после с тази татуировка. Трябваше да оставя Дилайла да направи момичето, но сега се редувахме, за да може да работим колкото може по-ефективно по време на Марди Гра.

Момичето, чието име не можех да си спомня, продължаваше да поглежда към мен изпод фалшивите си мигли, по начин, по който вероятно според нея е секси, но не можеше да запали интереса ми по никакъв начин. През последната седмица по мен се мятаха предостатъчно парти пички, че напълно да ми секне мерака за каквото и да е. Ако не беше предизвикателство, то какъв бе смисълът да я изчукам?

— Колко още мислиш, че ще отнеме? Нямам търпение да изляза навън и да си взема питие.

Дори гласът ѝ ме дразнеше. Прекалено задъхан и писклив.

— Десет минути — казах, опитвайки се да не вдишвам ваниловия парфюм, който се носеше от дрехите ѝ.

— Нали няма да е проблем, ако отида на парти, след като приключим? Никога преди не съм имала татуировка, затова не знам правилата.

Вдигнах иглата, тъй като тя се разшава за петнадесети път през последния половин час.

— Можеш да правиш каквото поискаш. Има флаери с информация за поддържането на татуировката на плота, в дясно от теб.

Устните ѝ се присвиха от отговора ми, но нацупеното ѝ изражение не устиска дълго.

— Искаш ли да дойдеш? — Поръсените ѝ с брокат мигли запърхаха отново към мен, когато се обърна, за да ме погледне. — С

приятелката ми ще ти покажем какво е истинско добро забавление.

— Ако спреш да шаваш, ще приключим по-бързо.

Тя се върна в позицията, която ѝ казах да заеме от самото начало.

Какво караше това момиче да мисли, че съм дори бегло заинтересуван да се присъединя към тях? Не правех нищо, освен да я режа отново и отново всеки път, в който опитах да завърже разговор. На първо място бе учтивото обслужване на клиента, нали? Шефът ми вероятно щеше да ми нарита задника, но може би... нямаше. Той подобно на мен, не беше особено търпелив с простотии като тази.

— Само си помисли. — Този път тя не мръдна, но молбата ѝ чух високо и ясно.

— Имам планове.

Краткият ми отговор явно най-послед постигна желанния ефект. Тя ме остави да довърша татуса на спокойствие и в мига, в който покрих татуировката с чиста превръзка, свалих ръкавиците си и се изправих.

— Може да оправиш сметката с Дилайла.

Трябваше да се разкарам от стаята преди тежкия ѝ парфюм да ме задуши, затова се насочих към задната част на студиото. Смехът на сестра ми ме последва, когато се насочих направо към задната врата, за да изляза на чист въздух.

— Нямах грам спокойствие, а, Биш? — Дилайла потупа с молива си върху скицника и ми се ухили.

Един от редовните ѝ майтапи бе, че четири от всеки пет жени ще започнат да ме свалят, а петата ще започне да сваля нея. Нямаше да се изненадам, ако в действителност тя следеше бройката. Но тя бе единственото семейство, което имах, и я обичах до смърт.

— Не отивай далеч, горещо парче. След малко отивам да взема нещо за хапване.

Показах ѝ среден пръст и излязох навън, вдишвайки дълбоко чистия въздух. Или поне колкото чист може да бъде в този град. В тълпата навън бе пълно с пушачи, от чийто цигари във въздуха да надигаха облаци дим, но желанието да запаля и аз не се надигна в мен. *Мамка му, може би най-послед преодолях тези боклуци.*

Облегнах се на прозореца и размърдах глава настрани, за да изпукам тила си, докато гледах как няколко човека с блъскане се откъснаха от тълпата, която вървеше надолу по Канал Стрийт с парада. Не знаех и не ми дремеше точно кой е парадът. Единственото, което ме

интересуваше, бе, че съм извън студиото и че следващото парче плът, което трябваше да се татуира, щеше да бъде задължение на Дилайла.

Ще ми се шефът ми да нямаше политика относно отлагането на уговорки, които иначе биха били изпълнени през тези три седмици от годината. Затова вместо да създавам артистични и предизвикателни рисунки, аз имах туристи, които искаха да рисувам детелини по задниците им или да пиша имена по ръцете им.

Огледах тълпата, опитвайки се да отгатна кой ще е следващият, който ще влезе през вратата. Всъщност, не ме беше грижа особено кой ще бъде. Просто исках да се разсея.

Но няхах никаква идея колко голямо ще е разсейването, което ще открия.

ГЛАВА 3

ЕЛИША

ЕЙДЪН

ИЗБРАХ РУЗВЕЛТ, тъй като смятах, че човек не може да сбърка с хотел на Уолдорф, въпреки че никога не бях отсядала в никой от тях. Когато таксито ме остави и докато слизах, вълнението ми се смеси с лека тревога. Поемайки си дълбоко дъх, когато портиерът отвори вратата, аз влязох в лобито покрито със златни орнаменти и интригуващи произведения на изкуството.

Мога да го направя, казах си аз.

Но изглежда не можех. Или поне не тук.

След като чаках на опашка десет минути пред рецепцията, служителят ме изгледа все едно бях идиот, когато казах, че искам стая и че нямам резервация.

— Нямаме свободни стаи. Съжалявам, госпожо, но едва ли ще намерите нещо свободно до Френския квартал, особено след като Марди Гра е след седмица. — Думите му и съжалителният му тон нанесоха доста силен удар на вълнението, което изпитвах, когато тръгнах за тук.

Марди Гра. Как можах да забравя?

— Можете ли да ми предложите къде да потърся стая? — попитах, опитвайки се да запазя позитивизма си.

Рецепционистът вече гледаше през рамото ми, чакайки следващия клиент да пристъпи напред.

— Съжалявам, наистина нямам идея. Може да пробвате някъде близо до летището.

Той гледаше да се отърве от мен.

Насилих се да се усмихна, благодарих му и замъкнах куфара си през лобито. Когато си представях, че пътувам, докато правех дъската

си с изрезки, никога не бях си представяла, че ще се затрудня с нещо толкова просто като откриване на хотел, в който да отседна.

Излязох през вратите и пристъпих на тротоара изпълнен с хора. Викове и приветствия се чуваха от половин пресечка надолу по улицата и изглежда това бе посоката, в която се бяха насочили всички. Канал Стрийт бе табелата, която сочеше в онази посока. След това чух музиката и раздразнението ми от липсата на помощ от страна на хотелския рецепционист се изпари, когато осъзнах, че бях на първия си парад на Марди Гра.

Широка усмивка разтегна устните ми. За пръв път в живота ми, щях да отметна нещо от списъка си „Трябва да направя“. Това беше живот.

С куфар, влачещ се зад мен, аз се опитвах да видя какво се случва на улицата, но имайки предвид, че бях висока метър и шейсет и седем, няхах преимуществото на височината като много хора. Докато се движех с тълпата единственото, което можех да видя, бяха тиловете на хората пред мен.

— Виждам по-добро местенце в другия край на улицата, искаш ли да дойдеш? — момиче, облечено с неонов на цвят сутиен, миниатюрни черни шорти и мрежест чорапогащник, извика на приятелката си, която бе облечена по същия начин. Другото момиче кимна и аз спонтанно реших да ги последвам, като опитах да премина през тълпата хора. Нищо нямаше да ме спре да видя този парад.

Заобикаляйки лакти и викове, аз минах между хората и вдигнах куфара си, за да притичам през улицата.

Първият ми поглед към улицата показва, че парадът е още доста далеч. Заобиколих хората, които се бяха струпали на малката зелена площ между платната, и пресякох следващата улица, без да бъда сгазена. От другата страна на улицата тълпата ме погълна и усетих, че в мен се надига клаустрофобия, когато се оказа, че не мога да виждам и зад тези хора.

— Покажи ни циците си! — зловещите призови идваха от всички страни, а във въздуха се хвърляха маниста, все едно бяха конфети. В списъка ми също имаше точка, да хвана един от герданите на Бърбън Стрийт... без да си показвам циците,.. но преди да реша дали на Канал Стрийт има същата традиция, някакво тяло се блъсна в мен, хващайки

ме неподготвена. Залитнах настрани и се блъснах в една жена обута в ботуши от змийска кожа стигащи до средата на бедрата ѝ.

— Уоу, внимавай!

Опитах да се извиня, но тя вдигна лакът, удари ме в ребрата и аз продължих да се свличам към земята.

Стиснах здраво куфара си и като протегнах другата си ръка напред, за да спра падането, дланта ми се притисна към нечия плът. Погледът ми се стрелна към ръката ми и на мига я издърпах далеч.

О, Боже, мой, не може да е истина.

Пенис, боядисан в златисто. Свързан към мъж, който бе напълно гол, като се изключи златистата, лилавата и зелената боя, с която бе покрил мекото си тяло.

— Хванах те, скъпа — заваляните думи бяха придружени от две ръце, които ме сграбчиха и ме изправиха на крака.

Гол боядисан мъж ме докосна. Йююю.

Защо поне не можеше да е секси? Сериозно, чак толкова ли искам?

Прекратявай мисията. Прекратявай.

Държейки куфара си, аз започнах да си пробивам път през тълпата, докато не успях да намеря пролука в хаоса, представляваща входа към алея, и отново се озовах зад хората, блокиращи гледката ми към парада. *Гадост.* Фокусирайки се върху това да открия друго място, от което да ми се отвори по-добра гледка, не видях мъжа, който се пресегна и хвана задната част на розово-бялото ми поло.

— Хей! Нямах никакви гърдани — той ме дръпна назад, преди грамаден мъж, с кожен елек без нищо под него, да ме притисне към косматите си гърди.

— Мога да поправа това за нея — обади се мъж с почти същия елек, стоящ до него.

— Не искам никакви гърдани. Ще съм благодарна, ако си махнете ръцете от мен — задърпах се, опитвайки да се откъсна от хватката им, но друг мъж ме хвана за ръката, а бирата му се разплиска между нас, поливайки блузата ми.

— Хей, имаш ли къде да останеш, момиче? Има място за теб в леглото ми. — Косматите гърди ме пусна и стисна слабините се.

Заотстъпвах назад, влачейки куфара си, когато другият мъж се насочи към мен. Отворих уста да изпищя, но иззад мен от тълпата се

чу дълбок глас.

— Закъсняваш за часа си. Не обичам да чакам.

Вниманието на мъжете се откъсна от мен и се насочи към източника на гласа.

Какво, по дяволите? Какъв час?

Гласът се приближи.

— От адски дълго време не съм пречуквал никой, но ако не си свалите ръцете от нея ще се радвам да променя това.

На мига мъжете отстъпиха от мен, а по гръбнака ми пропълзя страх.

— Съжالياваме, човече. Помислихме, че е някоя друга.

— Разкарайте се. Ако ви видя наоколо, задници такива, ще се окажете с лицето надолу, плавайки по Мисисипи. — Горещина опари гърба ми и един нисък глас избоботи в ухото ми. — Ела, кексче, да вървим.

Погледът ми се насочи към мъжете, които с вдигнати ръце се оттегляха назад, препъвайки се.

Не исках да се обръщам. Ако те се бояха от гласа зад мен, колко по-страшно щеше да е тялото?

Обаче той ги прогони, твърдейки, че имам някаква уговорка с него. *За какво беше това?* Вълната от горещина изчезна зад мен и аз намерих куража да се обърна.

Синьо-червеният неонов надпис, закачен към тухлената сграда от дясно на мен, гласеше „ВУДУ ИНК“.

Студио за татуировки?

На мига вниманието ми се насочи към гърба на мъжа, който влезе през вратата.

Час за татуировка?

Хората избягаха от моя спасител, все едно той бе мощна сила, сам по себе си.

Кестеняво-златистата му коса бе вързана на мъжки кок, широките му рамене разтягаха докрай черната тениска, с логото на студиото на гърба, а татуировки покриваха всяка видима част от кожата му.

Той беше мъж планина, татуиран гигант.

Мъж планина и татуиран гигант, който ме спаси да не бъда нападната от пияни, нахални мъже. Мястото, което бе оставил, като

пътечка измежду хората в тълпата, щеше да изчезне всеки момент,
затова реших да се вслушам в инстинкта си.

И го последвах.

ГЛАВА 4

ейдън

ТОВА Е ЛОША ИДЕЯ. НЕ, не лоша, УЖАСНА идея.

Измами от всякаква форма, размер и обем се надигаха за живот в ума ми, докато ръката ми натискаше дръжката. Аз нямам татуировка, и дори повече, никога не бях мислила да си направя. Момиче като мен, което гледа живота отдалеч, няма място в студио като това.

Преди да реша дали да вляза или не, вратата се отвори рязко и аз отстъпих назад. От вътре изскочи брюнетка, обува с раздрани дънкови шорти и повдигащ сутиен, с достатъчно подплънки, че гърдите ѝ да изглеждат като черешови топчета.

— Какъв задник. Кой отказва нещо такова? — Тя не говореше на мен или поне докато не се сблъскахме. — Успех с този тъпанар. Може би си пада по вибрациите на „добро момиче“ дето се изливат от теб. Той губи.

Погледът ми премина над рамото ѝ, за да видя вътре грамадния татуиран мъж. Нямахме друг при него.

Не си направих труда да ѝ изяснявам, че не бях се опитвала да го накарам да ме докосне, тъй като жената вече бе изчезнала в тълпата, от която опитвах да избягам.

Но тя направи решението ми по-лесно. Едно звънче звънна, когато се мушнах през отворената врата, преди да я затворя зад себе си. Няколко секунди гигантът не се обърна към мен.

Един поглед към лицето му, ръцете и дланите му... към целия него и знаех, че би трябвало веднага да изляза през вратата.

Ако имаше универсално изображение на *адски опасен мъж*, то сто процента щеше да бъде неговата снимка. Мускулите му изпъкваха изпод черната тениска, когато той вдигна ръка към покритото си с брада лице.

Съдбата явно бе решила да ми хвърли кокалче. Той беше прелестен, а дори не бях стиснала, без да искам пениса му. *Давай*

момиче. Определено можех да разбера защо онази жена бе така ядосана, че той не е искал да я докосне.

За нещастие, съдбата бе предоставила всичко това... този мъж... на мен. Позната още като човек, който трябва да започне от ниво за начинаещи, а не с „мъж, за когото трябва да си майстор поне на трето ниво“.

В живота си бях си падала само по две момчета, като едно от тях дори не се броеше. Джовани беше заменен като мой охранител, когато веднъж „без да иска“ сграбчи задника ми, докато ми помагаше да се кача в колата. Анджели го бе видял и веднага бе докладвал на баща ми. Това беше най-близкото до това мъж да стигне до трета база с мен, но се оказа евтина тръпка, която умря, в мига, в който научих, че е крадял бикините ми. *Бляк.*

Преди Джовани, беше градинарят на леля ми, Марсело. За три седмици, той подрязваше и косеше из градината, докато аз точих лиги по него през прозореца. В сравнение с този мъж, Марсело бе като хлапе с жълто около устата, а дамските ми части вече започваха да пращат SOS сигнали.

Върнах се рязко в реалността, когато зелените, почти смарагдови очи на спасителя ми се плъзнаха от мокасините на краката ми до върха на русата ми глава.

— Накъде си се запътила, мамка му? Към кънтри клуба? — Гласът му звучеше дори по-дълбок и силен в уединението на студиото с черни стени.

— Не бих отишла с дънки в кънтри клуб — Отговорът ми бе инстинктивен и напълно нелеп. Не беше като да прекарвах много време в клуба, но дори аз знаех, че няма да те пуснат ако си обут с дънки.

Устните му трепнаха леко, все едно се усмихна, преди да се отпуснат в чувствена линия.

Чувствена? Уау, Ейдън. Я, хвани се стегни.

Защо реших, че да го последвам тук вътре ще е добра идея? Като пренебрегнем факта, че тялото ми смяташе, че той беше най-вкусното нещо, което е виждало, откакто се наслади на чийзкейка с три вида шоколад, който Анджели ми донесе миналата седмица. Изглежда тялото ми чакаше съобщение от мозъка, че този мъж е много над нивото ми.

— Мога просто да си тръгна. — Направих тъп жест към вратата. Така или иначе да си направя татуировка в Ню Орлиънс не присъстваше в списъка ми „Трябва да направя“.

Крайчетата на изразителните му устни се свиха надолу.

— Върни се там навън и ще получиш още от това, от което се спаси току-що. Приличаш точно на шибан турист, мъкнейки този куфар наоколо. Това те прави мишена, ако още не си разбрала. Защо, по дяволите, не го остави някъде?

— Защото в хотела не можах да наема стая и ми казаха, че едва ли ще намеря някъде, където да отседна.

— Кой хотел?

— Рузвелт.

Той не извъртя очи, но бе опасно близо до това да го стори. Може би гледаше към тавана, чакайки божествена намеса?

— Нима просто се появи в хотела, искайки да наемеш стая броени дни преди Марди Гра, без да имаш резервация? Мамка му, сериозно ли?

Трепнах от тона му. Писна ми да ме третират все едно съм дете.

— Хей... — започнах, без да имам никаква представа, какво ще кажа, но щях да кажа *нещо*, да му се не знае, и щеше да е добро. Но гигантът ме прекъсна.

— Имаш ли план? Да обикаляш из града търсейки хотел? И вероятно, мамка му, да бъдеш предложена, ако не и изнасилена, в някоя тъмна алея?

Брюнетката, която бе изхвърчала от студиото, бе права. Той беше тъпанар, въпреки че бе най-красивият мъж, който някога бях виждала.

Сложих ръка на бедрото си и се постарях да вложа увереност в думите си.

— Ще намеря нещо. Не може всички хотели да са пълни.

Той поклати глава.

— Всички хотели, в радиус от пет километра, са напълно заети. Дори онези, в които се плаща на час.

Първият ми шанс да се измъкна от изолирания живот, създаден от Дом Касо, и аз избрах единствения град, в който не можех да остана. *Това честно ли е? Може да съм просто издънка.* Заля ме вълна от негативност, но аз я изтласках от себе си. Нямах да се проваля в това.

Изпъвайки гръбнак, стиснах по-силно дръжката на куфара си.

— Тогава най-добре да започна да гледам някъде другаде.

Той посочи към един от столовете наредени до стената.

— Седни. Не ходи никъде. Имам идея.

Отпуснах се на стола при авторитетната му команда и замръзнах на място, когато той се обърна с гръб към мен.

Колко дълго бях изпълнявала безропотно чужди заповеди? А сега го направих и за един непознат? Явно преценката ми никаква я нямаше. Понечих да се изправа, но в следващия миг отново се настаних, замисляйки се. Ако той имаше идея може би трябваше да остана. Какъв друг избор имах точно сега? Да изтичам навън и да си пробия път до таксито с лакти, за да мога да се върна на летището? Това значи да се откажа от единствения си шанс за приключение, а не бях готова да се обявя за победена.

Освен това, дори и той да беше тъпанар, първият му инстинкт бе да ме защити. Това значеше нещо, нали?

Останах мирно на мястото си, докато той вадеше телефона и пишеше нещо на екрана. Когато свърши се облегна на плота и поклати глава.

— Нямаш работа да се мотаеш сама из града, а аз нямам време да вървя след теб и да те пазя.

Преди да му отговоря, че нямам нужда някой да ме пази, вратата се отвори и завъртях глава, за да видя жена със синьо-черна коса, облечена в ретро неоновозелена рокля с леопардов десен, под която се подаваха надиплени черни фусти да влиза в студиото.

— Да работиш в сезона на Марди Гра е гадно — в едната си ръка тя носеше кафява хартиена торба с храна, а в другата картонен държач за напитки. — Но взех обяд. И кафе. Затова да гледаме да избутаме тази вечер, а за утре ще се тревожим... ами утре.

Погледът ѝ се стрелна към мен, докато оставяше торбата и кафето на плота.

— Виж ти. Не приличаш ли на малко изгубено агънце? Дошла си за малко мастило ли, захарче?

Мъжът издаде звук, на половина сумтене, на половина смях.

— Изглежда ли ти така, сякаш е дошла за татуировка?

— Е, значи предполагам, че това не я поставя в правилото ти: „Горе ръцете, Биш“.

Какво значеше това?

Тъмният поглед, който Биш хвърли към мен, ме накара да застана на края на седалката готова да побягна. Грамаден мъж, плюс брада, плюс всички тези татуировки, плюс гневното изражение, го накара да премине от скалата опасно секси, в само опасно.

— Мисля, че трябва да се махна от пътя ви.

Жената наведе глава настрани оглеждайки ме, и внимателният ѝ поглед подпечата решението ми да си пробвам късмета на улицата. Щях да се оправя... Вероятно.

Скочих от стола и направих само няколко крачки към вратата, влачейки куфара си, преди дълги силни пръсти да се обвият около китката ми. Инстинктите ми бий-се-или-бягай се включиха и аз се обърнах, вдигайки ръка в юмрук.

— Ако наистина знаеш как да удряш, нямаше да пъхнеш палеца си в шепата си — той пусна китката ми и измъкна палеца изпод останалите ми пръсти. — Иначе е много вероятно да го счупиш.

Скътах това знание, в случай че ми се наложи да се бия с някой в близкото бъдеще. Намръщеното му изражение бе изчезнало, но сега снизхождението на лицето му никак не ми допадна.

— Не бива да сграбчваш така хората — казах, опитвайки се да се отскубна от хватката му, но Биш не ме пускаше.

— Ако не беше скочила толкова бързо от стола си, щях да ти кажа, че се опитвам да ти намеря място, където да отседнеш.

Погледнах от него към жената, която ни гледаше все едно се намира пред клетката на някакви странни животни в зоопарка. Черните ѝ вежди бяха повдигнати толкова високо, че изчезваха под бретона ѝ.

— Ти... ти се опитваш да ми намериш стая?

— По време на Марди Гра? — намеси се жената. — Мамка му, Биш. Ако не те познавах добре, щях да кажа, че вече ти е духала в задната стаичка, за да получи подобна помощ.

Стегнах се, чувайки обидата. Не бях от типа момичета, които... духат на мъж в студио за татуировки. Макар че сега, когато тя пъхна тази идея в главата ми, не се сдържах да не насоча поглед под катарамата на колана му.

Уоу. Имаше издутина.

— Затваряй си устата, Дилайла.

Вдигнах рязко поглед, поглеждайки първо единия, а после другия, надявайки се че никой не е видял къде гледам.

Жената, Дилайла, се подсмихна в отговор и бузите ми пламнаха на мига. Определено ме е забелязала. И това, че ми намигна, го потвърди.

Телефонът на Биш извибрира и той написа още нещо. Когато вдигна поглед към мен, кимна.

— Намерих ти място, на което да отседнеш за няколко дни, но трябва да почистя, преди да те заведа там.

— Ако ми кажеш къде е, мога да отида и сама. Не съм напълно безпомощна.

Той поклати глава.

— Мамка му, няма начин.

Дилайла го последва отзад в стаичките, където вероятно правеха татуировките. В действителност, мястото изглеждаше наистина готино. Интериорът бе тъмен и вуду с акценти на хеви метъл и рок енд рол... или поне това беше моята интерпретация. И все пак, можех да разбера защо Дилайла ме изгледа толкова странно. Тук беше прекалено яко за мен и моето поло и мокасина.

Част от мен искаше да огледа от по-близо снимките на изкуството им по стените, и може би да остана наоколо, за да видя как правят татуировка на някой, но знаех, че не бе писано. Вместо това останах до вратата, с ръка обвита около дръжката на куфара ми, докато част от мозъка ми каза да натисна дръжката и да бягам от тук.

Дилайла имаше доста въпроси към Биш и ги зададе толкова високо, че думите ѝ достигнаха до мен.

— Какво, по дяволите, правиш? Ти *никога* не се замесваш с непознати хора и *абсолютно никога* не опитваш да помагаш на когото и да е било. И как, по дяволите, намери стая? Да не би да я водиш у дома?

Пръстите ми се обвиха около дръжката. Нямах начин да отида в дома му. Но преди да изляза, той отговори.

— Мамка му, не, не я водя у дома. Един приятел ми бе запазил стая с балкон в Роял Сонеста, за няколко дни, ако искам да се позабавлявам. Не бях в настроение за партита и мислех да я освободя. Сега няма да го направя. Толкова е просто.

Пуснах дръжката и през мен премина вълна от облекчение.
Хотел.

— Ще се откажеш от стая с балкон на Бърбън Стрийт по време на Марди Гра, за да помогнеш на някакво момиче, което никога не си срещал? Какво, по дяволите, се е случило, докато ме нямаше, Бишъп?

Бишъп. Превъртях името му по езика си, изненадана колко много ми хареса... и колко добре му подхожда.

— Нищо не се е случило. Но само един поглед към нея е достатъчен да разбереш, че тя си няма и идея в какво се забърква.

— И теб от кога те е грижа?

— Зарежи това.

Дилайла се върна назад, а аз насочих поглед към черно-белите плочки на пода, преструвайки се, че не съм подслушвала.

Бишъп се насочи към мен, а изражението на лицето му бе неразгадаемо.

— Да вървим.

Време за решение. Базирайки се на шока на Дилайла, това не бе нещо привично за Бишъп. Колебанието ми явно бе очевидно, тъй като той спря пред мен.

— Изборът е твой, кексче. Хотелската стая или си пробваш сама късмета. И двамата знаем кой е умният избор.

Дилайла тръгна към него, а токчетата на обувките ѝ тракаха по пода. Тя сложи ръце на кръста си, а погледът ѝ плаваше от мен към него и обратно.

— Той няма да те нарани, захарче. Може да е задник, но е от типа задници, на които може да се довериш с живота си.

Въобще какъв избор имах?

Насилих се да се усмихна учтиво.

— Благодаря ти. Оценявам го.

Той изгруктя в отговор, преди да измъкне куфара от ръката ми.

— Какво...

Въпросът ми секна, когато той го вдигна и се насочи към вратата.

— Виж ти само... — прошепна Дилайла. Очите ѝ се стрелнаха от Бишъп към мен. — Най-добре го настигни, защото в това му състояние, кой знае какво ще е следващото нещо, което ще направи.

ГЛАВА 5

БИШЪП

АЗ НЕ СЕ ЗАМЕСВАМ. Никога не се замесвах в такива неща. Тогава защо, по дяволите, носех куфар, който вероятно струваше повече от месечния ми наем към Роял Сонеста, с момиче, на чието чело бе написано „*примерна, благоприлична и безпомощна*“?

Защото не можех да я оставя да се забърка в още една каша. *И откога започна да ме е грижа за случайни хора на улицата?*

Погледнах назад, за да видя дали ме следва, и забавих, когато осъзнах, че тя се тутка на няколко крачки зад мен. Бяло-розово поло, без съмнение дело на някой лъскав дизайнер. Тъмни тесни дънки. Шибани скъпарски мокасини. И на края това лице и тези очи. Като силен удар в корема.

Аз не бях от типа мъже, с които излизат жени като нея. Тя бе от момичетата, около които имаше предпазна лента с надпис „*ДОБРО МОМИЧЕ. ПРЕМИНАВАЙ НА СВОЙ РИСК*“. Но по някаква причина, мозъкът и членът ми не бяха на една и съща страница.

Не че членът ми ще се доближи до нея. Мамка му, тя сигурно има някакво силово поле, което да държи такива като мен далеч от себе си. *Тогава защо те гледа така?* Виждах как се захласваше, когато ме погледнеше, но, мамка му, щях да го игнорирам.

Тя най-после ме настигна и аз скъсих крачките си, за да не изостава. На върха на езика ми имаше куп въпроси, но не ги зададох.

Няма да се замесвам.

Но сериозно, какво, по дяволите, търсеше тя в Ню Орлиънс, без да си е запазила хотел по време на Марди Гра? Това не ми крещеше „*умел пътешественик*“. Нещо тук не пасваше.

Няма значение.

Държах погледа си насочен напред, оглеждайки улицата, гледайки да избягвам хората пред себе си, и мятайки й погледи на

всеки тридесет секунди, за да съм сигурен, че не е изостанала отново зад мен.

Но това извинение беше пълна простотия, защото нито за миг не я изпусках с периферното си зрение. И все пак, точно така, забелязах, че тя гледаше лицето ми, сякаш се опитваше да разгадае, какво се случва в главата ми, вместо да гледа къде върви по неравния тротоар.

— Мамка му — изръмжах, когато тя се спъна в счупена плочка и полетя напред към момиче облечено със сиво горнище-сутиен и почти нищо друго. Кексчето протегна ръце напред, но преди да успее да се блъсне в момичето или да падне на земята, аз обвих ръка около кръста ѝ и я притиснах до себе си.

Изненаданият вик, който очаквах да чуя, докато падаше, не се откъсна от нея, преди да я притисна до себе си, вдишвайки аромата на плаж и цитрус, който се носеше от нея. *И естествено, тя трябва да ухае по-добре от всяка друга жена, която съм срещал. Мамка му.*

— Благодаря ти — думите бяха дрезгави, вероятно защото бях притиснал лицето ѝ към гърдите си.

Останах неподвижен, чакайки я да осъзнае, че е обвила пръсти около китката ми, и да се отдръпне. В мига, в който осъзна, че се е вкопчила с мен, тя отскочи назад, сякаш току-що е разбрала, че съм прокажен.

— Внимавай повече.

— Извинявай. Обикновено не съм толкова непохватна.

Не бях сигурен, дали мога да повярвам на това, затова продължих да вървя, а тя забърза след мен. Когато страничната врата на Роял Сонеста се появи пред нас, едновременно почувствах облекчение и разочарование.

Просто трябваше да взема ключа, да отведе момичето до стаята и да се изнеса оттук, връщайки се в студиото. Доброто ми дело за деня... или по-скоро за годината... ще приключи и няма да трябва да се тревожа, какво ще се случи с нея, ако я бях оставил да се оправя сама. *И никога повече няма да я видя.*

Тълпата се раздели пред мен и аз натиснах дръжката на вратата. Тя не се отвори.

Проклятие.

— Аз... ъх, мисля, че трябва да имаш ключ, за да влезеш — тя направи жест към златната гравирана табелка и устройството за

разчитане на карти под нея.

Мамка му. Ето защо се съгласявах да ходя на парти в хотели, само когато вече има някой там или ако имам ключа в себе си. Да упражнявам маниерите си не бе силната ми страна.

— Ела — обвих ръка около нейната и я задърпах към вратата на персонала, която водеше до подземния гараж под хотела. Тя се стегна, но ме последва. Вдишах миризмата на изгорели газове, моторно масло и бензин, и най-после се отървах от аромата ѝ. *Така е по-добре.*

Вътре в гаража имаше врата водеща в хотела и с неохота пузнах ръката ѝ, преди да отворя и да ѝ направя жест да влезе преди мен. Препреминахме през лабиринта от коридори, докато стигнем до лобито.

Служителите на рецепцията изглеждаха изтощени от това, че цял ден са се занимавали с пияни клиенти и вдигане на телефоните.

Забелязах Леон и се наредих на опашката пред него. Момичето, което беше там се махна, което бе добре за мен.

Леон беше един от клиентите ми, чийто татуси сега бяха скрити под униформата му, и се усмихна щом ме видя.

— Хей, човече! Не мислех, че ще поискаш наистина стаята, която бях обещал, и че ще ме накараш да платя това, което ти дължа.

— Оценявам го, братко. За колко нощи успя да блокираш тази стая?

Той повдигна вежди и провери компютъра.

— Блокирана е до събота сутринта, но може да се ползва само две нощи. Не мога да я покрия за цялото време, без да ме уволнят.

— Това не е проблем — чу се гласа ѝ зад мен и тя плъзна кредитна карта по плота — Може да използвате тази, за каквото е нужно да се плати.

Леон погледна от момичето към мен, преди да вземе картата.

— Идеално. Благодаря, г-це Мадън.

Г-ца Мадън. Сега любопитството ми се разпали, защото исках да науча първото ѝ име, но нямаше да я питам пред Леон.

След като върна кредитната карта, той плъзна два ключа през плота, а тя отстъпи назад. Леон се усмихна и ми намигна.

— Наслади се на нощта. Знам, че ако бях на твое място, щях да се насладя.

— Мерси, човече. Считай, че сме квит. — Не отвърнах на коментара му, защото знаех, че според него тази нощ ще чукам *г-ца*

Мадън във всички възможни пози, но това не беше в менюто.

Докато я следвах към асансьора, за пръв път я погледнах отзад. Дългата руса коса се спускаше по раменете ѝ, до средата на гърба ѝ, а задничето ѝ изпълваше дънките по възможно най-страхотния начин.

Ако тя беше в менюто, щях да го боготворя.

Членът ми подскочи в съгласие и трябваше да се насиля да мисля за нещо друго. Като фактът, че да се замесвам с момиче като нея, нямаше да донесе нищо друго освен проблеми, дори и тя да ми изпращаше сигнали, че проявява интерес, което тя не правеше.

И дори повече. Представях си как ръцете ми сграбчват задничето ѝ и я вдигам опряна на стената на асансьора, в който се качихме токущо, докато тя се правеше, че не съществувам.

Тежкото мълчание висеше във въздуха и тя ми хвърли бърз поглед, преди да излезе от асансьора.

Г-ца *Мадън* тръгна надолу по коридора пред мен.

Г-ца Мадън. Звучеше адски прилично. И ми даваше цял куп идеи за това как мога да я науча да бъде супер неприлична.

Няма да стане.

— Как е името ти, момиче? — Въпросът ми прозвуча като лаене, подхранено от раздразнението и възбудата, които не можех да потисна.

Тя се завъртя, чувайки резкия ми тон, и едва не се спъна в собствените си крака.

— Ъ... Е-Ейдън — заекна тя и в следващия миг затвори уста толкова силно, че чак зъбите ѝ изтракаха.

Отново се наложи да посегна към нея, за да запази равновесие, но не бързах да отдръпна ръка от бедрото ѝ.

— Внимавай — предупреждението сякаш бе по-скоро за мен, отколкото за нея.

— Съжалявам. Денят беше дълъг. — Погледът ѝ срещна моя за миг, преди да го отклони.

Вдигнах ръка и тя застина, все едно очакваше отново да я докосна, но аз посочих към стената зад нея.

— Изглежда открихме стаята ти.

ГЛАВА 6

ЕЛИЩА

ЕЙДЪН

УОУ. ХИЧ НЕ МЕ БИВА.

Още първият път, в който ми се наложи да изрека името от новата си лична карта, се провалих с гръм и трясък. Сигурно бях най-лошата мафиотска дъщеря в историята на мафиотските дъщери.

Завъртях се, заставайки с лице към вратата, като се надявах така да съм прикрила паниката, която се надигна в мен заедно с грешката ми.

Бишъп се пресегна покрай мен и прокара картата през ключалката, а горещината на тялото му обля гърба ми. Затаих дъх, чудейки се, дали ще се опре на мен, а след това си зашлевих умствен шамар, че дори мисля за това.

Той беше напълно непознат. *Опасен непознат. Който ми намери място, на което да отседна, след като сама нямах този късмет.*

Но мислите за Бишъп се изпариха от ума ми като дим, когато той отвори вратата и пред мен се разкри невиждана гледка.

Две жени. Голи. Едната излегнала се на леглото, докато другата облизваше пътечка надолу по тялото на първата, а пръстите се тласкаха напред-назад между бедрата ѝ.

О, Боже мой. Порно на живо. Точно пред лицето ми.

Опитах да отстъпя, но гърбът ми се блъсна в гърдите на Бишъп.

— Грешна стая? — обърнах се към него, отчаяна да избягам от тук.

Ръцете му се обвиха около кръста ми, спирайки опита ми да избягам. Гърдите му завибрираха, когато изръмжа.

— Проклетия Леон.

— Хей, беччо. Чудехме се кога ще се появиш. Не се тревожи, подгрявам и двете ни за теб.

Погледът ми се впи в лицето на Бишъп, но единственото, което видях, бе как стисва челюст, което не го караше да изглежда особено развълнуван от това, че най-голямата мъжка фантазия бе изложена пред него.

— Леон ли ви каза да ме чакате тук? — Тонът му не бе особено доброжелателен, дори напротив.

Обърнах се леко, все едно нямаше да мога да чуя отговора ѝ, ако не я виждам.

Огромна грешка.

Момичето измъкна пръстите си от тялото на другото момиче и ги засмука.

О. Боже. Мой.

— Разбира се. Кой няма да ни иска тук? — Вниманието ѝ се насочи към мен и ръцете на Бишъп, които ме бяха обгърнали. — Нямах нужда от нея, бейби. Ние ще се погрижим за теб през цялата нощ.

Момичето на леглото най-после отвори очи и проговори.

— Копнея за големия ти член, Биш. Пръстите на Кити не могат да ме изпълнят.

Кити се изправи и слезе от леглото. Телосложението ѝ бе като на момичето, което бе изхвърчало от студиото за татуировки. Висока и слаба, с безкрайно дълги крака и гърди, които бяха преборили гравитацията. Момичето под нея изглеждаше със същото телосложение.

От къде се бяха взели тези момичета? Той беше отхвърлил авансите на една жена днес, но кой мъж би отхвърлил това? Осени ме още една мисъл. *Това ли е типът жени, които харесва?* Ако беше така, то аз никога нямаше да имам шанс.

Защо въобще се тревожеш дали имам шанс?

— Не тази вечер. Трябва да си вървите. — В тона на Бишъп не се долавяше дори леко колебание.

Кити... какво, по дяволите, беше това име, така или иначе?... ми хвърли отровен поглед.

— Заради нея? Тя изглежда така, все едно има забутан бастун в задника и определено няма място за теб в пътката ѝ.

Устата ми зейна отворена от отвратителните ѝ груби думи. *Уау. Просто... уау.*

Цялото тяло на Бишъп се стегна зад мен и ръцете му ме обгърнаха по-здраво.

— Взимайте си дрехите и се пръждосвайте от тук, мамка му. Не знам какво е накарало вас или Леон да мислите, че това ваше малко парти е добра идея, но който и от вас да го е измислил, много греша.

Кити изпухтя, а жената под нея се надигна в седнало положение.

— Не й говори така.

— И двете. Изчезвайте! Веднага!

— Ти си тъпанар — това дойде от Кити.

— Не ме карайте да повтарям.

Бишъп разплете ръце от тялото ми и влезе вътре, събирайки малки парчета плат, които би трябвало да са дрехи, от пода, преди да ги хвърли към жените на леглото. Поглеждайки към мен, той каза.

— Искаш ли да пробваш да намериш някоя камериерка, която да сложи чисти чаршафи? Съмнявам се, че би искала да спиш на тези.

Беше прав. Освен това ми даде идеалното извинение да се изнеса от стаята със скоростта на светлината. Пет минути по-късно, бях претършувала стаичката на камериерките в долния край на коридора и тъй като не намерих никоя, сама взех чист комплект спално бельо и се насочих обратно към стаята, надявайки се момичетата да са си тръгнали.

Трябвало е да се забавя още малко, тъй като те точно излизаха.

И двете ме стрелнаха с убийствени погледи.

— Шибана кучка. Бъди сигурна, че няма да забравим това. Ти дори не знаеш какво да правиш с мъж като него — заяви разярена Кити. — Никоя никога не получава втори шанс с Бишъп, а ти току-що открадна моя.

Втори шанс? Дори не исках да мисля за факта, че тя е имала първи.

— За теб тя не съществува — заяви Бишъп, а гневът в гласа му бе очевиден. — Да не си посмяла да кажеш още една проклета дума. Разкарай се от тук.

Плъзнах се в хотелската стая, отчаяно искайки да се отдалеча от тях. Всъщност в този момент не изгарях от желание да бъда и около него.

Гняв и разочарование изпълваха тялото ми и аз нямах желание да мисля каква е причината. Не го познавах. Не ме беше грижа с кого

спеше и колко жени бе имал едновременно.

Преминах през стаята и замръзнах на място, преди да оставя чистите чаршафи на бюрото. Карта ключ за стаята и четири линии бял прах лежаха върху стъклената повърхност.

— Мале. Това да не би да е...

Бишъп се озова пред мен, преди да успее да съставя изречение.

— Мамка му. — Той грабна кошчето и избута пудрата в него.

Гледала бях филма „Дрога“, обаче никога през живота си не бях виждала кокаин на живо.

Бишъп пусна коша на пода, отиде до леглото и смъкна чаршафите. Когато събра всичко на топка, ги пусна до вратата, преди да вземе чистите чаршафи, които все още стисках в ръце.

Не знаех какво да кажа, затова отидох в другия край на леглото и му помогнах да го оправи.

Когато приключихме, Бишъп се насочи към вратата.

— Би трябвало да си добре. Стаята е запазена за тази нощ и за утре вечер, но от събота сутринта, трябва да се оправяш сама. Румсървис и всичко, което поръчаш, ще отива на картата, която даде долу. — Той пхна ръце в джобовете на панталона си. — Виж, съжалявам за Кити и приятелката ѝ. Нямах да...

Вдигнах ръка с дланта напред, надявайки се да спре до там.

— Няма проблем. Не е нужно да казваш каквото и да е било. Обаче май трябва да изгоря боклука... чакай, така няма ли да се надрусам?

Той се засмя и поклати глава.

— Задръж така. — Той премина през стаята и взе кошчето, преди да изчезне в банята. В следващия миг чух водата в тоалетната да се пуска. Той се върна и сложи кошчето на мястото му до бюрото.

— Готово. Ще се погрижа Леон да не дава повече ключове на никой. Ако го е направил, ще му кажа да смени ключа и ще ти звънна да слезеш долу да си го вземеш.

— Благодаря ти. Наистина оценявам всичко, което направи. Не съм сигурна какво щях да правя без помощта ти.

Бишъп се размърда и изглежда се почувства неудобно от думите ми.

— Благодаря ми като стоиш далеч от неприятностите.

С това, той се обърна, отвори вратата и изчезна.

ГЛАВА 7

БИШЪП

ПРОДЪЛЖАВАХ ДА СИ МИСЛЯ, ЧЕ Я ВИДЯХ. Ейдън. Мамка му, мозъкът ми си правеше номера с мен.

Но не русото кексче влезе в студиото тази сутрин. Не, тя все още бе в Роял Сонеста или пък си бе заминала.

Казвах си, че няма значение кое от двете, но това бяха пълни простотии.

Миналата вечер, когато влязохме в хотела и заварихме Кити да чука приятелката си, очаквах момичето напълно да се разпадне, защото бе повече от очевидно, че никога не е ставала свидетел на нещо подобно. Тя почти не трепна. Не започна да прави гадни коментари за факта, че две момичета се чукаха на леглото, на което ѝ бях казал, че ще може да спи тази нощ. Тя просто се отърси и направи това, което трябваше да се направи. Дори когато попадна на линиите кокаин на бюрото, не е изкукурига напълно. Беше шокирана и объркана, но дори не мигна два пъти, когато ги изхвърлих. Не бях очаквал гъвкавост от нейна страна, но видях именно това. Сега не можех да спра да се чудя колко дълго ще остане и на къде, по дяволите, ще се насочи след това.

Чух стъпки, приближавайки се към стаята ми, и най-после видях новопристигналия. Още едно познато лице.

— Хей, Бишъп — веселието в гласа на Джей Пи бе толкова очевидно, че нямаше как да го пропусна, все едно в погледа ѝ бях някакъв герой.

Момичето беше неумолимо. Правих татусите на раменете и ръцете ѝ, и от първия миг се опитваше да ме навие да изляза с нея. Като изключим факта, че членът ми не проявяваше интерес, тя бе прекалено млада, а и ако излезех с нея щях да наруша правилото си да не припарвам до жени, влезли във „Вуду Инк“ с намерението да си направят татуировка. Но Джей Пи не искаше или не можеше да схване намека.

— От какво имаш нужда, момиче? — Не можех да се насиля да съм гаден с нея, защото тя бе просто дете, което си падаше по мен, въпреки че на моменти беше адски дразнеща.

Цялото ѝ лице грейна, когато се изправих и сложих албума на секцията зад себе си.

— От какво имам нужда всеки път, когато дойда да те видя?

Тя беше пристрастена към татуировките. Нещо, което разбирах много добре.

— Какво си намислила този път?

— Може би пикник на брега на реката, последван от десерт у дома?

Потиснах стона си. Някой ден, надявах се скоро, тя щеше да се научи да схваща намеците.

— Говоря за татуировката. Знаеш, че останалото няма да се случи.

Сладката ѝ усмивка се стопи.

— Не съм прекалено млада. Кълна се.

— Не ти решаващ вместо мен. Аз раздавам заповедите. Сега, каква татуировка искаш? Или просто си дошла да се размотаващ?

— Добре.

Раздразненото ѝ сумтене бе сладко. Но това бе тя. Сладка. Преди си мислех, че е прекалено невинна за мен, но в сравнение с Ейдън, Джей Пи си беше много *по-начетена*. Членът ми обаче, явно не мислеше така.

Мамка му, спри да мислиш за нея, заявих си на ум и се усилих да я изтикам от мислите си.

— Ще ми нарисуваш ли нещо за гърба? Готова съм да започна с него. Мислех нещо като черепи и цветя. Някакво вуду момичешко нещо.

Като спомена за дизайна на татуировката, мислите ми се насочиха обратно към Ейдън. Първият път, в който видех някой, особено някой без татуировки, умът ми на мига се включваше на *креативен код*. С Ейдън си представих татуировката, която можех да сложа на рамото ѝ в мига, в който ме последва в студиото и стана напълно очевидно, че никога преди не бе влизала в студио за татуировки.

Дори мисълта да татуирам девствената ѝ кожа ме накара да се възбудя. Наместих се на стола си, за да прикрия ерекцията, която не исках Джей Пи да види.

Отново избутах Ейдън от мислите си, надявайки се и ерекцията ми да спадне, като насочих вниманието си към Джей Пи.

— Опиши ми за какво мислиш.

— За магическото докосване на Бишъп. Каквото измислиш. Просто искам да е голямо и да покрива горната част на гърба ми, точно под раменете.

Ето това вече можех да направя. Обожавах, когато клиентите ми позволяват сам да създам дизайн. Най-хубавите неща се получаваха, когато човекът не бе измислил всеки малък детайл и ми позволяваше да размърдам артистичните си мускули.

— Нека помисля. Ще започна да рисувам още днес. Може би ще успея да свърша и да те сложа на стола следващата седмица. Мисля, че имам клиент, който ще си отмени часа.

— Страхотно! — Джей Пи плесна с ръце, а ентузиазмът ѝ бе невъзможен за игнориране. — Сигурен ли си, че няма да размислиш за срещата? Само ми дай шанс. Не съм дете.

— Имам си правило. Не докосвам клиенти. Ще си намериш някой. Просто няма да съм аз.

Изражението ѝ посърна и лека болка премина през лицето ѝ. Макар да се чувствах гузен, така беше най-добре. Не се замесвах с хората. Това е.

Тогава защо помогна на Ейдън? Мамка му, проклет да съм ако знаех отговора на това.

Откъсвайки поглед от обнадежените очи на Джей Пи, аз погледнах през прозореца... и улових с поглед гърба на една блондинка с извивки точно на правилните места.

Поклатих глава. Нямаше начин да е Ейдън.

И защо, по дяволите, продължавах да се оглеждам за нея? Тя нямаше да се върне тук.

Край на историята. Време беше да я избия от главата си.

ГЛАВА 8

ЕЙДЪН

СЛЪНЦЕТО СИ ПРОБИВАШЕ ПЪТ ПРЕЗ ЗАВЕСИТЕ измъквайки ме от дълбокия сън, подобен на кома. Миналата нощ лежах дълго време будна и мислех, че никога няма да заспя с непрестанния шум от празнуващите, който се носеше от улицата под стаята ми.

Но очевидно бях грешала.

Изтърколих се от леглото и отидох до френските врати на балкона, за да издърпам завесите. Имах нужда да се убедя, че това беше истина, а не сън.

Сградите в традиционен стил, които се бяха наредили една до друга на Бърбън Стийт, ме посрещнаха от балкона, запалвайки в мен куп чувства.

Нетърпение. Вълнение. Нервност. Очакване.

Бях момиче принудено да напусне дома си, заради бизнеса на баща си, а вчера доказах, че не съм въобще толкова умна и подготвена, колкото смятах.

Да чета за приключения на нови места не бе същото, като да ги изживявам. Увереността, която имах, качвайки се на самолета, сега бе толкова стопена, че почти я нямаше.

Но днес бе ден за ново начало. На утринната светлина, градът не изглеждаше толкова заплашителен и можех да се престоря, че бях обикновено момиче отишло на ваканция. Мога да започна със списъка си и да направя всички неща, които бях мечтала да сторя.

Спомних си нарежданията на Анджелио... „*Стой си в стаята, повикай румсървис, поръчай масаж*“.

Съжалявам, Анджелио. Не можех да пропусна тази възможност.

И думите на Бишъп, преди да си тръгне снощи, се появиха в ума ми. *Не се забърквай в неприятности.*

Определено нямаше да си търся неприятности, но нямаше и да позволя вчерашния провал да ме спре. Днес нямаше да разнасям куфар, слагайки мишена на гърба си, както ми бе казал той. Днес щях да се смеся с народа.

Кога друг път щях да получа подобен шанс?

Поглеждайки се в огледалото, започнах да се нахъсвам.

— Мога да го направя. Не е нужно да ходя далеч. Мога просто да се разходя до Френския квартал и всичко да бъде *нормално*. Ще се справя.

Взела това решение и с увереност, която надхвърляше действителността, аз се изкъпах и се подготвих за деня. Очевидно, нямах лукса да подбера по-подходящо гардероба си, затова измъкнах миш-маша от дрехи натъпкан в куфара ми.

Дънки, бяла камизола и бледорозова жилетка, щяха да са подходящи за през деня, нали?

Обух мокасините си и излязох от стаята, чувствайки, че това бе началото на нещо напълно ново. Първият път, в който вкусах истинския живот и несигурността от това, как решенията ми ще се отразят на крайния резултат. Без предпазна мрежа и гаранции. Просто... аз.

От много време чаках това.

* * *

Забелязах тентите на бели и зелени райета на прословутото „Кафе дьо Монде“, точно когато коремът ми започваше да къркори от глад. Щом се настаних на малката маса и поръчката ми пристигна, започнах да се наслаждавам на невероятно вкусните, поръсени с пудра захар сладкиши, с които бе известно мястото, докато пийвах кафе и оглеждах хората. Това ми бе станало навик от годините, през които наблюдавах живота отстрани.

И напълно отричам да оглеждах тълпата в търсене на един точно определен грамаден мъж. *Може би просто може да мина покай студиото... за да видя там ли е.*

Не знаех от къде се взе тази идея, но беше ужасна. Нямаше да правя нищо такова. Дори и да бе най-плашещо красивия мъж, който

бях срещала в живота си, нямах работа да се мотая около него. А и той изглежда не изгаряше от желание да се помотае около мен и да ме опознае.

Което бе добре, защото *никой* не би могъл да ме опознае истински. Още се ритах, задето му казах истинското си име. Как беше възможно да се издъня с нещо така елементарно и толкова важно?

Няма да го видиш повече, затова няма значение.

Не е като да има вероятност пътищата ни да се пресекат. Ню Орлиънс беше голям град. И със сигурност нямаше да се пресекат, ако стоях далеч от едно точно определено студио за татуировки. Не че имах причина да мина от там. Не е като да искам да си направя татуировка или нещо такова.

Нали?

Това бе нещо, което никога не бях обмисляла. Да си направя татуировка не присъстваше в *никой* от списъците ми, просто защото мисълта никога не бе минавала през главата ми. Досега...

Изтласквайки тази нелепа мисъл, аз напуснах кафенето и излязох на тротоара. Беше ужасно вълнуващо да знам, че няма да има охрана, вървяща по петите ми през улиците. Вълнението от свободата се обви около мен и аз го приветствах.

Или поне докато не си спомних, че ако нещо ми се случи, примерно както вчера онези мъже ме сграбчиха, бях напълно сама и нямах никакви умения да се защитя. С изключение на факта, че знаех как да *не* удрям.

Защо Дом никога не бе настоявал да се науча да се защитавам сама? О, да, той никога не бе очаквал да изляза от балона, в който ме бе напъхал.

Решавайки да държа под око заобикалящата ме среда, аз тръгнах към Джаксън Скауър и гледах как уличните артисти създават изкуството си, когато във въздуха се разнесе джаз мелодия. Останах на място няколко минути, позволявайки на музиката да ме изпълни, и малко по малко започнах да се отпускам.

Градът имаше свой ритъм и можех да го усетя в кръвта си.

Пуснах рестото от кафенето в отворения калъф за саксофон и продължих с обиколката си. Разходих се из площада, попивайки всеки детайл от архитектурата, ярките цветове, еkleктичните улични изпълнителни и артисти, докато до носа ми не достигна някакъв

сладък аромат. Оставяйки на носа си да ме води, аз направих малък кръг, докато усетя от къде се носеше аромата. Една жена стоеше зад прозорец, над който имаше ръчно изписана табела „Пресни бонбони“.

Само защото току-що се бях натъпкала с бухти, не значеше, че не мога да се насладя и на останалите лакомства, които предлагаше града. Пристъпих към вратата, когато познат глас ме свари неподготвена.

— Хей, захарче. Не очаквах да те видя отново.

Излизайки от магазина, пред мен беше жената с черно-синята коса от студиото за татуировки. Дилайла. Очевидно Ню Орлиънс не е чак толкова голям град, колкото мислих.

— Аз съм Дилайла. Помниш ли ме?

Откъснах се от моментната изненада, че срещам някой, който не ми е напълно непознат.

— Да, извинявай.

— Няма проблем. Хубаво е да видя, че не изглеждаш чак толкова изгубена, колкото последния път. — Тя нагласи чантата на рамото си.

— Е, реши да се задържиш наоколо, както виждам.

— Как бих могла да не го направя? Този град изглежда наистина е много специално място.

Искрена усмивка разтегли устните на Дилайла.

— Определено е. Дойдох тук с приятели за седмица през 2005-та година и така и не си тръгнах. Определено е по-оживено от Омаха.

Един поглед към синята ѝ коса, ретро роклята с хавайки мотиви, татуировките и жълтите винтидж обувки на Мери Джейн ми подсказваха, че Омаха не е точно мястото, на което Дилайла би трябвало да живее.

— Е, сега, след като си засмукана от притегателната сила на това страхотно място, готова ли си малко да пощурееш, като останалите посетители на Марди Гра? Може би да татуираш тази твоя девствена кожа?

Мислите ми от по-рано се завърнаха. Една татуировка значеше, че отново ще видя Бишъп и колкото и да ми се искаше да го отрека, идеята беше много изкусителна.

Той може да бъде едно от новите ти изживявания в Ню Орлиънс... тази мисъл вероятно идваше от вътрешния ми дяволит глас, но аз я прогоних.

— Може би трябва да започна с нещо по-малко драстично. — Кимнах към вратата, към която се бях запътила, преди да се срещнем. — Като бонбони.

Дилайла повдигна хартиената торба.

— Погрижила съм се. Днес изпитах страхотен глад за тях, а това е единственото място, от което купувам. И... ако искаш да получиш вътрешна информация за списъка с нещата, които никои турист не бива да пропуска да направи тук, аз съм твоето момиче.

Тъй като бях голям любител на списъците, веднага се подадох на съблазнителната оферта.

— С удоволствие.

— Тогава тръгвай с мен и се подготви да бъдеш очарована. Ще ядем бонбони, докато ни прилошее, и ще видим дали можеш отново да вдигнеш Бишъп на нокти. — Тя ми намигна и аз на мига съжалих за прибързаното си решение.

— Може би не е чак толкова добра идея.

Очите на Дилайла блеснаха пакостливо.

— Това е най-добрата идея, която съм имала от цяла вечност. Идвай. Не приемам „не“ за отговор.

И ето така позволих да ме завлече обратно във „Вуду Инк“, само половин час, след като взех твърдото решение да не се доближавам до студиото... без значение колко много го исках.

— „*Мръсното куче*“ е моят фаворит за магазин за дрехи. Някои от винтидж нещата им са малко скъпи, но не прекалено, нали разбираш какво имам предвид? Дрехите са готини. За хапване трябва обезателно да отидеш в Кукъри и Дизайър. Буквално мога да ти дам списък дълъг колкото ръката ти. А ако искаш да излезеш от централната част, списъкът ще стане дори по-дълъг.

Нетърпението ми се надигаше с всяка стъпка, която правехме към студиото, но веселото бърборене на Дилайла за страхотните ресторанти и магазини ми помогна малко да се успокоя, макар че не мисля, че запомних името на някое от местата, които ми каза. Не след дълго се озовахме пред вратата, която познавах много добре. Когато тя я отвори, още не бях готова.

Погледът ми се стрелна наоколо, търсейки място, на което да избягам. На табела до съседната сграда прочетох надписа „ЛЮБИМАТА ВИ ДУПКА“ с огромна поничка до надписа.

Кафе. Те обичаха кафе.

— Искаш ли да взема и кафе от съседното кафене, което да върви с бонбоните?

Дилайла спря с ръка върху дръжката на вратата и се замисли за миг.

— Определено не бих отказала.

Благодарна, че ще имам миг да събера мислите си, аз отстъпих от вратата на „Вуду Инк“, все едно някой бе направил магия на мястото, за да ме държи далеч.

Веднага щом влязох в „Любимата ви дупка“ осъзнах грешката си от това, че опитах да избягам от неизбежното.

Защото той беше там. Застанал бе на опашката пред мен и ни разделяше само един човек. Нямах как да го сбърка човек с тази кестеняво-златиста грива, завързана на мъжки кок. С моите метър и шейсет и седем височина, се смятах за средна на ръст, но той ме надвишаваше с поне двадесет-двадесет и пет сантиметра.

Чудя се дали нещо друго е двадесет или двадесет и пет сантиметра. От къде се пръкна тази мисъл, нямах никаква идея, но я заглуших... макар че не и преди да спусна погледа си по износените му дънки, които обгръщаха задните му части под ръба на тениската с надписа „Вуду Инк“. Споменът за вчера се настани на централно място в мозъка ми.

Бишъп се обърна към мен, с чаша кафе в едната ръка и кафяв хартиен плик в другата. Първи поглед. Втори поглед. Последвани от изненадан поглед.

— Ейдън.

Тъпа тръпка премина през мен, когато каза името ми. *Не би трябвало да съм впечатлена, че не го е забравил след дванадесет часа.* И все пак, до някаква степен бях.

— Тъх, здрасти? — помахах неловко, а гривната ми се разклати на китката ми.

Уау. Много умно, Ейдън.

Той се отдръпна от касата и приближи към мен. Жената на опашката пред мен се обърна и плъзна поглед от черните му кубинки до вързаната му на кок грива, а от устата ѝ едва не потече слюнка.

— Как е стаята? — попита той.

— Бива. Добре. Страхотно. Наистина е хубава. Благодаря ти. Оценявам го. Наистина.

Той остана замълчан след вербалното ми избухване.

Жената пред мен плати за кафе и понички и мина настрани, където щеше да изчака да ѝ приготвят питиетата.

— Г-жо, какво мога да ви донеса? — попита ме касиерката, осигурявайки прекъсването, от което имах нужда.

Вниманието на Бишъп остана насочено към мен, а краката ми все едно бяха вкопани в пода. Отворих уста да поръчам, преди да осъзная, че нямам никаква идея, как Дилайла обича кафето си.

Хвърляйки още един поглед към Бишъп, открих, че все още ме наблюдава.

— Знаеш ли какво пие Дилайла?

Веждите му се свиха почти, докосвайки се.

— Идваш в студиото?

— О, мила, това е всичко, което трябваше да кажеш — заяви момичето. — Веднага ще подготвим поръчката. Искаш ли още нещо?

Обърнах се от Бишъп към касиерката.

— Две от това, което поръчва Дилайла.

— Никакъв проблем.

Горещината от погледа на Бишъп изчезна и аз погледнах през рамо.

Нямаше го.

Никакво „*радвам се да те видя отново*“. Никакво „*стой далеч от студиото*“. Нищо.

Касиерката явно долови объркването в погледа ми, когато се обърнах към нея.

— Ах, не се тревожи, задето Бишъп си тръгна така на бързо. Той не обича много да говори с хората, без значение, колко хората искат да говорят с него.

Описанието ѝ си пасваше с това, което бях научила вчера.

— Познаваш ли го добре? — попитах, подавайки два сетачка.

— Колкото някой би могъл да го опознае. Идва тук два пъти на ден, като по часовник, взима си кафе и нещо сладко, игнорирайки напълно дамите наоколо. — Тя кимна към жената, чакаща поръчката си, чийто очи бяха насочени към вратата, през която Бишъп тъкмо бе излязъл. — И да не забравим онези двете. — Кимна към две жени

седящи на маса с разочаровани и все пак замечтани изражения. — Идват тук поне три пъти в седмицата да зяпат. Той ни е като малка атракция за привличане на клиенти, защото със сигурност тези жени не идват тук заради поничките.

Повярвах ѝ. Те не изглеждаха като жени, които често хапват понички, съдейки по начина, по който блузите висяха на слабите им тела. Чак ми се прииска да купя няколко понички и да ги пусна пред двете жени, преди да се оттегля бавно.

Щом тази мисъл се изпари от ума ми, аз насочих вниманието си отново към касиерката, на чиято табелка пишеше „ФАБИАНА“.

— Това място е невероятно. Не мога да си представя, че имате нужда от атракции, за да привличате клиенти — погледнах към стената от понички зад касиерката и направо се ужасих от себе си, тъй като исках поничка, а вече бях яла бухти и бях на път да ям бонбони.

Ако събера достатъчно кураж да вляза във „Вуду Инк“.

Фабиана ми се усмихна.

— Не сме като Старбъкс, но се справяме. Искаш ли и поничка с кафето?

— Сега ме чакат едни бонбони, но тези дни със сигурност ще пробвам поничките ви.

Барманката постави две чаши на края на плота.

— Поръчката за Дилайла е готова.

Отидох до ъгъла на плота и ѝ благодарих.

— Гледай да се върнеш и да пробваш поничките ни.

— Определено ще го направя.

Отказвах да се замислям на това, че обещавайки да дойда означаваше да се приближа отново до „Вуду Инк“.

Взех кафетата и реших, че без значение каква или кой е пред следващата врата, няма да се откажа и ще продължа напред.

ГЛАВА 9

БИШЪП

ЗВЪНЧЕТО НА ВРАТАТА ИЗЗВЪНЯ И АЗ завъртях глава, за да видя дали наистина се е върнала.

Кой, по дяволите, би влязъл в студио за татуировки облечен с розова жилетка?

Дръж се на висота, човече. Спри да се втеляваш.

Не си падах по жени от този тип. И определено не по невинни и наивни като Ейдън. Трябваше да се отнасям с нея като с всеки друг клиент. С тази разлика, че не беше клиент, затова не знаех какво да правя с нея. Да я завлека отзад, за да проверя дали устните ѝ са толкова сладки като кексчето, за което ме кара да мисля непрестанно, не бе опция.

Дилайла излезе от стаята за отдих на персонала, за да посрещне Ейдън, която пресичаше черно-белите мраморни плочки на пода.

— Кофеин. Кръвта на боговете. Благодаря ти. Ще ти се отблагодаря с толкова бонбони, колкото можеш да изядеш, преди да повърнеш. Но ако повърнеш ще си го чистиш сама. Правило на студиото.

Ейдън повдигна вежди.

— Ще се опитам да не повръщам. — Тя подаде чашата на Дилайла. — Попитах какво поръчваш и жената на бара каза, че е това.

— Четири малки латетата с лъжичка канела. Единственото нещо, което в някой дни ме кара да се изправя на крака.

— Поръчах си същото, затова е добре да знам, че не го пиеш черно и горчиво, или нещо от сорта. — Ейдън изведнъж се поколеба, сякаш нямаше идея за какво е дошла тук.

Това ни правеше двама.

Дилайла отвори кутия с бонбони на плота и аз се престорих, че не наблюдавам Ейдън, докато ги оглеждаше внимателно, преди да си вземе един.

Като шибан воайор съм. Какво ще правя? Ще седя да я гледам как яде ли?

— Хей, Биш, искаш ли един? — извика Дилайла. — Може да те подслади малко.

Отпих прекалено голяма глътка кафе, което изгори езика ми.

— Добре съм. — И след миг добавих: — Благодаря.

Дилайла извъртя очи.

— Не му обръщай внимание, още се цупи. Все още се възстановява от шока и ужаса заради момичето, което извърши най-големия грях на земята снощи, след като те остави в хотела... тя докосна брадата и задника му.

Хората, които говореха за теб, все едно не си там, бяха просто страхотни. Но Дилайла бе единственото семейство, което имах, затова ѝ се разминаваше.

— О, уау. Това е доста... нахално. — Изненаданият поглед на Ейдън най-после се насочи към мен и го задържах няколко секунди, преди да погледне към пода.

— И става все по-зле и по-зле, колкото и да ми е тъжно да го призная. — Дилайла погледна обратно към мен. — Не знам какво има в мъжете с татуировки и бради, но това кара някои жени да мислят, че могат да грабват каквото пожелаят.

— Достатъчно, Ди. Мога да чуя всяка твоя дума.

Тя ме погледна и ми намигна, хилейки се.

— Очевидно е, че можеш. Иначе защо ще седя да говоря за теб?

Погледът на Ейдън се местеше от мен към сестра ми, сякаш не знаеше какво да мисли.

— Защото си трън в задника ми.

— И въпреки това ме обичаш. Домъкни се тук и кажи здрасти на Ейдън. Знам, че го искаш.

Лицето на Ейдън пламна, но Дилайла изглежда не забеляза, че я е засрамила.

— Няма проблем. Не искам да притеснявам никоя от вас. Аз просто...

Изправих се от стола си и се приближих към тях, когато думите на Ейдън заглъхнаха.

— Какво правеше? — попитах.

— Изследвах. Опитвах нови неща. — Тъмните ѝ очи се спряха колебливо върху мен и можех да измисля поне дузина неща, които да ѝ дам да опита.

Защо да я опороча ми се струваше като най-добрата идея на света? Би трябвало да се чувствам като боклук задето дори си помислям да я докосна, но нещо в нея събуждаше най-първичните ми инстинкти.

Закрилай. Защити. Превземи.

Не бях се чувствал толкова първичен от години... и трябваше да се справя с този проблем. Животът ми бе прост, а по цялото това момиче имаше изписана думата *усложнение*.

— Тя се канеше да опита един от тези бонбони — каза Дилайла. — Сигурен ли си, че не искаш един, Биш?

— Добре съм. Яжте вие.

Ейдън, която изглеждаше облекчена от прекъсването, вдигна един бонбон към устата си. Когато отхапа от него, тих стон се откъсна от устните ѝ, отеквайки направо в топките ми.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Тя не би трябвало да извлича подобен отклик от мен и трябваше да се стегна, за да не направя нещо, което после нямаше да мога да върна назад.

Откъснах погледа си от нея и минах зад плота, за да проверя какви часове имахме записани, въпреки че много добре знаех какво имаме в графика за днес.

— О, Боже мой. Тези са невероятно вкусни — прошепна Ейдън и преглътна хапката.

— По мое мнение най-добрите в града. Е, какво те води в Ню Орлиънс, ако не си тук заради лудостта на Марди Гра?

Това бе въпрос, който аз също си задавах.

— Винаги съм искала да дойда тук? — отговорът на Ейдън прозвуча по-скоро като въпрос, но преди да успее да каже още нещо, вратата се отвори.

Насочих погледа си към входа, готов да се намръщя към новодошлия, но не можах.

— Чарли! Мина много време, непознато момиче! Къде се криеш? — развълнуваният глас на Дилайла се покачи една октава.

Жените се прегърнаха и Чарли се усмихна над рамото на Дилайла.

— Хей, Бишъп. Как върви?

— Намусен е както обикновено — заяви Дилайла. — Кажи ми, какво ново? Това място не е същото след като вече не си тук. Знам, че си горе в лъскавата къщурка на Саймън, вършейки всички онези благородни благотворителни неща, но ни липсваш тук долу.

Чарли работеше тук, преди аз да дойда. Виждам я бях няколко пъти, като идва да добавя някой друг детайл към татуировките си. Цели ръкави покриваха ръцете ѝ, а гърбът ѝ бе почти напълно покрит с татуировки. Освен това, тя сама по себе си бе известна като дъщерята на мъжа, направил най-голямата инвестиционна измама в света.

Чудех се дали Ейдън щеше я разпознае. Повечето хора не го правеха, имайки предвид, че Чарли се бе променила адски много от дните си като социална принцеса.

— Доста сме заети напоследък. Между това Саймън да поеме ролята на изпълнителен директор в компанията на баща си и управлението на неправителствената организация, кълна се, едва намираме време за спане. Но трябваше да се отбия, за да кажа „здрасти“ и да попитам дали ще успеете да ме пхнете по някое време за едни леки корекции.

— Когато кажеш, момиче. По всяко време.

Чарли се обърна към Ейдън и подаде ръка.

— Извинявай за грубостта. Аз съм Чарли Дюшейн. Преди работех тук.

— Най-добрият ни татуировчик. Не можем да намерим друг, който да заеме мястото ти. Тъжна история — Дилайла махна към Ейдън. — Това е новата ни приятелка, Ейдън, която е решила да дойде в Ню Орлиънс по време на Марди Гра, без да знае, в какво се замесва. Още чакам за истинската история.

Ейдън се стегна и предположих, че не би искала да бъде под светлината на прожекторите.

— Ъмм... действително, няма никаква история зад това.

Чарли повдигна вежди.

— Сигурна ли си? Защото, когато човек каже това, обикновено излизат най-добрите истории.

— Наистина просто винаги съм искала да дойда тук. Това е.

— Колко дълго ще останеш? — Въпросът дойде от Дилайла.

Ейдън сви рамене.

— Не знам. Не съм решила.

— Къде си отседнала? — попита Чарли.

— В хотел, за момента.

Думите на Ейдън бяха достатъчно завоалирани, че да повдигнат въпроси в ума ми, но по някаква причина не ми хареса колко неудобно я кара да се чувства целия този разпит.

— Какви корекции искаш? — попитах Чарли, опитвайки се да сменя темата. — Мога да ги направя още сега, ако искаш.

Три женски глави се обърнаха в моята посока.

Чарли се усмихна.

— Само ако не е проблем — тя вдигна ръка и я завъртя. — Докато се възстановявах, някои от линии се изкривиха. А имайки предвид, че татуировката ми е за Саймън, искам да е перфектна — тя погледна към Дилайла. — Освен това си търсих причина да намина. Това място ми липсва.

Дилайла я погледна внимателно.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

Чарли кимна.

— Просто съм леко носталгична и се оказах с малко свободно време.

— Идвай тогава. Да ги оправим. — Когато се насочих към стаичката си и Чарли ме последва, можех да усетя погледа на Ейдън върху себе си.

Отне ми само десет минути да поправа татуировката на Чарли, и докато приключим, тя бе готова да изплюе камъчето.

Когато се отпусна на един от столовете в чакалнята, тя вдигна крака пред себе си, обгръщайки ги с ръце като дванадесетгодишна.

— Говорим да пробваме да направим бебе и малко откачам.

Очите на Дилайла се разшириха.

— Уау. Това е голямо.

Ейдън, която си бе говорила с Дилайла за различните видове бонбони, докато оправях татуировката на Чарли, сега въздъхна тежко.

— Това наистина е голямо.

Чарли пхна косата от лицето си, зад едното си ухо.

— Обичам Саймън, повече отколкото някога съм мислила, че мога да обичам друго човешко същество и искам да имам семейство с

него. Но винаги ми се е виждало далеч в бъдещето, нали знаете? Но сега е истинско. Не би трябвало да ме плаши, но е така.

— Промяната е голяма. Особено една толкова постоянна промяна. — Гласът на Дилайла беше мек.

— Да, и знам, че подобна промяна ще обърне изцяло живота ни и опитвам да разбера дали съм готова за това. Обичам живота ни. Хубав е. Невероятен е. Ами ако с това прецакаме всичко?

— Какво мисли Саймън за това? — попита Дилайла.

Чарли поклати глава.

— Не съм му казала. Не знам как да го направя. Не искам да мисли, че не искам да имаме семейство, но... просто се тревожа.

— Трябва да говориш с него. Той е мъж, не може да чете мисли.

Отново три глави се обърнаха към мен. Дори аз бях изненадан, че се намесих, давайки съвет.

Дилайла се усмихна на Чарли.

— Той е прав. Трябва да кажеш на Саймън какво мислиш. Само така ще можете да решите дали сега е правилният момент за това.

— Знам. Но той го иска толкова много и имам чувството, че с мен нещо не е наред, задето имам нужда да помисля по-задълбочено над това.

— Няма нищо лошо в това. Едно подобно решение ще засегне и двама ви, затова трябва и двамата да сте готови.

Чарли си пое дълбоко дъх, преди да го изпусне и да стане от стола.

— Добре. Още днес ще говоря с него.

— Всичко ще е наред. Този мъж е лудо влюбен в теб. — Дилайла я прегърна силно. — И идвай по-често, не бъди непозната.

Чарли също я прегърна.

— Знаеш, че няма. — След това погледна Ейдън. — Ако имаш нужда от място, на което да останеш за повече от няколко дни, кажи на Дилайла или Бишъп да ми се обадят. Старата ми хазайка е луда за връзване в най-добрия случай, но има място, което е празно почти през цялото време. Това беше точно онова, от което се нуждаех, когато за пръв път дойдох в града, търсейки пътя си. Нещо ми подсказва, че ти имаш нужда от същото.

ГЛАВА 10

ЕЙДЪН

НАЧИНЪТ, ПО КОЙТО МЕ ПОГЛЕДНА ЧАРЛИ, оглеждайки внимателно лицето ми, накара сърцето ми да заблъска силно.

Аз я познах. Беше на първа страница на всеки вестник в Ню Йорк за няколко месеца, през които ФБР се опитваше да я издири. Но тогава тя не изглеждаше така... на предна страница нямаше татуировки и розово-червена коса. Тя бе привилегированата дъщеря на най-известния инвестиционен измамник, ударил Ню Йорк след Бърни Мадоф.

Само фактът, че тя бе от същия град, ме караше да се тревожа дали не ме е разпознала. Но моя снимка никога не бе публикувана във вестниците. Никога пътищата ни не са се пресичали. Беше невъзможно да знае коя съм.

И все пак, предложението на Чарли загатваше, че е видяла прекалено много от това, което криех.

— Благодаря за предложението — казах аз. — Оценявам го.

Тя ми се усмихна отново, преди да си тръгне.

Трябваше да бъда по-внимателна. Не можех да рискувам да ме разпознаят. Трябваше да се скатавам, а ето ме, правейки се на туристка.

Глушава Ейдън. Защо винаги трябва да си толкова глупава? Може би защото животът ми не ме бе подготвил за това.

Щом вратата се затвори зад нея, Дилайла насочи вниманието си към мен.

— Е, какво ще правиш докато си тук?

Знаех какво нямаше да направя... нямаше да стоя скрита в хотелската си стая, без да изживея нещо вълнуващо. Като се върна в Ню Йорк, можех на воля да не правя нищо.

Дори самата мисъл ми се стори като наказание. Защо трябва да се връщам към това?

И следващата. *Не е като Дом да ми даде право на избор.*

Осъзнавайки, че съм оставила тишината да надвисне в стаята, докато обмислях отговора си, погледът ми срещна очите на Дилайла.

— Мисля, че за момента искам просто малко да поживея — това беше най-искреният отговор, който можех да дам.

— Е, захарче, мисля, че си дошла на правилното място за това. Аз и Бишъп можем да ти покажем почти всичко, което предлага този град.

Бишъп не предложи помощта си и отново настана тежко мълчание.

— Няма проблем. Сигурна съм, че ще се справя. Имам списък. Планът ми е да карам точка по точка от него.

— Списък? Колко организирано от твоя страна. Кой би помислил.

Бишъп измъкна телефона си и се намръщи надолу към него. След това се обърна и излезе, без да каже нито дума.

И двете с Дилайла го проследихме с поглед, преди тя да се обърне към мен.

— Виж, не знам дали си хвърлила око на голямото момче, но той е труден за разчитане. И въпреки това никога не съм го виждала да реагира така към някой, както реагира към теб, затова нямам никаква идея какво да правя. Може би не бива да се намесвам, но... някак ми се иска да го направя. Затова, искаш ли да започна да копая?

Дали искам? Едва не изсумтях на собствения си глупав мислен въпрос. Разбира се, че искам.

ГЛАВА 11

БИШЪП

ВДИШАХ СТАРИЯ ДИМ, докато той не изпълни дробовете ми, а болката от счупените ребра заплашваше да ме свали отново на колене. Бях пълзял през целия път от алеята, където ме бяха оставили потрошен, за да открия, че всичко, което някога е значило нещо за мен, е изгорено до основи.

Гневът пламна във вените ми, докато се кълнях да отмъстя.

Събудих се стреснато от кошмара, пот покриваше кожата ми, чаршафите бяха полепнали по тялото ми и дишах тежко. Бяха минали месеци откакто за последно се събудих от сън, връщащ ме в миналото, от което не можех да избягам достатъчно далеч, че да го забравя.

Останах седнал няколко минути в леглото, позволявайки на лудо биещото си сърце да се успокои достатъчно, че да съм сигурен, че няма да получа инфаркт, докато приема, че няма никакъв начин тази нощ да продължа да спя.

След като напписах лицето си с вода се погледнах в огледалото. Дългата коса, брадата, татуировките. Под тях бе хлапето, което мислеше, че знае как да поправи всичко, без да се замисли какво ще му струват действията му.

Всичко.

Уиски. Това беше единственото, което можеше да прогони миризмата на пушек от носа ми и да прогони спомените ми. Запрепъвах се към кухнята за шишето от горния рафт на хладилника, но в мига, в който обвих пръсти около бутилката, осъзнах, че не мога да понеса мисълта да стоя и да пия сам.

Беше прекалено тихо и щях да се потопя в миналото. Имах нужда от шум. От хора. Не за да се замесвам с тях, но за да се разсея.

Върнах се в спалнята и вдигнах дънките от пода. Напъхах крака в тях и в тъмното посегнах, за да взема тениска от гардероба.

След като обух ботушите си, завързах косата си на тила и пъхнах нож в джоба си. Старите навици умираха трудно, макар че повечето хора ще се замислят два пъти, преди да се ебават с татуиран мъж с моите размери. Обаче пианиците и наркоманите рядко мислеха логично.

Може би тази нощ имах нужда точно от това. Когато напуснах апартамента си над „Вуду Инк“ и се насочих към Бърбън Стрийт и перфектното разсейване от неспиращите купони, бях повече от готов да се бия, ако това се изпречеше на пътя ми.

И дори пред себе си нямаше да призная, че смятах да мина под един точно определен балкон, надявайки се да зърна момичето, за което знаех, че не бива да мисля.

ГЛАВА 12

ЕЙДЪН

ОПИТАХ СЕ ДА ЗАСПЯ, ОТНОВО, но тази вечер просто не се получаваше. Прекалено многото мисли и възможности, заедно с рева на тълпата отвън, правеха това напълно невъзможно.

Страхът ме държеше в хотелската стая. Страх, да не би да привлека грешния тип неприятности и да не съм способна да се защитя сама. Страх, да не би да бъда разпозната по някакъв начин. Страх, че не знаех как да живея, въпреки че ми бе дадена тази възможност.

Колко жалко е това?

На двадесет и четири години бях напълно невежа за живота и изплашена да направя първата стъпка, за да започна да го живея. Може би не просто златната клетка ме е държала уловена в капан, може би съм била самата аз.

Тогава разкарай се от тук. Живей.

Надникнах през завесите на балконския прозорец и гледах купонджиите как танцуват по улиците с питиета в ръка, или излизат от един бар, за да влязат в друг.

Можех да сляза там и да си взема питие. Да изляза няколко крачки от зоната си на комфорт. Най-после да изживея нещо в живота си, за което решение не е взел някой друг.

Наистина ли исках да го направя? Не. Щеше да бъде много по-лесно да остана тук, в леглото, където можех да намеря книга с надеждата, че ще задържи вниманието ми. Но нещо в мен ми казваше, че трябва да го направя. Че го дължах на себе си.

Когато отдръпнах юргана, споменът за двете голи момичета, които бяха в това легло миналата вечер пред мен, се появи в ума ми... заедно с мъжа, който ги изхвърли от тук.

Ако не бях тук, дали Бишъп щеше да се възползва от това, което те му предлагаша? Едното момиче, Кити, се бе изразила така, сякаш

той вече е бил веднъж с нея и сега тя искаше втори шанс.

Не че имаше значение. Ужасната загуба на девствеността ми от пиколото на хотела, в бунгалото на плажа, когато бях на осемнадесет и заминах на пътуване в Испания с леля ми, не ме поставяше в категорията на жени, които биха привлекли мъж като Бишъп.

Защо дори мисля за това?

Може би защото навсякъде, където погледнех в тази стая, все едно го виждах.

И това беше една от причините, поради които исках да се махна от тук за няколко часа.

След като взех твърдо решението, отидох до гардероба и обмислих възможностите си. Не бях взела нищо, което да крещи „щуря нощ на Бърбън Стрийт“. Вероятно защото няхах нищо подобно на дрехите, с които се обличаха тези момичета.

Бях взела точно една рокля и тя бе семпла и черна, с къси ръкавчета и квадратно деколте. Останалите ми дрехи бяха дънки, камизолки и жилетки. Но не можех да отида с жилетка на Бърбън Стрийт, нали? Ако отида облечена с жилетка, предполагам, че на бързо може да ме ескортират навън от Френския квартал.

Но роклята? Изглеждаше прекалено изтънчена.

Излез от зоната си на комфорт, Ейдън.

Без да мисля повече, свалих клина и тениската си, и смъкнах роклята от закачалката.

Намърдах се в нея и я закопчах, преди да огледам избора си на обувки. Пантофките с леопардов десен трябваше да свършат работа, защото ако обуех мокасините, целият град щеше да ми се смее.

След това сложих лек грим, закопчах едно синджирче около шията си. И бях готова.

Излязох от стаята си, преди да си дам възможността да размисля.

* * *

Когато отворих вратата на хотела и пристъпих на тротоара, не можех да реша дали бях направила най-добрия избор в живота си или най-ужасната грешка. Убедих сама себе си, че мога да се справя тук навън, но шумът бе три пъти по-силен отколкото горе в стаята ми, и да

бъда долу на улицата сега ми се виждаше много пренаселено, отколкото като бях горе на балкона.

Хората ме заобикаляха, докато стоях като идиот на пътя им. Един мъж блъсна рамото ми, минавайки до мен. Той се извини с половин уста и се спъна в краката си, а аз проследих погледа му, където видях дузина жени да си вдигат блузата пред мъж на балкона пред отсрещната улица.

Най-доброто описание, което можех да дам... цици и задници навсякъде.

А аз бях повече от скромна с роклята ми, стигаща до два пръста над коляното ми, пантофки и бижута, които не си подхождаха с тоалета. *Ужасна грешка*, реших в крайна сметка.

Бях на две секунди от това да се върна в хотела и в стаята си, когато забелязах група момичета на моята възраст да вървят надолу по улицата. Гръцки букви бяха щамповани в предната част на тениските им и от усмивките на лицата им и питиетата в ръцете им беше повече от ясно, че не се тревожат за безопасността си. Аз не бях в група като тях, но можех да изляза на улицата, да вляза в най-близкия бар и да седна в някой ъгъл да наблюдавам хората около себе си, без да се смесвам с тълпата.

Нима това е излизане от зоната ти на комфорт? — попита вътрешният ми глас, присмивайки ми се.

— Стъпка по стъпка — прошепнах на себе си. — Малки стъпки.

Сега, кой бар да избира? Обърнах се и огледах избора си. Те си приличаха толкова много. Оставих инстинкта да ме води и избрах този, от чийто врати се носеше музика, а прозорците му бяха само на няколко крачки разстояние от хотела.

Изглеждаше ми добър избор и не се налагаше да се разкарвам из тъмните алеи.

Влизайки в тъмната стая, осветена най-вече от неоновата светлина, отразяваща се в огледалата зад бара, аз се настаних в края на издраскания бар, на мястото, което една двойка току-що освободи.

Барманката не губи никакво време и пристъпи към мен.

— Какво да ти донеса, скъпа? — Русата ѝ коса бе вдигната на рошав кок на върха на главата ѝ, а дълбоко изрязаната черна блуза показваше разкошното ѝ деколте.

Огледах се, за да видя какво пият останалите и забелязах жена с пластмасова чаша в ръка, държаща нещо, което приличаше на лилав пунш.

Кимнах към нея.

— Искам едно от тези лилавите.

— Десет долара.

Измъквайки парите от малката си чантичка, аз ѝ ги подадох и тя се обърна, за да направи питието.

Видя ли, не беше толкова трудно.

След по-малко от две минути питието беше пред мен и аз го вдигнах в мълчалив тост към новата глава от живота ми. *Наздраве.*

Беше гроздова вкуснотия в пластмасова чаша. Нямах идея какъв бе алкохолът вътре или колко беше сипала барманката, защото не можех да го усетя. Ако някой по погрешка сипеше това в шише с биберон, без проблем щях да повярвам, че е за бебета. Е, не точно. Но това поне обясняваше, защо го изпих толкова бързо.

Горещината от хората скупчени в бара накара бузите ми да пламнат и вече официално реших, че идеята ми беше добра. Когато оставих още една десетачка на бара и вдигнах чашата си, барманката кимна и взе парите, преди да направи още едно питие.

Втория път вече пиех по-бавно, най-вече заради сладкия пич, който се настани на стола до мен.

— Здравей, аз съм Джон.

— Ейдън.

— Сама ли си тук?

Инстинктивно, знаех, че трябва да излъжа. Това бе правило 101 от наръчника на умни момичета ходещи на бар.

— Приятелите ми танцуват. Аз си почивам малко.

— Да, тук става доста щуро, особено по време на Марди Гра.

Кресяхме си един на друг, за да надвикаме музиката, и през петте минути, докато пристигне питието му, той ми разказваше истории за какви луди неща е видял тази вечер. Поръчах третото си питие, а той настоя да го плати. Аз от своя страна настоях, че мога да си плащам питиетата. Той бързо се съгласи.

След това ми посочи към един пиян идиот и аз насочих погледа си към улицата.

И тогава го видях. Бишъп. Който нахълта като отмъстител в бара, а татуировките му блеснаха в почти неонов цвят от светлината, докато си проправяше бързо път през тълпата към края на бара. Погледът му бе вперен в мъжа до мен, докато аз вдигнах чашата си и отпих глътка.

Още преди да успея да я сложа на бара, Бишъп грабна чашата и я изсипа върху ризата на мъжа.

— Какво, по дяволите, човече? — Джон подскочи от мястото си, а лилавата течност попи в бяло-синьото му поло.

Ярост. Това бе единствената емоция четяща се на лицето на Бишъп.

— Видях те да изсипваш нещо в питието й. Не си й помисляй да ми кажеш, че не е така.

Погледът ми започна да прихвърча от Бишъп към Джон, а след това и към барманката стиснала дървена бухалка в малката си длан. Тя гледаше двамата мъже сякаш не можеше да реши кого да заплаши.

— Всички вие, разкарайте се от бара ми.

Бишъп не каза нито дума, преди да ме хване за горната част на ръката и да ме издърпа от стола ми. Той ме задърпа към вратата, преди да се обърна към Джон, който попиваше блузата си с кърпички.

— Разкарай се от този град, преди да се върна и да те откроя, за да ти покажа какво правим тук с лекета като теб, лайно дребно.

Охраната, вероятно привлечен от свадата, пристъпи пред Бишъп и ме погледна.

— Добре ли сте, г-жо? — наложи му се да крещи, за да го чуя.

Кимнах, тъй като не можех да измисля какво да отговоря. Добре ли бях? Мислех, че да. Виеше ми се свят и краката ми малко трепереха, но това би трябвало да е от алкохола, нали? Не съм била дрогирана. Нали?

— Онова лайно сипа дрога в питието й. Но не мисля, че тя изпи много от него.

Охраната се завъртя на мига, насочвайки се през бара към Джон.

Бишъп не изчака да види какво ще направи бияча, а ме изведе на улицата. Благодарна, че бях с ниски обувки, аз се запрепъвах след него.

— По-бавно. Моля те.

Спънах се в разместена плочка на тротоара и полетях напред към Бишъп.

Мамка му.

Той не позволи да падна по лице. Очевидно бе много добър в това да ме улавя. Силните му ръце се обвиха около мен, а едната му длан попадна точно върху гърдата ми, обгръщайки я изцяло.

Майко мила. Бишъп ми пипа гърдата беше единствената мисъл, която премина през напоения ми с алкохол ум. Зърното ми настръхна срещу ръката му, която той отдръпна, докато ме изправяше.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Изрекох единствения отговор, който ми хрумна.

— Живея.

И точно тогава, коленете ми се огънаха и аз се отпуснах срещу гърдите на Бишъп.

ГЛАВА 13

БИШЪП

„ЖИВЕЯ.“ ДУМАТА ОТЕКНА В УМА МИ, докато тялото на Ейдън се отпускате срещу моето.

Мамка му. Вдигнах я на ръце.

— По дяволите, пияна си. Колко изпи?

Главата ѝ се отпусна на рамото ми.

— Достатъчно. Но само малко от последното. Ти го изля.

— Без майтап. Защото бяха на път да те дрогират, мамка му. Мислех, че си си научила урока, когато онези се опитаха да те сграбчат пред „Вуду Инк“. Трябва да бъдеш умна, ако ще кръстосваш сама града.

— Съжалявам, че според теб не се справям достатъчно добре.

Тръгнах към хотела. Тя имаше нужда някой да я пази, а както изглеждаше, аз май нямах друга работа.

— Къде е ключът за стаята ти?

Тя вдигна ръка, показвайки малка чантичка, люлееща се на китката ѝ.

Щом стигнахме до лобито я сложих на крака и тя обви ръце около тила ми.

— Не ме пускай. Ухаеш хубаво — лицето ѝ се зарови в шията ми, докато отварях чантичката ѝ, търсейки ключа. — Наистина хубаво.

Поклатих глава, казвайки си, че тя просто бе пияна и няма представа какво говори.

— Ела. Нека те отведем вътре.

Ейдън отдръпна леко глава от мен и ме погледна.

— Идваш ли вътре?

— Мислиш ли, че можеш да се справиш сама?

Тя сви замислено вежди.

— Не знам. Какво имаше в онези питиета? На вкус бяха като грозде и не усетих никакъв алкохол.

От начина, по който се препъваше, предположих, че е пила Лилав Цитрусов Пунш смесен с Евърклиър. И доколкото виждах, Ейдън нямаше никаква идея какво е това.

Плъзнах картата по ключалката и влязох в лобито. Притискайки я към себе си ѝ помогнах да върви, отбягвайки странните погледи, които ни хвърляха хората в лобито, докато се придвижвахме към асансьора.

За щастие си спомнях точно в коя стая бе настанена тя, защото Ейдън беше на ръба да припадне, докато асансьорът стигне до третия етаж. Вдигнах я на ръце и я понесох на ръце през коридора.

— Никога не съм се чувствала така... не дори и когато нападнах колекцията с вина на леля ми, щом отиде за уикенда на спа.

Ако имах нужда от още доказателства за това колко закриляно е било това момиче през целия си живот, току-що ги получих.

Нагласяйки я в ръцете си, използвах ключа, за да отворя вратата на стаята и влязох вътре. Тя не я бе превзела както правиха повечето жени... разхвърляйки дрехи навсякъде и покривайки всяка плоска повърхност с момичешки неща. Чаршафите на леглото бяха намачкани, а таблетът ѝ стоеше на нощното шкафче.

Сложих я на леглото и тя се опъна по гръб на него.

Изпълних се с гняв към мъжа, който сипа дрога в питието ѝ. Искях да се върна и да го спукам от бой. Но тъй като знаех добре какви са охранителите в баровете на града, бях убеден, че на мъжа няма да му се размине. Тук не приемахме добре подобни простотии.

Какво, по дяволите, щеше да се случи с нея, ако не се бях оказал на Бърбън Стийт? Ако бях отишъл на едно от обичайните си места?

Дори не исках да мисля, какво щеше да стане. Когато пристъпех в бар, инстинктите ми изискват да огледам всичко, преди да поръчам питие. Дори в края на бара Ейдън не бе успяла да се скрие. В морето от пианска лудост, тя се открояваше. Не знаех какво беше, но в нея имаше нещо.

И сега, виждайки я почти изпаднала в безсъзнание, не можех да спра да мисля колко адски уязвима беше щом е сама.

Тя изрита пантофките си и седна, посягайки назад към гърба си.

— Не мога да го стигна. Ще ми помогнеш ли?

Вероятно говореше за ципа на роклята. Седнах до нея на леглото, когато се обърна с гръб към мен. Но там нямаше никакъв цип.

— Какво се опитваш да достигнеш?

— Искам да сваля тази рокля.

— Е как се пъкна в нея?

Ейдън изпръхтя раздражено, преди да се усмихне.

— Божке. Страничен е. Забравих. — Тя вдигна ръка, но ѝ беше трудно да улови малката кукичка.

— Спри. Аз ще го направя. — Хванах кукичката на ципа и той се плъзна леко надолу по ребрата ѝ.

Мамка му, кожата ѝ бе дори по-нежна отколкото мислех, докато си представях как татуирам рамото ѝ.

Трябваше да отстъпя, но тя продължаваше да се бори с роклята. Това сигурно бе наказание за нещо, което бях направил в миналото. Казвах си, че ще държа погледа си към лицето ѝ, макар да знаех, че съм кофти лъжец.

Гърдите ѝ бяха адски перфектни. Сутиенът ѝ бе бледо розов с бяла дантела по краищата и напълно прозрачен. Зърната ѝ бяха няколко нюанса по-тъмни и тя изглеждаше по-сладка отколкото бих могъл да си представя.

Трябваше да спра.

Насочих поглед към очите ѝ и видях, че ме гледа. Изражението ѝ не бе ужасено, а леко колебливо.

Харесваше ѝ, че я гледам. Езичето ѝ се показва, за да навлажни долната ѝ устна, и комбинацията от тази похот и невинността ѝ, накара члена ми да стане по-твърд отколкото някога помня да е бил. Тогава погледът ѝ се сведе надолу и знаех, че не е пропуснала начина, по който реагира тялото ми.

Тя преглътна и след един дълъг миг вдигна поглед нагоре, но не успя да срещне напълно очите ми. Хванах брадичката ѝ и я повдигнах, за да ме погледне.

Само едно вкусове, казах си аз. Това е всичко.

Сведох устни към нейните, а ръцете ѝ се притиснаха към гърдите ми, сграбчайки блузата ми и дърпайки ме по-близо до себе си.

Толкова адски сладка. Тя простена, а членът ми запулсира, напомняйки ми, че съм готов за действие.

Откъснах устни от нея и отстъпих назад.

Какво правя, по дяволите? Тя беше пияна. Дори в момента тялото ѝ може да циркулира ГНВ, дрогата на изнасилвачите. Нямаше

да се възползвам от това, защото щеше да ме направи също толкова голям боклук, колкото онзи, който подправи питието ѝ.

Преди тя да каже каквото и да е било, аз се изправих и отидох до куфара ѝ. Върху него имаше клин за йога и тениска.

— Ето, облечи това — хвърлих ги към нея.

Изчаках цели шестдесет секунди, надявайки се, че съм ѝ дал достатъчно време да се покрие, преди да се обърна.

Грешка.

Явно до сега се бе борила със сутиена си, както се мъчеше с роклята, защото в момента стоеше напълно гола от кръста нагоре.

— Исусе, жено. Облечи някакви дрехи.

Болка премина през изражението ѝ, но аз се насилих да потисна нуждата да ѝ кажа, че е напълно перфектна, и че едва успявам да задържа контрола си.

Ейдън намъкна тениската си и се срина назад на леглото, преди да се свие на едната си страна.

— Просто си върви. Знам, че не искаш да бъдеш тук.

Долових болка в гласа ѝ и се разярих, задето глупавата ми преценка я бе довела до това състояние.

— Някой трябва да остане при теб тази нощ и съм адски сигурен, че няма да позволя на друг да го направи.

Част от мен очакваше тя да ми каже да се разкарам, но единственият ѝ отговор бе тихо похъркване.

Отпуснах се на един стол, все още с вкуса ѝ на езика си. Щеше да бъде адски дълга нощ.

ГЛАВА 14

ЕЙДЪН

— МАМКА МУ, КЕКСЧЕ! ЩЕ ТЕ ПОГЪЛНА.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ми и аз ги разтворих широко.

— *Това ще бъде най-сладкото нещо, което някога съм опитвал.*

Простенах и очите ми се отвориха рязко. Очаквах да видя пръстите си заровени в кестеняво-златистата му коса, но вместо това бяха заплетени... в чаршафите на леглото, и стаята беше напълно празна.

Нямаше и следа от мъжа, който бе обсебил сънищата ми.

Дръпнах завивката над главата си, за да скрия неудобството, което караше бузите ми да пламтят, и се претърколих върху възглавницата. Парче хартия се опря в лицето ми, карайки ме да застина на място. Отлепих я от бузата си и насилих очите си да се съсредоточат, докато главата ми туптеше с болезнен ритъм.

Трябва да отивам на работа. Вземи си Адвил от нощното шкафче и изпий водата. Ако мислиш, че умираш, звъни ми.

Под него бе изписан телефонния му номер.

Нямаше съмнение, че бележката бе оставена от Бишъп. Почеркът му беше смел, но красив. Никакви неразбираеми мъжки драсканици от Бишъп.

Той е бил тук. И не е било сън.

Но коя част бе истинска?

Като оставих бележката на страни, след като я прочетох дузина пъти, започнах да напрегам мозъка си, за да си спомня най-важните

факти... бях пияна и той ме спаси. *Отново.*

Защото имах нужда от спасяване. *Отново.*

Стенейки, прегърнах възглавницата и почнах да блъскам главата си в нея.

Провалих се да следвам заповедите на Винсент да се скатавам. Провалих се да изляза от зоната си на комфорт. Провалям се във всичко.

Всичко, което исках, бе да изживея частица от живота извън балона си и се оказах с дрога в питието си. Потреперих от страха, който премина през гръбнака ми, последван от студена пот избила по кожата ми. Какво щеше да ми се случи, ако Бишъп не бе там?

Можех само да си представя колко нелепа мисли, че съм той. Колко наивна. Колко *тъпа*.

Жените, с които бе свикнал, вероятно щяха да видят, че дрогират питието им, и щяха да го лиснат в лицето на мъжа, който посмее да го стори. Или може би ще го ударят. Това, което нямаше да направят, бе да продължат да пият като невежи идиотки.

Какво ме е грижа с какви жени е свикнал? Не би трябвало да ме е грижа. Но по някаква причина не можех да спра да мисля за него. Може би защото той беше напълно различен от всички, които бях срещала.

И точно за това, трябва да си го избиеш от ума. Ако имаше някой, който да ми посочи мъж и да каже „Той е извън категорията ти“, то този човек щеше да посочи към Бишъп.

Полежах в леглото още половин час, измъчвайки се и изброявайки всички причини защо никога да не се събудя с Бишъп, който ми казва порочни неща, както тази сутрин го беше направил Бишъп от сънищата ми.

Не че си падах по Бишъп. Дори не го познавах. Просто имах някакво странно влечение към него. Това беше всичко. И нямаше да стигнем до никъде. Все едно да съм хлътнала по някоя знаменитост или нещо от сорта.

О, Боже, казах „хлътнала“. Не, не съм хлътнала.

Претърколих се отново, този път до ръба на леглото, за да мога да се изправя и да се насоча към душа, където можех да удавя тези странни чувства, които мога или не мога да имам към Бишъп.

Следващия час прекарах, опитвайки се да не повърна и да се убедя, че трябва да напусна хотела, вместо да стоя в тази стая, докато остарее и се набръчкам, и някой да отнесе трупа ми до гробищата.

Боже, черногледа съм.

Обаче щеше да е яко да видя някои от онези джаз паради. Чудех се дали правят такива паради само на погребение? Трябваше да проверя.

Сложих малко спирала и гланц, преди да добавя леко руж, за да заприличам поне малко на човек, и излязох от банята.

Нямаше да остана тук през целия ден. Щях видя още от града. Нямаше да пия. Нямаше да правя нищо, което изисква да бъда спасявана. Днес наистина ще започна на ново.

Погледнах към часовника и осъзнах, че бе един часа след обед. *Мале*. Някога преди спала бях ли до обяд? Дори в колежа? Не можех да си спомня.

Като взех чантата си от бюрото, забелязах менюто за румсървис, което ми напомни, че не се налагаше да излизам, за да се нахраня. Можех да остана скрита тук, докато ме изритат от стаята.

И с какво това щеше да е различно от съществуването ми в Ню Йорк, докато гледах как животът преминава покрай мен от прозореца на апартамента ми, или от прозореца на СУВ-а?

Нямаше да пропиляя тази възможност. Щях да *живея*.

Погледнах надолу към дънките си, мокасините и розовата си жилетка. Първо най-важното. Трябваше да отида на магазин и да си купя нещо, което бе по-подходящо. И след това, беше време да отметна някои неща от списъка си.

ГЛАВА 15

ЕЙДЪН

ФОКУСИРАХ СЕ ВЪРХУ ВЪЛНЕНИЕТО, бълбукащо през вените ми, когато отворих вратата на лобито и излязох на Бърбън Стрийт. Рецепционистът бе написал списък с магазини, които трябва да се посетят, ако искаш да имаш истинско шопинг изживяване в Ню Орлиънс, заедно с карта. За щастие бях запаметила списъка. В него имаше и мястото, което бе споменала Дилайла... „Мръсното куче“. Едва устоях на изкушението да размахам юмрук във въздуха от възлнение, че разпознах едно от имената на магазините. Малка победа.

На дневна светлина, разходката по Бърбън Стрийт бе напълно различно изживяване. Не беше празно, в никакъв случай, и имайки предвид, че Марди Гра е след броени дни, не се изненадах ни най-малко. Очевидно все още имаше партита, които или не бяха приключили от мината нощ, или бяха започнали рано сутрин, но като цяло изглеждаше, че купонджиите вече се бяха прибрали да поспят.

Рецепционистът бе така добър да ми каже и къде днес ще има няколко парада, всеки организиран от различни групи организиращи паради и партита за Марди Гра. Скътах информацията настрани за по-късно.

Първата спирка от списъка ми се намираше само на пресечка и половина от хотела и въздъхнах облекчено, когато видях черно-червената табела върху тухлената сграда. *АНГЕЛИ ОТ АДА*. Посегнах към дръжката на вратата и натиснах.

Заклучено.

Погледнах работното време и простенах. Отваряше в два. Е, това беше разочароващо. Надникнах през прозореца, за да видя какво предлагат и дали ще пропусна нещо, ако не остана, докато отворят.

Всичко изглеждаше или черно, или червено, или покрито с черепи и шипове... или всичко изредено на едно. Като черно-червения корсет с черепи на гърдите покрити с шипове.

— О, уау — промърморих. — Може би трябва по-късно да се върна, за да погледна това. — Улових отражението си в огледалото. Очите ми бяха разширени, все едно бях открила нова планета.

Може да успея да намеря нещо... по-практично. Това не беше неразумно, нали? Имам предвид, колко често човек би носил корсет с шипове?

„Мръсното куче“ бе по-обещаващо, особено ако съдим по стила на обличане на Дилайла. След като взех решението, завъртях картата така, че да отговаря на мястото на улицата, където се намирах. Не беше далеч. Само няколко завоя и няколко пресечки. Дори и аз не можех да се загубя в толкова добре подредени улици. Или поне така се надявах.

На картата пишеше къде мога да намеря Anthropologie и H&M, но в момента не търсех да купя същите дрехи, които имах и у дома в Ню Йорк. Искях нещо местно. Нещо, което не е масово производство и което може да се открие на още сто места в света.

Тръгнах надолу по улицата, само за да бъда разсеяна от сладкия мирис на кафе и на прясно изпечени кифлички. Краката ми на практика се насочиха сами на там и аз пристъпих в малкото кафене, поръчвайки се пресни кроасани и най-голямата чаша кафе, която имат.

Нектарът на боговете, помислих си, като погълнах кроасана на три хапки и почти си изгорих езика със сладкото лате. *Тотално си заслужаваше.*

С чаша кафе в ръка се обърнах надолу по улицата и продължих да вървя.

Започнах да се разсейвам от прелестната архитектура и минах през цели три пресечки, преди да осъзная, че май съм се изгубила.

Магазините и сградите около мен се бяха променили, а пред очите ми имаше булевард и парк. За щастие, много лесно открих табелки на улиците и измъкнах картата, въртейки я в ръце, за да разбера къде се бях отклонила от пътя.

Скапаното кафе. Намираше се на ъгъл и ако не бях влязла през едната врата и не бях излязла през другата, щях да продължа да вървя в правилната посока. *Но всеки може да се обърка, нали?*

Но не позволих малкото ми отклоняване от маршрута да ме обезкуражи, затова се обърнах и тръгнах обратно към кафето, за да откроя отново пътя си.

Тридесет минути по-късно се озовах пред висока голяма бяла табела с надпис „*Мръсното куче*“, а между двете думи бе нарисуван бял булдог. Предната част на магазина бе боядисана във весел жълт цвят, а на витрината върху старинни пластмасови модели бяха облечени най-сладките ретро рокли, които бях виждала. Едната бе розова с бели фигурки, в причудливи форми и бял колан около кръста, а другата бе със същата кройка, но бе ярко лилава на цвят, а шарките бяха в черно.

На мига, се зачудих, дали мога да облека една от тях и още сега да си тръгна с нея. А може би и с двете.

Моля те, бъди отворен. Моля те, бъди отворен.

Молитвите ми бяха чути, когато вратата се отвори и се чу дрънчене на звънче, докато едно момиче пъхаше главата си навън.

— Хей! Аз съм Джей Пи. Влизаш ли?

— Ако е отворено. Много искам да си купя рокля или две — направих жест към дънките, жилетката и мокасините си. — Всъщност, имам нужда от повече от просто рокля.

Момичето ми се усмихна.

— Е, скъпа, дошла си на правилното място. Аз и Айви ще те оборудваме още сега. Тя има най-сладките неща в целия град.

Последвах Джей Пи в магазина.

— Благодаря. Оценявам го.

Тя кимна и плесна с ръце.

— Айви! Имаме клиентка.

Високият ѝ писклив глас отекна в магазина, силно и неочаквано, и една жена надникна от задната част на магазина с ръце пълни с рокли.

— Спри да крещиш така, като влязат клиенти, момиче!

— Само една клиентка е и няма нищо против.

Прехвърляйки дрехите на едната си ръка, великолепната жена със златиста кожа и тъмна коса пристъпи към мен.

— Не ѝ обръщай внимание. Тя все още няма никакви маниери. Работим върху това. — Тя протегна ръка към мен. — Добре дошла в „*Мръсното куче*“. Аз съм Айви и това е моят магазин.

— Ейдън. Аз съм... нова в града. Дилайла от „Вуду Инк“ ми препоръча магазина ви.

Погледът на Айви блесна и тя каза.

— Ах, ти си момичето, което тя спомена, че може да се отбие. Тя каза, че не е виждала Бишъп да се държи така... никога. Той обикновено е много мълчалив, освен ако не става въпрос за татуировките, които слага върху кожата на хората.

Джей Пи възкликна.

— О, Господи не ми казвай, че ти си жената, която ще е отговорна за разбиването на сърцето ми, убивайки всичките ми брадати-грамадно-татуирани мъжки мечти.

— Моля?

— Не обръщай внимание на Джей Пи. Легендарна е с това, че си пада по Бишъп.

— А Бишъп постоянно ме реже. Казва, че не докосва клиенти. Кой би помислил, че най-добрият артист, който съм срещала, и мъж на мечтите ми, ще има толкова глупаво правило? — Тонът на Джей Пи беше разочарован, но и очевидно драматичен.

Трупях малкото информация, която имах като наркоман. *Защото това е нормално за мен.*

— Срещали сме се само няколко пъти. — Не исках да споменавам факта, че снощи вероятно той ме спаси от изнасилване. Днес денят бе прекалено хубав и щях да се фокусирам върху това. По тази причина, реших да сменя темата. — Е, надявах се, че може да ми помогнете да си намеря някоя рокля. Всъщност, търся нещо, което да не ме кара да изглеждам толкова много като турист. Аз просто... имам нужда от промяна.

Айви огледа дрехите ми и кимна.

— Знам какво имаш предвид. Да започваме. — Тя се завъртя в слънчевата си жълта рокля, точно като цвета на сградата отвън, насочвайки се към един рафт.

Джей Пи вече бе пред нея.

— Колкото и да е гадно да знам, че можеш да изпълниш това по начин, по който аз никога не бих могла, и че Бишъп вероятно ще падне в краката ти, щом те види в нея, трябва да пробваш тази рокля. — Тя подаде към мен бяла рокля на розови точки с разкроени поли. — Имам и идеалните обувки за нея, ако бюджета ти не е ограничен.

Замислих се за кредитната карта в чантата ми. Нямах идея какъв ѝ е лимитът, но познавайки баща си, не можеше да е по-малко от пет цифрен.

— Може ли да я пробвам?

— Абсолютно. Ще започна да нося неща от склада. Обещавам, ще искаш да пробваш повече от една.

— Нека пробва също така тюркоазената и червената. И двете са много хубави. — Айви държеше по една закачалка във всяка ръка. Тюркоазената беше с високо деколте и изглеждаше едновременно секси и класна, а червената бе с триъгълно деколте, което показваше повече, но не достатъчно, че да ме кара да се чувствам неудобно.

Тя понесе роклите към пробната и аз я последвах. Или поне опитах. Направих само три стъпки, преди погледа ми да бъде уловен от лавандулова рокля с леопардов десен. Напомни ми на онази, която Дилайла носеше предишния ден, но цветът бе по-блед, не така наситен и все пак много хубав.

— О, обичам онази. Дилайла имаше неоновата ѝ версия. Каза, че е прекалено кротка за вътрешната ѝ котка. — Джей Пи издаде котешки рев след думите ми, свивайки пръсти като нокти на хищник, и можех да си представя Дилайла да прави точно същото.

А и с Дилайла нямаше да се обличаме по един и същ начин на едно и също място, тъй че...

— Ще пробвам и тази, ако нямате против.

— Разбира се, че не. Пробвай всичко, което искаш. Имаме и много сладко бельо, както ѝ страхотни поли, винтидж блузи и пантофки.

Айви излезе от пробната и взе лавандуловата рокля от Джей Пи.

— Не затрупвай момичето, просто ѝ занеси някои неща в пробната и тя ще пробва каквото пожелае. — Тя се засмя. — Имам среща за обяд, затова ще ви оставя, за да си оправя грима.

— Ооо, нима твоя секси съпруг ще дойде да те вземе и да те хапне за обяд днес? И под „да те хапне за обяд“, имам предвид да те изчука на масата.

Бузите на Айви пламнаха леко и нямаше как да не се ухилила на откровения коментар на Джей Пи.

— Трябва да те уволня — Айви присви очи. — Кажи ми отново защо не съм те уволнила до сега?

— Защото съм незаменима.

— Имаш късмет, че те обичам, хлапе.

Джей Пи подскочи и прати въздушна целувка на Айви.

— И аз те обичам, Айви.

Айви се обърна и ме погледна.

— Насам. И се подготви да удариш тавана на лимита на кредитната си карта, защото обещавам ти, ще се влюбиш в тези.

Петнадесет минути по-късно, знаех, че е права. Всичките рокли бяха на закачалката в пробната, която определях като купчината с „да“. Бельото се появи мистериозно в пробната и скоро се озова на куката с да, върху която имаше тениски и поли. Единствените, с което нямаше да си тръгна от магазина, бяха трите хлебчета с пълнеж, които ми предложиха, и тениските с щамповани имена на групи, за които не бях чувала. Бяха супер сладурски, но щях да се чувствам като идиот, ако някой започне разговор за тях, а аз не знаех нито кои са, нито нещо за музиката им, и просто не ми се виждаше редно.

Излязох от пробната с ръце пълни с дрехи и се блъснах директно във високия мъж, идващ от страничния коридор на магазина.

— О, Боже, много се извинявам!

— Изглежда така, сякаш имаш нужда от малко помощ. — Той вдигна дрехите от ръцете ми и ги отнесе до касата, изсипвайки ги на плота.

— Джей Пи, ще се справиш ли с това, за да мога да открадна жена си?

Мъжът бе облечен в перфектен костюм. Всичко в него... от небрежно подстриганата коса и френската синя риза, до тежкия часовник и дизайнерските обувки, крещеше *пари*.

— Лукас, подранил си — Айви погледна към часовника си. — Имам още седем минути.

— И кое те кара да мислиш, че изведнъж съм добил уменията да бъда търпелив?

Кожата ми настръхна от гладния поглед, с който той гледаше към Айви. Джей Пи определено беше права... Айви щеше да е част от менюто за обяд. Ако той я вдигне, метне я на рамо и я изнесе от тук, щеше да ми е трудно да се направя на изненадана. Беше наистина странно мъж в толкова цивилизован костюм да излъчва толкова примитивни вибрации.

— Дай ми само пет минути да видя сметката на Ейдън и идвам.

— Искаш ли просто да те изнеса от тук?

Повдигнах вежди, тъй като той бе изрекъл на глас мислите ми от преди миг.

— Ето, това искам. Мъж, който да ме изнесе отнякъде, просто защото няма търпение да остане насаме с мен. Но неее. Бишъп вместо това точи лиги по Ейдън.

Вниманието на Лукас се насочи от Айви към мен.

— Бих се извинил, че се държа грубо, но не съжалявам, че погледът ми не се откъсва от жена ми. Успех с онзи дървар.

— Той не е дървар! — Джей Пи скочи да защитава Бишъп, докато аз едва се сдържах да не се разсмея.

— Достатъчно близо е. Айви, давам ти пет секунди да отстъпиш от касата, преди цялата сграда да чуе виковете ти, докато те изнасям от тук.

Той започна да отброява, а Айви се обърна към мен с усмивка, която ми казваше, че тя няма нищо против да бъде изнесена от тук.

— Много се радвам, че се запознахме, Ейдън. Ела пак, за да кажеш дали дрехите ти са харесали. Ако ще ходиш на парада тази вечер, кажи на Джей Пи да ти намери джуфка. Да, определено ще имаш нужда джуфка.

Лукас приключи с броенето си, обви ръка около кръста ѝ и я задърпа към вратата.

— И време е да тръгваме.

Двете с Джей Пи гледахме към задната врата на магазина, когато се затръшна зад тях.

— Е, това беше интересно.

Джей пи въздъхна.

— Това беше алфа-мъжкар. — Тя се завъртя и ме погледна. — Сега, да ти намерим джуфка.

— И какво точно е джуфка?

— Нещо подобно на малките сладки шапчици на принцеса Кейт, които не са наистина шапчици. Трябва да ти намерим една.

Представих си се с ретро кола и тази малка не-шапка. *Тотално стил Ню Орлиънс.*

— Да ги видим.

* * *

Върнах се в Роял Сонеста с две огромни чанти, с логото на „Мръсното куче“ отстрани, и огромна усмивка на лицето. Бях решила да се върна, без да гледам непрестанно картата и направих само три погрешни завоя. Смятах това за успех и бях супер доволна от себе си.

Улиците вече започнаха да се пълнят с хора, които възнамеряваха да започнат от рано със запоя си, но това не ме тревожеше.

Виждаш ли? Може да се справиш. Не е кой знае какво.

Лобито на Роял Сонеста беше пълно с народ, а рецепционистът раздаваше карти с програмата на следващия парад и купони за обиколката на духовете в гробище Лафайет с теглена от коне карета.

Точка за мен.

Официално имах планове за деня и вечерта. Щях да отметна и две неща от списъка си... да гледам парад на Марди Гра, без да ме нападат мъже или да се изгубя, и след това щях да ходя на обиколка на гробища с карета. *И* щях да нося една от великолепните си нови рокли и джуфка.

Идеално.

ГЛАВА 16

БИШЪП

— ПАРАДЪТ ЩЕ ЗАВИЕ НА ДЯСНО покрай дома на Валентина, затова тя ще прави парти днес. Трябва да дойдеш и да се позабавляваш.

Приключих с почистването на станцията си и погледнах към Константин Лейхи.

— Ти си ми шеф. Би трябвало да ме караш да се захващам за работа, а не да ме измъкнеш от студиото.

— Ще затворим за останалата част от деня. Накарах теб и Ди да работите всяка нощ, откакто започна сезона, за да оберем парите на всичките тези туристи, но и двамата имате нужда от почивка, мамка му. Приеми го като новата си задача. Не приемаме не за отговор и Дилайла вече се съгласи.

Под „ние“ вероятно имаше предвид Ванеса.

— Жена ти няма да се опитва да ме сватоса с някоя, нали? Защото няма да идвам ако случаят е такъв.

Кон ме изгледа криво.

— Не си падам по тези сватовнически простотии. Кой има време за това? Каквото прави Ван, прави го сама, и нямам идея какво може да е. Знам само, че ще има ядене и пиене.

Прибрах последната част от машината си и се изправих.

— Добре. Ще дойда. Къде ще се срещнем?

Той ме изгледа криво.

— Тръгваш с мен. Ако изляза от тук без теб и двамата знаем, че въобще няма да се появиш.

Мамка му, беше прав и нямаше как да се измъкна.

— Добре. Да вървим.

— Не че ми дреме, но не искаш ли да си смениш блузата?

Погледнах надолу към черната тениска с емблемата на „Вуду Инк“ и вдигнах поглед към Кон.

— Мамка му, нима ме караш да го направя?

Кон се засмя.

— Забрави. Заклучвам и си тръгваме.

Последвах до към задната врата на студиото и излязох в алеята зад сградата.

— Нямам търпение Марди Гра да свърши. Аз ли така си мисля или тези туристи стават все по непоносими с всяка изминала година?

Погледнах към групата хлапета, които не изглеждаха достатъчно възрастни да пият, да минават през алеята с тениски с надписи „ТЪП 1“, „ТЪП 2“, „ТЪП 3“ и неонов слънчеви очила. На шиите им висяха бирени чаши заедно с мънистените гердани.

— Всяка шибана година. Защото са все по-млади, по-тъпи и по-пияни. — Кон тръгна надолу по улицата и го последвах. Мотоциклетът ми бе прибран в малкия гараж, в задната част на сградата.

Настаних се удобно на пасажерското място в колата му и се насочихме към Garden District по черните пътища, за да избегнем трафика.

— Нещо да трябва да знам за студиото?

След като Кон бе спрял да работи там, аз поех юздите като неофициален мениджър. Дилайла не искаше да има нищо общо с „каквото и да е мениджмънт“ макар да работеше по-дълго там от мен. Дори с омразата ѝ към всичко нехудожествено, тя приемаше повече административна работа, отколкото признаваше, но самата титла я караше да възразява.

— Не, добре сме. Парите постоянно ваят, тъй че да се надяваме, че и ти си добре.

Кон кимна.

— Нямам тревоги по този въпрос. — Той изчака пешеходците да се махнат от пътя, преди да завие на следващия ъгъл — Мислиш ли, че би искал някой ден да купиш мястото?

Да купя мястото? Думите му отекнаха в главата ми и в ума ми се появи спомена за студиото за татуировки на чичо ми в „Кухнята на Ада“ в Ню Йорк. Там се научих и обикнах бизнеса. Където всичко, което имаше значение за нас, бе семейството, докато той не закъса за пари и започна да прави лоши избори... като да вземе пари от лихвар.

Когато трябваше да плати, той не успя и акулите започнаха да се навъртат, за да съберат парите си, затова аз опитах да събера парите,

играейки на блекджек. Какво си мислих, по дяволите? Броях карти и бях много добър в това.

Докато не станах прекалено самоуверен и не унищожих всичко...

— Ако не се интересуваш, само ми кажи.

Примигнах, тъй като бях забравил да отговоря на Кон.

— Извинявай, просто се замислих върху въпроса. Никога не съм мислил за това.

Кон вероятно не осъзнаваше, че въпреки че сестра ми бе тук, никога не бях мислил за Ню Орлиънс като място, на което да се установя. Трябваше да съм готов да се преместя по всяко едно време. Може да бяха минали десет години откакто всичко се разпадна, но това не значеше, че демоните все още не ме преследваха.

— Помисли си и ми кажи дали имаш някакъв сериозен интерес. Ако не, ще продължим както досега.

Думите на Кон ме преследваха, докато спирахме пред желязната порта, която се отвори и той паркира до *Немі Суда*-та на брат му. Лорд управляваше Чейнс, най-добрата заложна къща в града, със своята червенокоска Ели.

— Мамка му, целият екип ли ще дойде тук?

— Мислиш ли, че Ели ще позволи на Лорд да го пропусне, за да работи?

— Имаш право.

Вратата на къщата се отвори и Ванеса пристъпи навън, очевидно чакайки да се появим.

— Идвате ли? Ели вече налива шотове, затова всички сме прецакани.

— Идваме, принцесо — извика Кон.

Аз отворих вратата на колата.

— Предполагам, че това значи, че всички ще се прибираме пеша.

ГЛАВА 17

ЕЙДЪН

ОТИДИ НА ОБИКОЛКА, КАЗАХА ТЕ. Ще научиш невероятни истории, казаха те. Ще е забавно, казаха те.

Е, спойлер. *Те излъгаха.*

Стоях в центъра на гробище Лафайет номер едно, в тъмното и не виждах светлината от фенерчето на нито един от хората, с които бях дошла на обиколката.

Не може да са ме оставили сама. Сериозно?

Трябваше да стоим заедно и да следваме гида. И го направих. Докато той не подмина една от най-готините крипти, които бях виждала, за да разказва призрачна история за деца, които са умрели в другия край на гробището. Спрях, за да огледам криптата, и изгубих представа за времето. Гледах да се утешавам с фалшивото чувство за сигурност, че все пак съм на обиколка с гид, но зловещата тишина около мен ме караше да настръхвам.

Батерията на фенерчето ми започваше да се изтощава, докато се връщах обратно към входа на гробището, където би трябвало да стоят каретите.

Сериозно ли, свят?

Всеки звук ме караше да се свивам, докато вървах по пътеката, въртейки непрестанно глава във всички посоки, за да съм сигурна, че торбалан няма да изскочи отнякъде и да ме грабне.

Бях на крачка от това да подивея, докато поемах една след друга рязко глътки въздух. *Всичко ще е наред. Ще бъда добре. Няма да се окажа циментирана в някоя крипта от някой психопат.*

Кожата на ръцете ми настръхна и се затичах, не особено грациозно, с новите си розови, отворени на пръстите и с висок ток, обувки.

Всичко, което трябва да направя, е да изляза от гробището и да си хвана такси. Лесна работа. Мога да се справя.

— Кой е там? — извика дълбок глас някъде иззад мен.

О, Боже. Ще умра тук. Спомени за статии във вестниците, в които пише, че хора са били ограбени или убити в гробищни паркове *посред бял ден*, преминаха през ума ми.

Изключих вече така или иначе изгасващото си фенерче, защото не исках никой да ме проследи заради мижавия сноп светлина и се затичах по-бързо.

— Не би трябвало да си тук, след като се стъмни, момиче — дълбокият глас вече бе точно зад мен и това накара адреналинът да започне да тупти във вените ми.

Тичай! Крещяха инстинктите ми и аз спринтирах с всички сили. Портата на гробището бе точно пред мен и всичко, което трябваше да направя, бе да мина през нея. Конете би трябвало все още да са там. Хванах се за ъгъла на една крипта и циментът издраска дланта ми, но не паднах. Още три стъпки и щях да се озова на свобода.

Чувах стъпките зад себе си, когато стигнах до портата и я отворих. Сърцето ми туптеше лудо, а дробовете ми изгаряха за въздух, когато спрях, за да се огледам за каретите, но не видях нищо.

Да не съм излязла от грешната страна?

Хукнах към ъгъла на улицата и точно тогава чух тропането на конски копита и скърцането на каретата. Задната част на последната карета, на която имаше рефлекторни ленти, проблесна под светлината на уличните лампи.

Не. Не. Не. Това не може да е възможно.

Жълтата светлина на уличните лампи хвърляше странен блясък върху улиците, на които не се виждаше нито едно такси, докато прекарвах ръка през косата си.

Такава съм идиотка.

В далечния край на улицата имаше някакви хора, които ме гледаха, но нямах намерение да ги приближа, за да поискам помощ. Ако го направех, направо можех да си лепна табела **БЕЗПОМОЩНА ИЗГУБЕНА ТУРИСТКА** на гърдите.

Не. Сама щях да намеря пътя обратно до хотела.

Преследвачът ми от гробището не ме бе последвал и все пак се забързах, поемайки в същата посока, в която заминаха каретите, надявайки се някоя част от обкръжението да ми припомни от къде бях минала.

Вълна от облекчение ме заля, когато видях табелата на авеню Сейнт Чарлс пред себе си.

Благодаря ти, вселено.

Хората, които по-рано бяха гледали парада, все още бяха наоколо. Верандите и малките дворове на къщите до улицата все още бяха пълни с хора, които пиеха, говореха и се наслаждаваха на вечерта. Вместо да се боя от тълпата, както обикновено, сега се зарадвах да я видя. Това значеше, че има по-малка вероятно да се озова заровена жива в някоя крипта на гробището.

— Хей! Ти! — Викът дойде, когато минавах покрай голям двор с висока желязна ограда.

Не викат мен, помислих си забучила глава в краката си, за да гледам къде вървя.

— Ейдън! Къде отиваш? Ела на парти!

При звука на името ми, погледнах нагоре и се спънах на тротоара.

— Уоу, внимавай къде вървиш! — Дилайла забърза към мен от хубавата къща зад оградата. Когато стигна портата, тя я отключи и отвори. — Ела. Цялата тайфа е тук. От къде, по дяволите, се взе?

Нямах шанс да отговоря на въпроса ѝ, преди да ме издърпа през портата и около къщата към задната част на двора, където се бяха събрали повече хора.

— Бишъп, виждаш ли кого си намерих? Тя просто си вървеше по тротоара. Ако това не е случайност, то не знам кое може да е.

Дори с гръб към мен, знаех, че е той, преди тя да изрече името му. Широките рамене на Бишъп се напрегнаха, преди да се обърне, за да ме погледне.

— Какво имаш предвид с това, *тя просто си вървеше по тротоара?* Сама ли? — Въпросът бе разделен между мен и Дилайла, а тонът му изискваше незабавен отговор.

Неудобството накара лицето ми да пламне.

— Ами... бях на нощна обиколка на гробището и... ами, разделих се от групата.

Нямаше как да пропусна гнева в изражението му, имайки предвид осветлението идващо от къщата и хартиените фенери окачени по дърветата.

— Разделила си се от групата. В гробището. Посред нощ. — Той ръмжеше изричайки всяко изречение, все едно не знаех колко глупаво звучеше това, което казах.

— Уоу, момиче. Това не е готино. Можеше да...

Бишъп вдигна ръка.

— Мисля, че всички ние знаем, Ди.

Още една жена се присъедини в кръга ни.

— Здравсти, аз съм Валентина, това е моя дом. Добре дошла. Да ти донеса ли питие? — Тя погледна към Бишъп и Дилайла, преди да насочи погледа си обратно към мен.

— Не, благодаря. Просто се отбих да кажа „Здравсти“, тъй като Дилайла ме забеляза, докато ходех към дома.

— Докато си ходела? В този град? Сама? — Тя поклати глава. — Това не е добра идея. Чакай да видя дали мога да ти уредя транспорт.

— О, не е...

— Тя няма нужда от транспорт. — Каза Бишъп. — Аз ще я заведа до хотела.

— Нямах кола и пиеш от шест часа — заяви жената, която се представи като Валентина.

— Ще си хвана такси. Няма проблем.

Бишъп на практика ми изръмжа.

— И да позволим на таксито да те остави при бариерите, които полицията постави на няколко пресечки от хотела ти, за да вървиш сама през нощта из Френския квартал? Налага ли се да ти напомням какво стана миналата вечер?

Мамка му. Не се бях замислила за факта, че таксито не може да ме остави пред хотела. И все пак, не ми харесваше тона на Бишъп.

— Трябва ли да ми го хвърляш в лицето? Таксито ще ме закара достатъчно близо. Ще се оправя. Напълно способна съм. Не бива да се тревожиш, че някой ще ми досажда, Бишъп. Не е нужно да напускаш партито заради мен. Мога да се грижа за себе си. — Усмихнах се на Валентина и Дилайла. — Ако ми дадете телефонния номер на някое такси, веднага си тръгвам. Извинете, че се натресох така.

Валентина отвърна на усмивката ми и повдигнала едната си вежда.

— Ще ти повикам такси. Изчакай за миг.

Когато тя се отдалечи, Дилайла започна да говори.

— Сладка рокля! Обожавам я. Напомня ми на нещо, което можеш да купиш от...

— ... „Мръсното куче“ — довърши друг глас и Айви пристъпи от сенките на светло. — И ти стои страхотно. — Тя посегна към мен. — Нещо против да ти оправя джуфката? Малко е на криво.

Автоматично посегнах към малката си не-шапка, направена от сребриста мрежа и да, наистина беше на криво. *Супер. Ще мога да отметна и това, заедно със ЗА НИЩО НЕ СТАВАМ.*

Айви я нагласи и отстъпи назад.

— Идеално.

— Всички ли в този град се познавате? — попитах, опитвайки да отвлека вниманието от себе си.

— Някои — каза Айви.

— И всички сме на мнение, че нямаш работа да се разкарваш сама по тъмно — думите на Бишъп не оставяха възможност на възражение, но Айви се опита така или иначе.

— Тя е голяма жена. Може да прави каквото си поиска, по дяволите.

Бишъп промърмори нещо под нос, което звучеше като „*тя има нужда от пазач*“, но Валентина се върна, преди някой да успее да каже още нещо.

— Таксито е на път. Ще е тук до десет минути. Вземи си питие, докато чакаш. Има и доста храна. Момчетата още не са успели да я ометат.

ГЛАВА 18

БИШЪП

ИСКАМ ДА Я ВДИГНА НА РЪЦЕ и да я разтърся, за да ѝ влея малко разум. Може би тогава Ейдън ще осъзнае, че този град не е достатъчно безопасен, че да се мотае така сама из него. Как, по дяволите, някой може да изгуби гида и цялата си група? В шибаното гробище? Посред нощ? Някой щеше да си изгуби работата, когато издиря компанията отговаряща за този тур, и докладвам, че са я оставили там сама. Трябва да изгубят шибания си лиценз за тази издънка. Тя можеше да умре там.

По молба на Ейдън, Валентина ѝ донесе чаша вода и момичетата се заприказваха, запознавайки я с останалите. През това време аз ровех в интернет през телефона си, търсейки в Гугъл *туристически компании правещи нощни обиколки на гробищата*. Най-последно пред портата се чу клаксон на кола.

— Това е таксито. Сигурна ли си, че ще се справиш сама? — попита Валентина.

— Аз ще отида с нея. — Когато Валентина отвори уста, не исках да изчакам, за да видя, дали ще ме подкрепи, или ще протестира. — Няма да оставя на късмета да реши, дали ще се прибере цяла в хотела или не.

Ейдън скръсти ръце под гърдите си, карайки ги да се надигнат нагоре, показвайки се над деколтето на розово-бялата ѝ рокля. *Дали притежава дрехи, които да не ме карат да искам да я съблека гола и да я излапам за десерт?*

— Напълно способна съм.

— Без майтап, напълно способна си. Но това не променя факта, че видях повече от един човек да ти посяга и няма да позволя да се случи отново. Мислиш ли, че някой ще се ебава с теб, докато си с мен и те изпращам до хотела? Няма начин.

Клаксонът отново изсвири и тя отпусна ръце.

— Добре. — Ейдън се завъртя рязко, а полата ѝ се въртна около бедрата ѝ.

Лорд пристъпи до мен.

— Пич, преебан си.

Завъртях глава към него, за да го погледна, докато отпиваше от бирата си.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ще паднеш като всички нас. — Той кимна към Ейдън. — И това момиче ще е онази, която ще те свали на колене. Вече се е намърдала под кожата ти.

— Мамка му — промърморих, преди да тръгна след нея. Нямах начин да ѝ позволя да каже на таксиджията да потегли без мен.

Думите на Лорд ме преследваха на всяка стъпка. *Какво имаше в това момиче?*

Таксиметровият шофьор вече бе отворил задната врата, с намерението да ѝ помогне да се качи, когато затворих портата зад себе си.

— Аз ще се оправя с това, братко.

Таксиджията, мъж в началото на тридесетте си години, вдигна ръце във въздуха, докато ме гледаше да приближавам.

— Извинявай, човече.

Ейдън повдигна вежди толкова високо, че почти докоснаха косата ѝ.

— Това беше ли нужно? Той просто бе учтив.

— Не може да предполагаш, че всички са учтиви. Винаги трябва да си готова да се защитиш. Животът не е сладки котенца падащи от небето върху големи облаци от захарен памук.

Не знам от къде дойдоха всички тези думи, но смехът на Ейдън се извиси над хип-хоп парчето идващо от радиото.

— Това ли наистина мислиш за мен? Че съм абсолютно и напълно наивна и че живея в някакъв балон?

Отне ми само две секунди, за да отговоря.

— Да.

Ейдън отново кръстоса ръце под циците си, карайки малкото деколте да се превърне в много голямо деколте.

— Сериозно? Би трябвало да имаш по-добро мнение за мен.

— Тогава гледай да не се оказваш сама на гробищата посред нощ в Ню Орлиънс.

Таксиджията надникна към нас и даде мнението си.

— О, мамка му, била си тази нощ в Лафайет? Няма начин, момиче. Това не е готино. Нямахте да издържиш дълго, ако бе останала там.

Ейдън се намръщи към мъжа.

— Беше инцидент. Не смятам да го правя отново.

— Права си, защото ако още веднъж решиш да разглеждаш града посред нощ, първо ще ми се обадиш.

Не знам от къде се взе това, но го изрекох, преди да успея да се спра. Дали исках да си взема думите обратно? Ако алтернативата бе Ейдън да се скита сама наоколо, то мамка му, не, не исках.

Тя се засмя, но гласът ѝ бе някак пресилен и леко фалшив.

— Все едно ще си разчистиш графика, за да ми помагаш да разглеждам всичко, което искам. — Ейдън ме погледна с фалшива усмивка. — Просто ще ограничи обиколките си до това да ги правя денем.

Шофьорът мина през квартала и след няколко минути спряхме пред барикадите на полицията.

— До тук мога да стигна. — Той се обърна, за да ни погледне през плексигласовия прозорец, казвайки ѝ колко дължи за превоза.

Ейдън подаде парите на шофьора и му благодари, преди да отвори вратата и да стъпи на тротоара.

— Мерси, човече — казах аз.

— Дръж това момиче на каишка. Това ще е най-безопасният избор.

— Само ако имам предсмъртно желание.

Смехът на шофьора заглъхна, когато затръшнах вратата и забързах след Ейдън, която вече бе на десетина метра пред мен.

— Чакай, кексче. Не дойдох дотук просто, за да те оставя да се прибираш сама.

Тя се завъртя, за да ме погледне.

— Мислиш, че съм глупава. Че не мога да се оправям сама. Знам, че го мислиш, и мразя това.

С гримаса гледах да подбера внимателно думите си.

— Не мисля, че си глупава. Мисля, че се забърка в някои ситуации, в които не биваше да се оказваш.

— Искаш да ги избягвам, за да не ти се налага да се занимаваш с мен.

Тя опита да тръгне отново, но аз бях по-бърз. Обвих ръка около китката ѝ и я дръпнах назад към себе си.

— Не слагай думи в устата ми. Никога не съм казал, че не искам да се занимавам с теб. Мамка му, точно обратното е.

Цялото тяло на Ейдън застина и дори не бях сигурен дали диша, когато каза.

— Но аз ти причинявам само неприятности.

Мисълта за сладкия ѝ вкус и колко адски силно исках да го опитам отново, премина през ума ми.

— Кой е казал, че не обичам неприятности?

ГЛАВА 19

ЕЙДЪН

О. БОЖЕ. МОЙ. СЪРЦЕТО ми започна да тупти мощно в гърдите ми, когато нежният дъх на Бишъп помилва ухото ми, карайки кожата ми да настръхне и изпрацайки горещина надолу между бедрата ми.

Кой е казал, че не обичам неприятности?

Ако това бе някой романтичен филм, то щях да се обърна, да се повдигна на пръсти и да го целуна, но нямах достатъчно смелост, за да сторя подобно нещо.

— Ще вървиш ли по-бавно и ще ми позволиш ли да те изпратя до хотела?

Кимнах, но след миг осъзнах, че трябва да го изрека на глас.

— Благодаря ти. Оценявам го.

Бишъп освободи кръста ми, но се пресегна надолу и хвана ръката ми.

Той ми държи ръката. Държи ми ръката! Защо той ми държи ръката?

Умът ми се бореше да осъзнае какво се случва. На практика, направо се разпадах, подобно на начина, по който се разпаднах, когато в училище сладкото момче, по което си падах адски много, хвана ръката ми.

Не бях сигурна дали трябва да се присмея на себе си, задето се държа нелепо или да заподскачам от радост, защото беше *страхотно*.

Реших да не подскачам. Да се държа наперено ми се виждаше по-добрата опция, уверявах се аз.

Докато вървахме през двете и половина пресечки до Роял Сонеста, Бишъп ме водеше около хора, кучета и неща, които не бях в състояние да идентифицирам. Когато стигнахме до ъгъла на Бърбън Стрийт, той ме дръпна пред себе си и започнахме да вървим все едно сме едно цяло.

Тълпата се разделяше пред нас, докато вървахме към лобито, но всичко, за което можех да мисля, бе горещината му зад гърба ми и за всички въпроси изпълващи ума ми.

Дали той ще дойде в стаята ми? Искам ли да дойде?

Всички въпроси излетяха от ума ми, когато стигнахме до вратата и аз посегнах да извадя картата, за да отворя вратата на лобито.

— Мислиш ли да излизаш още някъде тази вечер? — попита Бишъп.

Поклатих глава.

— Не, мисля, че имах достатъчно приключения за днес.

— Добре. Карай по-спокойно. Ако имаш нужда от още приключения ми се обади.

Спомних си за телефонния му номер, който бе записал на бележката от тази сутрин.

— Не искам да те безпоко... — започнах, но той ме прекъсна.

— Обади ми се. Не го казвам, само за да кажа нещо. Не съм такъв мъж.

Сърцето ми заблъска по-силно.

— Добре. Ще се обадя.

— Лека нощ, Ейдън — той се обърна и се отдалечи, но вместо да се изгуби в тълпата, хората му правеха път, насочвайки погледи след него.

Лека нощ, Ейдън.

Това ли е? Само това?

Прибрах се в стаята си, проклинайки грамадния брадат мъж и отворих вратите на балкона. Като се отпуснах на един от белите столове се загледах към хората на улицата.

И тогава го видях. В другия край на улицата облегат на една от сградите. Щом улови погледа ми, Бишъп ми кимна и се оттласна от стената, тръгвайки да се прибира.

Искал е да се убеди, че съм стигнала до стаята си. Раздразнението, което гореше в мен, докато се качвах с асансьора и докато вървах през коридора, сега почти се изпари и нежна топлина изпълни гърдите ми.

Неочаквана сладост.

С тази щастлива мисъл изпълнила ума ми, не бях готова за шамара на съдбата. Телефонът ми извибрира в чантата ми върху

масата.

Текстово съобщение.

Станах и извадих телефона си, поглеждайки екрана.

НЕПОЗНАТ НОМЕР: „*Не привличай внимание. Нещата стават напечени.*“

ГЛАВА 20

БИШЪП

АКО СМЯТАХ ДА ПОЗВОЛЯ на едно съобщение да диктува живота ми, щях да си остана в стаята и вероятно да си поръчам закуска по румсървис. Може би, ако бях по-умна, щях да го направя. Но не можех да позволя факта, че се е случило нещо, за което дори не знаех подробности, да ме държи заключена в хотелската ми стая.

Затова след страхотната закуска в кафенето „При Стенли“ близо до Джаксън Скуайър влязох отново в лобито на хотела. Сърцето ми заблъска лудешки, когато забелязах двама костюмари да разговарят с рецепциониста. Единият мъж имаше издутина отстрани на тялото си, точно каквато имаше и Анджели, когато под сакото си бе сложил пистолет.

Тези въоръжени мъже не могат да имат нищо общо с мен, казах си аз, докато бързах към асансьора, преди някой от тях да ме забележи. Просто съм параноична заради съобщението.

Но това не ме спря да изтичам до вратата си и да заключа след себе си. Измъкнах телефона от чантата си. Нямах повече съобщения или обаждания. Ако бях в опасност, нямаше ли да има някакво предупреждение?

Насилих се да се успокоя и извадих списъка си, за да избира какво ще правя днес, но шумното звънене на хотелския телефон ме върна обратно в *параноичното и напълно лудо* състояние от преди малко. И въпреки здравия си разум, вдигнах слушалката.

— Г-це Мадън?

Зарових за миг в ума си, докато се сетя, че той използва това, така непознато за мен име от кредитната карта, която дадох като се нанасях в стаята.

— Да?

— Джеймс е от рецепцията. Имаме проблем с кредитната ви карта.

— Какъв проблем?

— Получено известие за измама. Боя се, че трябва да платите по друг начин.

Известие за измама? Коремът ми се сви, но гледах гласа ми да бъде уверен.

— Сигурна съм, че има някаква грешка. Ще проверя и слизам веднага.

Затворих, измъкнах кредитната си и звъннах на телефонния номер написан на задната част на картата.

Пет минути по-късно, коремът ми се преобръщаше. *„Тази карта е блокирана, заради известие за измама“*, обясни ми услужливата операторка. *„Не можем да ви уредим друга карта, докато проблемът не бъде разследван напълно.“*

Втората част ме накара да се замисля какво може да се е случило. Тази карта очевидно е свързана с бизнеса на Дом. Някой е обявил, че подозира, че е свързана с измама. Но кой? ФБР?

Отворих интернет браузъра и опитах да вляза в банковия си акаунт. *„Извиняваме се за неудобството, но за момента не можете да влезете в акаунта си. Моля обадете се за по-подробна информация.“*

Исусе.

Отпуснах се на леглото. Какво щях да правя по дяволите? Ако картата ми бе блокирана, вероятно и кредитните карти, които са на истинското ми име, бяха блокирани, не че можех да ги използвам, след като са в Ню Йорк. Проклятие, защо ФБР намираха такова удоволствие в това да усложняват живота ми? *Може би защото баща ми е престъпник.*

Мамка му. Мъжете в костюмите пред рецепцията.

Дали са от ФБР? Мен ли търсеха?

Телефонът на стаята иззвъня отново и аз замръзнах.

Да вдигна ли? Или да не вдигна?

Звъненето предложи и аз взех бързо решение.

— Ало?

— Г-це Мадън, извинявам се, че ви безпокоя, но наистина трябва да слезете и да решим проблема с кредитната карта възможно най-скоро. — Гласът на рецепциониста бе изпълнен със симпатия, но твърд.

— Да, разбира се. Слизам веднага.

— Добре. Чакаме ви.

Чакаме ви.

Рецепционистът и... ФБР?

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

Какво да правя? Или по-добрият въпрос бе... какво Дом би ми казал да правя?

Да се разкарам от хотела и да избягам от служителите на реда.

Хукнах в банята и събрах всичките си неща от там, преди да ги набутам в куфара заедно с дрехите си.

Трябва да се махна от тук. Потеглих през коридора с куфара си, насочвайки се към стълбището, водещо до най-близкия изход. Нямах да рискувам с лобито и рецепцията.

Да, щях да избягам, без да платя сметката, която не можеха да погасят от кредитната ми карта. Щях да се почувствам виновна, ако не се тревожих повече за това, че може да ме отведат за разпит при ФБР.

Ами ако са очаквали да избягам? Ами ако има човек на всеки изход? Да, въображението ми работеше извънредно, но ако бях права?

Излязох от стълбището, стъпвайки в коридора, погледнах на ляво и замръзнах.

ПОЖАРНА АЛАРМА — ДРЪПНИ НАДОЛУ

О, Исусе. Ще отида в ада.

Сграбчих дръжката и дръпнах надолу.

ГЛАВА 21

ЕЙДЪН

С КУФАР ПРИТИСНАТ ДО БЕДРОТО МИ, бягах надолу по улицата на Френския квартал, далеч от Роял Сонеста. Не знаех къде отивах, но завих зад ъгъла и продължих да тичам.

Ръката и рамото ми туптяха от болка, заради тежестта на куфара, а дробовете ми изгаряха за въздух, само след няколкостотин метра, карайки ме да осъзная, че въобще не бях във форма. Погледнах през рамо, осъзнавайки, че бях привлякла повече внимание тичайки, вместо да вървя като нормален, не луд, човек.

Е, прощавайте, че имам нужда да бягам бързо и на далеч.

Забавих крачка и започнах да ходя по-скоро по принуда, защото се изморих, отколкото по желание, и завих след още един ъгъл. Канал Стрийт. Червено-синият светец знак висеше на една мраморна сграда.

Наистина ли, свят? Защо? Какво ме караше да се връщам тук отново и отново?

Е, нямаше да вляза и веднага да обявя, че съм избягала от Роял Сонеста, без да си платя сметката.

Мамка му. Дали приятелят на Бишъп ще отиде при него да иска парите, след като за снощния ми престой в стаята не бе платено? С тази ужасна мисъл, обърнах гръб на студиото за татуировки и вместо това влязох в „ЛЮБИМАТА ВИ ДУПКА“.

Каква каша.

Същата жена бе на касата, както миналия път. Табелката на ревера ѝ ми напомни, че името ѝ е Фабиана.

— Хей, здравей, скъпа. Идваш отново за специалитета на Дилайла ли?

Кафето беше много вкусно, но дробовете ми още горяха. Това, от което наистина имах нужда, бе вода и някое спокойно място, където да проверя колко пари са ми останали и да измисля някакъв план. Официално бях бездомна бегълка.

— Кафе и вода? — попитах, опитвайки да не звуча така запъхтяно.

— Идват веднага.

Издърпах куфара си до един удобен стол в ъгъла, преди да седна и да скрия лице в дланите си.

Какво ще правя сега?

Позволих си да се самобичувам само няколко минути, преди да отида с пари в ръка до касата.

Фабиана кимна към куфара ми, когато застанах пред нея.

— Града ли напускаш?

— Не. Аз... просто сменям хотела.

Очите ѝ се присвиха към мен и почувствах все едно вижда направо през мен.

— Да не си загазила?

Поклатих глава, макар да бе лъжа. Избягах от хотел, без да си платя сметката, а там имаше мъже със зле прикрити пистолети под саката си, които ме чакаха.

Кои бяха те? ФБР? Хората на Дом? Враговете на Дом? Възможностите се множаха в ума ми, докато Фабиана чакаше отговора ми.

— Просто някои неща не потръгнаха така, както планирах — промърморих и протегнах ръка, за да платя десет доларовата си сметка.

— Задръж парите. Почерпка от заведението. Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от почивка.

Погледнах надолу към парите и обратно към нея.

— Но...

— Понякога ни се отдава възможност да помогнем на някой, скъпа. Просто следващия път предай нататък.

Неочакваната доброта накара сърцето ми да се свие.

— Благодаря ти. Наистина, благодаря.

— За нищо, скъпа.

Докато чаках кафето си, се огледах наоколо. Допадна ми уютната обстановка и различните столове около масите.

Изглеждаше толкова спокойно и щастливо място. Можеше да накараш някой да се усмихне, само докато си купува кафе и поничка. Погледът ми попадна върху знака, че търсят работна ръка, окачен на

стъклото. Ако носех престилка и шапка, никой нямаше да обръща внимание на лицето ми, нали? Фабиана би ли ме наела?

Реших, че най-добрият начин да разбера, е просто да попитам.

— Вие... имам предвид, човек за каква позиция търсите?

В лицето ѝ нямаше никакво осъждане, когато ми се усмихна.

— Знаеш ли как се работи с машина за еспreso?

У дома имах машина, която можеше да си съперничи с всички машини в кафенетата, затова поне тук можех да отговоря с увереност.

— Да.

— Ами с каса?

— Бързо уча. И съм много добра с числата.

Тя кимна.

— За момента имам нужда от човек, който да попълва смените. Не е идеално, тъй като не е на пълен работен ден, но ми трябва някой да запълва дупките. Искаш ли да пробваш за седмица и да видим дали ще се получи?

— Да, би било чудесно. — В мен се надигна вълнение, което обаче изчезна много бързо. Трябваше да намеря място, на което да остана. За предпочитане някъде, където взимат пари в брой и не задават въпроси.

— Кога искаш да започна?

— Какво ще кажеш за понеделник? Ще наглася часовете и ще видим устройват ли те.

— Свободна съм през целия ден, затова ще се съглася, на каквото пожелаеш. Благодаря за шанса, оценявам го.

Вратата се отвори и погледът на Фабиана се стрелна над рамото ми.

— Обичайната поръчка на Бишъп, моля — извика тя на барманката.

Наистина ли, вселено? Как това е честно? Нямах идея как ще обясня кашата с хотела и че вече не съм отседнала там... затова засега нямаше да го споменавам.

Но не можех да избягвам напълно Бишъп. Погледнах през рамо към него. Бръчката между веждите му стана по-дълбока, докато вървеше към мен.

— Какво правиш тук?

ГЛАВА 22

БИШЪП

ЕЙДЪН ГРАБНА КАФЕТО СИ И БУТИЛКАТА СИ С ВОДА, ДОКАТО АЗ ВАДЕХ ПОРТФЕЙЛА СИ ОТ ДЖОБА СИ, ЗА ДА ПЛЪЗНА ДВАЙСЕТАЧКА НА ПЛОТА.

Фабиана ги прибра в касата, преди да ми върне рестото. Но не ги пусна в дланта ми, както очаквах. Вместо това ги стисна заедно с касовата бележка, преди да се наведе към мен и да прошепне.

— Бъди по-мил с момичето. Мисля, че се е забъркала в някаква неприятност, и вероятно няма никаква идея как да се измъкне от нея.

Погледите ни се кръстосаха, а кафявите ѝ очи бяха по-сериозни отколкото ги бях виждал някога.

— Благодаря. Аз поемам от тук.

Изчаках да взема кафето си, преди да се насоча към мястото срещу Ейдън. Куфарът ѝ бе тикнат зад стола.

Какво, по дяволите?

— Напускаш града ли?

Не знам защо мисълта ме ядоса толкова много, но се случи именно това. Нищо в реакциите ми към това момиче нямаше смисъл, включително и привличането, което изпитвах към нея.

— Не.

— Тогава защо, по дяволите, куфарът ти е тук с теб вместо в хотела?

Погледът ѝ се насочи към пода и зачаках да проговори. Руменина покри скулите ѝ, когато най-последно погледна към мен.

— Не мога да си позволявам онази стая. Трябва ми нещо, което не е толкова скъпо.

Сигурен бях, че това признание не се отрази добре на гордостта ѝ, но тя определено нямаше проблеми с парите, когато първата вечер хвърли кредитната си карта на хотелската рецепция. Нещо се бе променило и реших да гадая.

— Татко ти е отрязал кредитната карта?

Тя пребледня.

— Нещо толкова.

Мамка му. Сега бе разорена и напълно сама в град, в който почти никой няма да се смили над нея.

— Бишъп, кафето ти е готово — извика барманката.

Преди да отида да си взема кафето, погледнах надолу към Ейдън.

— Когато свършиш тук, си донеси нещата във „Вуду Инк“. Помниш ли, какво се случи последния път, когато разнасяше куфар из града?

Тя прехапа долната си устна, но не отговори.

Отидох до плота и си взех кафето.

ГЛАВА 23

ЕЙДЪН

ИЗПИХ ЦЯЛАТА БУТИЛКА ВОДА и цялото си кафе, докато обмислях заповедта на Бишъп да отнесе себе си и багажа си във „Вуду Инк“. Не исках да се оставям да разчитам на него, защото така доказвах колко неспособна бях да се справя сама.

Какво ще стане, когато приятелят му от хотела му се обади? Нямах отговор, който ще го задоволи. Но можех да му дам пари и да го помоля да ми плати хотела?

И как ще го направя, без да ми се наложи да обяснявам защо избягах? Даа, няма да стане.

Защо съм такъв провал с всичко това? В единия ден мисля, че съм се справила с всичко, а в следващия всичко се разпада. Може би, това значи, че утре нещата ще са по-добре. Трябва да продължа да вървя напред. Нямам друга опция.

Десет минути по-късно събрах куража си. С куфар в ръка пристъпих прага на „Вуду Инк“, за трети път тази седмица. За момиче, което няма татуировки, това не би трябвало да е нормално.

Надявах се да видя Дилайла вътре, но нямаше никаква следа от нея. Вместо това, видях Бишъп, който стоеше зад плота с една червенокоса жена пред него.

— Хайде, знаеш, че искаш.

Предполагах, че тонът ѝ трябваше да звучи порочно, но вместо това бе писклив и неприятен. От скръстените ръце на Бишъп и скованата му стойка, заедно с намръщеното изражение, беше ясно, че не иска да има нищо общо с това, което му предлага.

Погледът му, изпълнен с раздражение, се вдигна към мен, щом влязох вътре. Не знаех какво ме облада, но пуснах куфара си и изтичах през студиото, заобикаляйки плота, за да се хвърля в ръцете му. Беше чист инстинкт, но знаех, че е мой ред да го спася.

Бишъп сведе ръце достатъчно бързо, че да ме улови, когато обвих крака около кръста му.

— Мило, толкова много ми липсваше! — зарових ръце в косата му и притиснах устни към неговите.

Мускулите му се напрягнаха под ръцете ми и тогава той направи нещо напълно неочаквано... смъкна една ръка към дупето ми, а с другата хвана задната част на главата ми, дърпайки я назад. Отворих уста заради дръпването му и езикът му се плъзна между устните ми, и ме целуна, все едно... все едно съм точно това, което се преструвах, че съм. Приятелка, която е била далеч прекалено дълго, и сега отчаяно иска да сложи ръце върху мъжа си.

— Трябваше да се досетя — промърмори червенокосата, но едва я чух заради шуменето в ушите ми.

Бишъп ме целуваше. Държеше ме на ръце. Притискаше ме по силно към себе си, докато не усетих издутината в предната част на дънките му да се притиска към сърцевината ми.

Милостиви. Боже.

Изгубих представа за всичко около нас, освен за целувката.

Вратата се затвори, но измина една дълга минута преди Бишъп да отдръпне устните си от моите и да ме свали да стъпя на краката си.

Примигнах два пъти и вдигнах ръка към устните си, докато асимилирам какво се случи току-що.

Бях му се нахвърлила.

Пред клиент.

Какво, по дяволите, ме бе обладало?

Бишъп прокара ръка през рошавата си коса и ме изгледа така, все едно никога преди не ме бе виждал.

Борех се да измисля нещо. Каквото и да е, за да наруша мълчанието.

— Изглеждаше така, сякаш имаш нужда от спасяване...

Веждите му се повдигнаха високо.

Опитах да измисля още нещо за казване.

— Ами... предполагам, че сме почти на равно със спасяванията.

Зачаках реакцията му. Каквато и да е редакция. Но не получих нищо. Бишъп се обърна и тръгна надолу по коридора, отваряйки вратата на стаята за персонала и затръшвайки я шумно зад себе си.

Е, проклетие.

Добра работа, Ейдън. Наистина. Добра.

ГЛАВА 24

БИШЪП

КАКВО БЕШЕ ТОВА, МАМКА МУ?

Приклекнах в стаята за отдых и се загледах в ръцете си.

Ръце, които бяха обвити около пухкавото задниче на Ейдън.

Мамка му. Точно както целувката миналата вечер след бара, това не биваше да се случва. Трябваше да я отблъсна и да я сваля на крака в мига, в който се хвърли върху мен, но не мислех. Просто... мамка му, реагирах. Сладкият ѝ вкус не се бе променил и членът ми стана също толкова твърд, колкото и миналата вечер.

Исках повече.

По дяволите.

Знаех по-добре от всичко, че не бива да се замесвам с нея, но, мамка му, това беше най-добрата идея, която бях имал от много време.

Изглеждаше така, сякаш имаш нужда от спасяване...

Кога за последно някой го е било достатъчно грижа за мен, че да иска да ме спаси? Не бях си позволил да се сближа с никого. Така ставаше, като постоянно се местиш. Гледаш да не се набиваш на очи. Да нямаш корени. Да нямаш задължения. Никой да не рови в миналото ти, опитвайки да изобличи най-тъмните ти тайни. Да нямаш нищо за губене. И точно така ми харесваше да бъдат нещата.

Затова защо си позволявах да бъда засмукан в това?

Нямах абсолютно никаква идея.

Вратата се отвори, блъсвайки се в стената, и аз се обърнах, за да видя дали е Ейдън, готов да се шокирам от това, че ме е последвала.

Но не беше тя. Беше Кон.

— Знам, че бях пиян, но онова момиче отвън е същото, което видяхме на парада на Марди Гра, нали? Да не е дошла за татуировка?

— Да, тя е, но не е тук за татуировка. Изглежда ли ти този тип момиче?

Той наклони глава.

— Това не значи нищо. Виждаш си Ван. Човек би си помислил, че и тя не е толкова момиче, но ще сгреша.

— Така е.

— Е, какво търси тук, ако няма да си прави татус? Да не би да чака теб?

Прокарах ръка през косата си. Нямах начин да обясня какво се случи току-що. Мамка му, дори аз не знаех какво се случи.

— Все още не знам. Работя над това.

— И?

— И, нищо.

Кон повдигна вежди.

— Наистина ли очакваш да повярвам, че не седиш тук отзад, отбягвайки я, защото си адски ужасен да не би да бъдеш засмукан в този първокласен капан? Бил съм там. Правил съм го. Не искам да изляза от него.

Отвън можех да чуя женски гласове.

— Да не би Ван да е там вън и да говори с нея? — попитах аз.

Кон кимна.

— Да, и вече вероятно са най-добри приятелки. Ако си се опитвал да се отървеш от нея, вероятно вече си прецакан.

Седнах на дивана и отпуснах глава назад, удряйки я в стената.

— Тя бяга от нещо и нямам никаква шибана идея какво да правя с нея. Не мога да я оставя да се оправя сама, защото следващия път, като я видя, вероятно ще е във вечерните новини.

— Е, мамка му. Не можем да позволим това да се случи. Има ли нужда от място, на което да отседне?

— Да. — Спомних си офертата на Чарли от миналия ден. — Но мисля, че имам идея.

— Чарли?

Как Кон знаеше какво мисля, нямах никаква идея. Кимнах.

— Беше тук онзи ден и предложи стария си апартамент, но Ейдън беше отседнала в хотел, до днес.

— Защо вече не е там?

— Предполагам заради парите.

Кон повдигна вежди.

— Тя определено не изглежда така, сякаш има проблеми с парите.

— Да, изглежда тази ситуация ѝ е напълно непозната. Не знам какво се случва и тя определено не изглежда така, сякаш е готова да ми каже каквото и да е било.

— Тогава може би трябва сам да направиш проучване.

Чу се тракане на токчета по коридора и Ванеса пъкна глава през вратата, преди да измисля как да отговоря на думите му.

— Момчета, искате ли да взема нещо за обяд, докато се скатавате тук да си клюкарствате?

Кон се пресегна и я дръпна към себе си.

— Мислих, че ще излезем заедно на обяд.

— Това беше преди да разбера, че Ейдън не е яла джамбалая, етуфе и миди, все още. Някой трябва да покаже истинския вкус на Ню Орлиънс на това момиче, преди да си е заминала.

— Тя няма да си тръгва. — Думите излязоха през устата ми, преди дори да се замисля какво говоря.

Ванеса ми метна раздразнен поглед.

— Напълно сигурна съм, че това не зависи от теб. — Тя погледна към Кон. — Той прилича на същия варварин, какъвто беше и ти.

Кон се засмя и вдигна ръката ѝ, за да я целуне.

— Обичаш, когато се държа като варварин.

— Така е, освен това обичам да показвам града си на хора, които ще го оценят.

— Добре, но внимавай. Все още е пълно с туристи.

Ванеса го целуна по бузата.

— Започваш да звучиш като намусен стар дядо. Ще се върнем до час. Достатъчно ли ще е да се справиш с книгата?

Кон кимна.

— Да, забавлявай се, принцесо.

Тя го целуна отново и ми махна с ръка.

— Чао, Биш.

Ван затвори вратата след себе си, оставяйки мен и Кон в офиса.

— Кога е следващата ти уговорка? — попита той.

— В два и половина — погледнах към часовника. — Ще дойде всеки момент.

— Тогава предполагам, ще е най-добре да отиваш отпред.

Изправи се от дивана.

— Да, сър. — Направих му присмехулен козируващ знак и той ме удари по ръката, докато излизах през вратата.

— Не ми козирувай, задник.

Засмях се, но умът ми бе фокусиран изцяло върху Ейдън. Може би Ванеса щеше да изкопчи нещо от нея и да ми даде някаква идея с какво си имам работа.

ГЛАВА 25

ЕЙДЪН

Въпреки че ги срещнах миналата вечер, да видя русата двойка да влиза в студиото за татуировки, извика всички стереотипи в ума ми. Ванеса бе облечена в пола, блуза и високи токчета, а Кон с разпрани дънки и тениска, с дебела верига захваната за предния му джоб и стигаща до задния. И двете му ръце бяха покрити с татуировки и бе очевидно, че има повече от Бишъп. На практика, Кон и Ванеса изглеждаха като най-странната двойка, която някой би събрал заедно, но начинът, по който ръката му се обвиваше около кръста ѝ, и как погледът му омекваше щом погледнеше надолу към нея, ми казваха, че няма нищо странно в тях.

Какво ли си мислят хората, като видят мен и Бишъп заедно? *С тази разлика, че в действително не сме заедно.*

Кон ми хвърли само един поглед, кимайки, преди да се насочи към задната стаичка, в която се бе оттеглил Бишъп, но Ванеса застана пред мен.

— Хей! Ейдън, нали? Какво правиш тук?

— Ами... чакам Бишъп... май.

Любопитство светна в сините ѝ очи.

— По цял ден има много момичета, които чакат Бишъп, но от това, което видях снощи, ти, изглежда, си различна.

Замислих се за момичето, което флиртуваше с него, преди да се хвърля на врата му.

— Харесва ми да мисля, че съм различна. Но... не е така.

Тя се усмихна.

— О, знам как се случват тези неща. Повярвай ми.

От лекия начин, по който общувах с Ванеса, веднага изпитах странно чувство, че наистина знае за какво става въпрос. Можех да си представя какво е било, когато тя и нейният рус татуиран гигант са се събрали заедно. През цялото време откакто бях в Ню Орлиънс имах

някакво странно чувство, сякаш вселената пускаше хора в живота ми в точно определен момент, когато имах най-голяма нужда от тях. Бишъп, Дилайла, Фабиана, Айви. А може би днес и Ванеса.

Тя се насочи направо към серия въпроси, питайки ме какво съм видяла от града и какво съм яла. Щом реши, че не съм получила пълното Ню Орлиънс изживяване, тя се закле, че ще промени това, преди да тръгне надолу по коридора, за да последва Кон.

Когато Ванеса се върна, тя нагласи чантичката си... Прада, ако не греша... и ми се усмихна отново.

— Знам, че се запознахме едва снощи, но обещавам, не съм психопатка и наистина ще се радвам да те изведа на обяд.

Реших да се доверя на инстинкта си.

— С радост ще дойда. — Погледнах към куфара, който бях оставила до стола си. — Какво да правя с това?

Тя се пресегна за дръжката и отнесе куфара ми зад плота.

— Не се тревожи. Ще бъде тук, като се върнем.

Докато излизах с нея пред студиото, чух вратата надолу по коридора да се отваря. Завъртях глава, за да видя Бишъп да стои в коридора, с ръце скръстени на гърдите му. Не каза нищо, просто ни гледаше как тръгваме.

Дали мислеше за начина, по който ме целуна толкова страстно? Защото аз определено мислех. Неразгадаемото изражение на лицето му не ми казваше абсолютно нищо. Като затворих вратата зад себе си, погледът му остана вперен в моя, дори през стъклото.

Ванеса вероятно го забеляза, защото щом се озовахме отвън тя каза:

— Бишъп е малко интензивен. Ако между вас двамата *нещата не са такива*, ще трябва да се научиш да го игнорираш.

Аз се засмях.

— Почти е невъзможно да се игнорира.

Тя обърна глава поглеждайки през прозореца.

— От начина, по който продължава да те гледа, бих казала, че определено е невъзможно.

Насилих се да тръгна напред и да не поглеждам назад, за да видя за какво говори.

— Е — продължи тя, — заинтригувала си сериозния Бишъп. Това е нещо, което много са опитвали и са се проваляли.

Този път смехът ми бе висок и искрен.

— Не бих стигнала чак до там. На този етап мисля, че по-скоро го дразня.

— О, скъпа, мисля, че напълно грешиш за това. Ако те смяташе за дразнител, щеше да ти ръмжи и да ти казва да се разкараш. Виждала съм го подразнен. А теб те гледа така, сякаш умира да разбере как изглеждаш гола.

Умът ми се върна към предишната нощ, след която се бях събудила с бележка на възглавницата си. Беше ли ме видял гола? Бях се събудила с тениска и с бикините, с които бях обута миналия ден, и ако тогава е бил в стаята ми... да, определено ме е видял почти гола.

Защо не бях осъзнала това до сега? *О, Боже мой.*

Ванеса забеляза, че се умълчах, и повдигна вежди.

— Знам, че още се намирам в зоната на непознатите, а не в тази на приятелите, но понякога имаш нужда от жена до себе си, за да излееш всичко, което ти се е насъбрало.

Никога преди не бях водила подобни разговори. И дори повече, никога не бях имала нещо, което да споделя с някой.

Реших да бъда напълно откровена.

— Той е напълно над нивото ми. Той е висок, татуиран и по-секси отколкото е добре за него, а аз на практика съм като монахиня с опита, който съм имала през живота си.

Ванеса се закова на място и хвана ръката ми.

— Девствена ли си?

— Не. Господи, не. — *Но съм много близо до това, добавих на ум.*

Тя ме задърпа към малък ресторант, с огромна стрида за знак.

— Тук е. Ще имаме нужда от вино за това.

Дори сега, два дни по-късно, мисълта за алкохол караше стомаха ми да се преобръща.

— Може ли да пропусна виното? Имах... инцидент, който не беше особено приятен.

— Надушвам история зад това. Аз ще пия вино, ти изяж хляба, който ни донесат, докато чакаме останалото.

За пръв път в живота си, изживявах с друга жена, нещо, което само бях гледала само между приятелки във филмите. *Дали да ѝ разкажа какво се случи с Бишъп? Какво имам за губене?*

Хостесата ни настани на единствената празна маса в ресторанта и излях цялата история от последните няколко дни, като премълчах само частта с това защо напуснах хотела така забързано.

Когато завърших с това как буквално му се нахвърлих във „Вуду Инк“ този следобед, Ванеса бе пресушила чашата си вино и се превиваше от смях.

— Това е най-страхотното нещо, което съм чувала от много дълго време. Господи, представям си колко шокиран е бил, когато си му се хвърлила така. — Тя вдигна ръка към устата си. — Не знам защо толкова ми харесва идеята да видя Бишъп изваден от равновесие, но това ме радва изключително много. Той се държи доста дистанцирано откакто се появи и Дилайла накара Кон да го наеме.

— Дистанциран е много бегло описание.

— Ти определено преобърна света му и понякога един мъж има нужда точно от това, за да си спомни, че е жив. Мисля, че от много време, Бишъп просто съществува, а не живее, и това може да е най-хубавото нещо, което да се случи в живота му.

Погледнах празната чаша пред нея.

— Не съм сигурна, че бих стигнала толкова далече.

— Ще бъдеш изненадана. Понякога това, от което имаме нужда, е точно обратното на онова, което сме очаквали. Аз съм живото доказателство. Никога не съм очаквала, че това, което липсва в живота ми, е татуиран викинг, но се оказа, че е именно това. Косата ми се изправя от ужас, като си помисля, колко различен щеше да е животът ми, ако не бях приела това предизвикателство.

— Звучи така, сякаш и зад това има история — казах аз.

Усмивката на Ванеса стана по-широка.

— Абсолютно, но това е за някой друг ден и изисква още няколко чаши вино. Нека поръчаме нещо за хапване на момчетата. Кон ще е готов със счетоводството след половин час, или поне така се надявам, а ти трябва да се свържеш с Чарли за апартамента, за да има къде да живееш.

— Кон се занимава със счетоводство?

— Да, най-неприятната от всичките му задачи.

— Аз мога да помогна с това — предложих. — Имам предвид, ако имате нужда от счетоводител.

— Нали каза, че си приела работа в „ЛЮБИМАТА ВИ ДУПКА“?

— Винаги мога да бъда по-заета. Не е като да имам луд социален живот и да нямам много свободно време.

— Никога не знаеш колко бързо може това да се промени. — Ванеса потупа устните си с пръст. — Но ще му го спомена. Кон винаги се цупи, когато трябва да се занимава със счетоводство. Няма да е тъжен, ако някой го отърве от това задължение.

— Каж ми като говориш с него. Офертата ми остава.

Обратно към Вуду носейки храната, Ванеса ми посочи различни места, които не биваше да пропускам, и бях шокирана да осъзная, че в безцелното си скитане из града, бях посетила някои от тях. Без много усилия, можех да почувствам Ню Орлиънс, повече като дом, отколкото Ню Йорк.

Но с тази мисъл се появи и още една, по горчива, напомняща ми за себе си с тежестта на телефона в чантата ми. Всичко, което беше нужно, за да бъда засмукана в безцветния тъжен живот, който водех, беше едно телефонно обаждане или съобщение. Това подсили решението ми да изживявам и да се наслаждавам на всеки миг прекаран тук.

Преди да завием зад ъгъла към Вуду, погледът ми бе привлечен от неонов знак, поставен над прозорец, чийто стъкла плачеха за измиване, и рамка, която си личеше, че е боядисвана дузина пъти. Имаше нарисувани две ръце, а между тях пишеше „Тук се гадае бъдещето“. Кожата ми настръхна и намалих ход. Ванеса проследи погледа ми.

— Някога била ли си на врачка?

Поклатих глава.

— Дори не съм сигурна дали вярвам в такива неща.

— Какво лошо има в това да чуеш какво може да ти каже? Мадам Лаво е на практика легенда в квартала. — Тя вдигна чантата с храна, която бе поръчала. — Трябва да занеса това на момчетата, но ти можеш да влезеш и да видиш какво ще се случи.

— Лаво? Като Мари Лаво? Вуду кралицата?

Ванеса се усмихна.

— Твърди, че е далечна нейна роднина. Лично, аз мисля, че е умен маркетинг.

— Дали е... безопасно?

Ванеса се засмя на въпроса ми.

— Абсолютно. Може да се срещнем във Вуду и да ми кажеш какво ти е казала за бъдещето.

С още една нежна усмивка, тя ме погали по ръката и тръгна надолу по улицата, оставяйки ме пред боядисаната в черно врата.

Наистина, какво може да навреди?

Преминах през неравните плочки и изкачих единственото стъпало пред входа. Надолу по гръбнака ми премина тръпка, но аз я прогоних.

Нищо от това, така или иначе, не бе реално. Нали?

Отворих вратата и едно малко звънче издрънка над главата ми, докато дървеният под изскърца под краката ми.

— Влизай, дете. Усещам любопитството ти още от улицата — жената, висока и слаба, с кожа с цвета на лате, ме посрещна от ъгъла.

— Здравейте? — Поздравът ми прозвуча по-скоро като въпрос.

— Какво мога да направя за теб, днес?

Тя скръсти ръце пред себе си, докато ме гледаше. Зачудих се дали може да види всичко.

Няма начин. Това би било невъзможно. Наредих си да не позволявам на въображението ми да ме завладява.

Прочистих мислите си и се стегнах.

— Бъдещето ми. Бих искала да зная какво виждате.

— Ах, всички ние искаме да знаем бъдещето си, нали? За щастие си дошла на правилното място. Заповядай!

Тя направи няколко крачки настрани, посочвайки към отвор в стената. Последвах я, оглеждайки мястото. Имаше ниски рафтове пълни с книги, кутии и карти таро, а на високите рафтове имаше стъкленици с чайове и билки.

Вместо да ми се вижда плашещо, усетих странно спокойствие. Тя ме отведе до една маса и махна с ръка, казвайки ми без думи да седна на стола. Отпуснах ръце в скута си и ми се прииска тя да каже нещо.

— Какво предпочиташ? Чай или карти таро? — тя кимна към чашата и чайника. — Чета по листата на дъното. Баба ми ме научи, когато бях малка.

Бях виждала гадатели с карти и дъски близо до Джаксън Скуайър, но никога не бях се замисляла да спра при тях. Но чай... ето

това беше интересно. Какво можеше да каже някой, четейки чаените листа?

Някак, това ми се видя по-безопасно.

— Чай.

Тя кимна.

— Много добре.

Тя сложи чая да заври и посегна към чашата на масата. Гледах я и се чудех дали процесът е умишлено така удължен, че да може да придаде автентичност на гадаенето.

Но съмненията ми се изпариха, когато тя започна да говори.

— Чувстваш се в капан. Държана далеч от всичко, което желает истински. — Погледът ѝ се стрелна към моя. — И сега откриваш свободата, защото това е бъдещето ти. Свобода... но си има цена. Изправена си пред паяжина от избори, където никой не се разкрива напълно, но когато се разплетат, ще трябва да направиш избор.

Макар думите ѝ бяха общи и да можеха да послужат за всеки, те накараха нещо в мен да се свие.

Канан. Свобода. Заплетено.

— Какво... какво ще се случи?

— Не мога да видя с точност. Само знам, че ще бъдеш изправена пред предизвикателство и ще мислиш, че ще се провалиш, но трябва да потърсиш по-дълбоко в себе си.

Тази част бе криптирана, но през мен премина страх, чувайки думата *провалиш*.

В какво да се проваля?

Исках да продължа да задавам въпроси, но тя стана от масата.

— Ако имаш още въпроси, върни се отново да ме видиш, дете. С радост ще разгада следващата ти чаша.

Изправих се с повече въпроси, отколкото отговори в ума си.

Последвах я в предната част, където беше магазинът ѝ, и бръкнах в портфейла си, за да извадя пари както за гледането, така и за бакшиш. Знаех, че би трябвало да съм по-пестелива, имайки предвид, че това бяха единствените ми пари, но бакшишът нямаше да ме разори. Подадох ѝ банкнотите и тя ги прибра в касата.

— Благодаря ви — казах, преди да се насоча към вратата. Вече започнах да си казвам, че това, което ми каза тя, не бе задължително да се отнася за мен, когато жената ме спря.

— Приеми един безплатен съвет. Този татуиран мъж е повече отколкото изглежда. Пази сърцето си.

Замръзнах с ръка обвита около дръжката.

— Моля?

Усмивка изви деликатните черти на лицето ѝ.

— Ах. Чудеше се дали мога наистина да видя нещо. Сега знаеш със сигурност. Грижи се за себе си.

Ръката ми потрепери върху дръжката, но аз я натиснах и излязох навън на улицата.

От къде беше възможно тя да знае това? *Татуиран* мъж. Няма начин. Гледането на бъдещето не бе истинско. Нали?

Студен полъх на вятъра накара кожата ми да настръхне.

Този град бе много по-странен, отколкото мислех, и мадам Лаво беше или много добра в гадаенето, или бе видяла наистина нещо, докато ми гледаше на чай.

Обвих ръце около тялото си и тръгнах обратно към „Вуду Инк“.

ГЛАВА 26

ЕЙДЪН

КОГАТО ПРЕМИНАХ ПРЕЗ ВРАТАТА на студиото за татуировки, всички се обърнаха да ме погледнат. На мига погледнах надолу към блузата си, за да видя дали не съм се окапала на обяда и Ванеса да не го е споменала.

Тъй като не видях никакво петно и след като дискретно проверих дали ципа на дънките ми не се е отворил, погледнах към Кон, Ванеса, Дилайла и момичето, което помнех от „Мръсното Куче“, Джей Пи.

И забележимата липса на Бишъп.

Татуирания мъж.

Опитах се да вкарам малко хумор в ситуацията.

— Бишъп да не хапна и да избяга?

Лактите на Кон се вдигнаха от плота, където държеше вилицата над чинията си. Той отхапа от храната си, преди да ми отговори.

— Има да се погрижи за нещо. Ще се върне. Взе ти нещата.

Взел е нещата ми?

Приблжих до плота и погледнах зад него.

— Взел е куфара ми?

Буквално това беше всичко, което имах, като се изключи чантата ми.

— Къде е отишъл? — Гласът ми се покачи с две октави и Дилайла вдигна ръце.

— Уоу, момиче, успокой се. Той се погрижи за багажа ти вместо теб.

— Адски е хлътнал по теб. Сега го виждам. — Джей Пи подсмръкна мелодраматично, изглеждайки съкрушена.

Дилайла се засмя.

— Джей Пи, казах ти да забравиш за това ученическо увлечение. Бишъп така или иначе не би докоснал момиче десет години по-младо от него.

— Дори не са пълни десет години. Следващия месец ставам на двадесет и три — чертите ѝ, подобни на фея, се присвиха. — Само да се знае, че ако ти и Бишъп се ожените, няма да дойда на сватбата и определено няма да бъде шаферка. Сигурно ще ми избереш някаква ужасна рокля за наказание за това, че си падам по младоженеца, и ще е наистина много грозно и жалко, затова нека просто си го спестим, става ли?

Какво. По. Дяволите?

— Уау, прескочихме чак на сватбата — прошепна Ванеса. — Гадателката каза ли нещо за сватба? Можеш още сега да отървеш Джей Пи от мъките ѝ. Тя ще се откаже от надеждата, че някога ще си намери алфа-мъжкар, ще се набути в апартамента си със седем котки и ще се запише в осем различни клуба за вино на месеца.

Погледът ми започна да прескача от Ванеса, към Джей Пи, след това към Дилайла и на края към Кон. Никой от тях не изглеждаше объркан от лудия малък монолог на Джей Пи.

— Няма сватба. Няма да има никаква сватба.

— Не бих била толкова сигурна, захарче. Знам, че Бишъп не изглежда от мъжете, които се женят, но... никога не може да си сигурна. — Дилайла ми намигна. Трябваше да ѝ забранят да намига така. Тези нейни намигвания ме плашеха до смърт.

— Всички вие сте напълно луди. — Гласът ми отново се извиси и тогава вратата зад мен се отвори.

Кон кимна към входа.

— Слава на Бога, човече. Довличай се тук, преди булката ти да реши да те зареже пред олтара, преди въобще да си имал възможността да ѝ предложиш.

Завъртях се, поглеждайки Бишъп на прага, и притиснах пръсти към туптящото си слепоочие.

— Те са луди. Направо луди за връзване.

Той тръгна бавно към мен, а погледът му не се откъсваше от моя, вместо да погледне към откачалниците зад мен. Очаквах да поиска обяснение или да каже на всички да спрат да се държат така налудничаво, но вместо това той ме шокира напълно.

— Смяташ да ме оставиш пред олтара ли, кексче? — Той дори не се усмихна. Тонът му бе напълно сериозен.

Прокарах пръсти през косата си, едва въздържайки се да не я заскубя.

— Няма да се женим. Само се целунахме два пъти. Освен това не съм сигурна дали наистина ме видя гола, или просто си го въобразявам, затова, да, определено няма сватба в бъдещето ни.

Устните му се изкривиха леко при тези мои думи.

— Чакай, не знаеш дали те е видял гола? — попита Джей Пи. — Как може да е възможно?

— Ъм, дам, пропусна този малък детайл, като си говорихме — нацупено зави Ванеса.

— Не беше напълно гола. — Бишъп направи още крачка към мен, — и не мога да дам безпристрастно мнение по въпроса, докато не получа пълната картинка.

О, Боже мой. Начинът, по който очите му се плъзгаха изгарящи по тялото ми, ме накара се почувствам все едно бях напълно гола. Трябваше да сменя темата преди напълно да си изгубя ума и да направя нещо лудо, като му се нахвърля. Отново.

— Колко точно е не напълно гола? — попита Джей Пи.

Бишъп не пусна погледа ми нито за миг.

— Не е твоя работа, Джей Пи.

— Само питам.

Този път Бишъп погледна настрани, а аз завъртях глава, за да гледам какво се случва.

— Достатъчно.

Зад мен, токчетата на Ванеса започнаха да тракат по плочките.

— Всичко е наред. Ще ти намерим грамаден татуиран мъж, само за теб. Има много такива в града. На практика се препъваме в тях.

— Мерси, принцесо. Това наистина ни кара да се чувстваме специални.

Ванеса погледна към Кон.

— Ти си един на милион, скъпи, и го знаеш.

Горещината, идваща от Бишъп, сгря кожата ми, а думите на гадателката се върнаха в ума ми. *Пази сърцето си.*

— Обядва ли? — Дълбокият му глас измърка в ухото ми.

Кимнах.

— Ванеса ти донесе обяд.

И като говорим за носене, трябваше да разбере къде е отнесъл куфара ми, защото се бе върнал с празни ръце.

— Къде ми е куфарът? Имам нужда от багажа си. — Пресегнах се, стисвайки китката му. — Не мога да го изгубя. В него е всичко, което имам.

Бишъп погледна надолу към мен.

— Занесох го в новата ти квартира.

Нова квартира?

— За какво говориш?

Той сви рамене.

— Звъннах на Чарли, за да поискам услуга. Имаш местенце на няколко пресечки от тук. Ще трябва да говориш с хазайката, за да те одобри и да платиш депозит, но на практика апартаментът вече е твой, и тя ти предлага най-добрата сделка, като ти дава време да събереш парите, ако ги нямаш.

— Мястото е адски малко. Почти не може да се определи като апартамент — каза Кон.

— Но е безопасно и Хариет не иска повече пари, отколкото струва в действителност.

Те трябваше да почнат да говорят по-бавно, защото не разбирах нищо. Хариет? Какъв апартамент? Бях толкова обърквана, че дори не знаех с кой въпрос да започна. Затова реших да карам наред.

— Уредил си ми апартамент?

Бишъп ме погледна.

— Имаш ли къде да отседнеш тази вечер?

— Можеше да я приютиш при теб. — В гласа на Дилайла се долавяха весели нотки.

— Удар под кръста. Спри, не искам да чувам повече. — Джей Пи сложи ръце на ушите си, все едно бе малко дете. — Трябва да се върна на работа, преди да сте смазали перманентно надеждите и мечтите ми. — Тя забърза към вратата, без да сваля ръце от ушите си, докато казваше. — Запомни, няма да съм ти шаферка.

Целият град бе полудял. Наистина не знаех какво да кажа.

— Храната ти вече е изстинала, но ако искаш можеш да я стоплиш в микровълновата. — Ванеса кимна към кутията с храна до тази, която Кон току-що бе изпразнил.

— Или мамка му, да я изядеш още сега — каза Кон. — Не ми дреме. Това беше страхотно хапване. Въпреки салатата от зеле, а всички знаем колко мразя зеле. Трябваше да ми донесеш две, принцесо.

— Искам да чуя повече за гледачката — провлачи Дилайла. — Особено ако има замесени сватбени камбани.

— Не ми каза нищо за сватби — заявих бързо. — Не е важно какво каза. Трябва да си взема нещата. — И трябваше да се откъсна от лудостта, вирееща в това студио.

Но Дилайла не бе приключила.

— Каза ли нещо за татуировки? Защото не е нужно да си гадател, за да видиш това в бъдещето си.

Татуирания мъж.

Целият свят бе полудял. Отново обвих ръка около китката на Бишъп.

— Но нещата ми са там? Безопасно ли е?

Той погледна към ръката ми стискаща неговата за един дълъг миг, преди да отговори.

— Разбира се. Домът на Хариет е безопасен. Нямах да позволя да отидеш някъде, където не е. Сега, имам уговорка след малко. Ще можеш ли да помируваш за известно време?

— Да. Благодаря ти. Аз... оценявам го. Но щях да измисля нещо за тази нощ.

Той дръпна ръката си от моята.

— Имаше нужда от място, на което да отседнеш, и аз знаех такова. Не е голяма работа.

Но беше голяма работа. И колкото и да знаех, че трябваше да реша проблема сама, тъй като вече приключих с това да позволявам други хора да диктуват живота ми, офертите на Бишъп изглежда не идваха със задни мисли. Той просто го правеше и не ме караше да се чувствам като в капан.

Пази сърцето си. Наистина трябва да приема съвета на гадателката.

ГЛАВА 27

БИШЪП

— О, БОЖЕ МОЙ. ТОВА Е НЕВЕРОЯТНО — очите на Ейдън се разшириха, докато обикаляше в кръг из двора.

— Чарли наричаше тази градина оазис и двамата с Хък се чувстваха много добре тук. — Хариет не криеше, че ѝ липсва последната наемателка. Обикновено стоманено сивата коса на Хариет, сега бе във всички нюанси на розовото и лилавото, като момичетата облечени като русалки, които дойдоха във Вуду. Не беше точно външността, която човек може да очаква от жена над седемдесет годишна възраст, но Хариет бе единствена по рода си.

— Хък? — попита Ейдън.

— Кучето на Чарли. Грамаден звяр. Тези дни трябва да го видиш — Хариет въздъхна. — Е, мисля, че ще станеш, момиче. Ако имаш някакви въпроси, насреща съм, само кажи. През повечето време съм на долния етаж и ще оставя бележка на задната врата, ако реша да напусна неочаквано страната.

Тя се наведе и прошепна.

— Понякога трябва да избягам от федералните. Те винаги наблюдават.

Лицето на Ейдън преbledня и Хариет се засмя.

— Само се шегувам. Горедолу. Може да плъзваш парите за наема под вратата, когато пожелаеш. Нямам претенции да е в точно определен ден.

— Много ви благодаря. Не мога да изкажа с думи колко оценявам това, което правите. — Гласът на Ейдън беше тих, а Хариет махна с ръка.

— Ха. Трябва да благодариш на този момък тук. Вероятно ще е най-добре да му се отплатиш в натура.

Тя ми намигна, хилейки се, а аз прикрих смеха си с покашляне, когато тебеширено бялото лице на Ейдън изведнъж стана

аленочервено. Понякога Хариет нямаше филтър между мозъка и устата си.

— Не отварям това място, за който и да е — каза тя. — Особено без никаква предварителна уговорка. Държа чисто мястото само в случай че Чарли има нужда да избяга от Саймън за през нощта. Но това така и не се е случвало до сега, затова най-добре някой да го ползва.

— Наистина благодаря.

— Никакъв проблем, мила. Тази вечер съм на опера. Ще се прибера с един точно определен джентълмен, който е добре запознат с функциите и слабите места на клитора, затова не ме чакай. — Хариет се обърна и нагласи бутилката с шампанско в ръката си, преди да изчезне в къщата.

Ейдън ме погледна, а лицето ѝ бе дори по-червено от преди.

— Е... тя е голям образ.

— Това е мек начин да я опише човек. — Поклатих глава, за да избия мисълта как някакъв стар пич завира глава между бедрата на Хариет. — Имаш ли нужда от още нещо, преди да тръгна? Трябва да се върна на работа.

— Не. — Тя ме погледна с поглед, който не бях виждал преди в очите ѝ. — Но наистина оценявам това, което правиш за мен. Много. Дори не знам как да ти се отблагодаря истински. Първо хотела, сега това. Повечето хора не биха си създавали толкова грижи за някого, когото не познават.

Но не ме гледаше само с благодарност, а с... благоговение. Почти... все едно бях герой.

Но, мамка му, дори в най-добрите си дни, не бях герой и да я видя да ме гледа по този начин, ме накара да осъзная всички неща, които не съм и които никога няма да бъда.

Отговорът ми бе малко по-рязък, отколкото възнамерявах.

— Не се тревожи за това. Не ми дължиш нищо. Просто не се забърквай в неприятности.

И малка част от благоговението изчезна, а аз се опитвах да си кажа, че не ми дреме, дори когато на негово място се появи разочарование.

— Съжалявам, че ти причиних толкова неприятности — Ейдън обви ръце около себе си и аз започнах да осъзнавам, че това е вид

защитна реакция от нейна страна. — Ще се оправя. Отново, благодаря.

Безразлична маска се плъзна на лицето ѝ. Думите ѝ звучаха крайно, сякаш никога повече нямаше да я видя, което вероятно за нея щеше да бъде много по-добре.

Но ако наистина бе така защо имах чувството, че в стомаха ми все едно натежа камък?

* * *

Улица след улица се ритях, задето не се бях справил по-добре с разговора си с Ейдън. Тя ме изваждаше напълно от баланс и ме караше да искам да бъда повече от това, което съм... в което нямаше никакъв шибан смисъл, тъй като аз дори не я познавах.

Но искаш да я познаваш.

Вътрешният ми глас казваше истината, макар самия аз да не исках да го призная.

Тя криеше тайни и ако бе някоя друга, нямаше да ме е грижа. Нямаше да си правя труда да дълбая. Но по някаква причина, исках да знам какво се крие зад тези пластове невинност, които ме притегляха неимоверно.

И това ме вбесяваше. Защото аз не бях такъв. Освен това, как можех да изисквам отговори от нея, когато нямаше никакъв начин да споделя това, което се криеше в миналото ми? Освен с Дилайла, от години се стараех да бъда дистанциран от всички и това нямаше да се промени скоро.

Стигнах до Canal, когато телефонът ми иззвъня, откъсвайки ме от пътуването назад в спомените. Името на Леон се появи на екрана ми.

— Какво става, човече?

— Мамка му, Биш. Да не би да се опитваш да направиш така, че да ме уволнят? Какво става да му се не знае?

— За какво говориш?

— За момичето ти, помниш ли я, онази, която даде картата си за стаята, която ти бях запазил? Картата ѝ беше блокирана за измама и тя се изнесе, без да плати за допълнителната нощ, която остана в хотела.

Изнесла се, докато шибаният ми мениджър я чакал долу. Не се е вяснала повече.

— Мамка му, какво говориш? Сериозно ли?

— Адски сериозно.

— Ще се погрижа да бъде платено. Ако се налага сам ще платя и, мамка му, ще разбера какво се случва. — Гневът, който се надигна в мен, пролича в гласа ми.

— Ще платиш на мен, тъй като ще ми го удържат от заплатата. Мениджърът ми искаше да говори с полицията, но го убедих, че грешката е моя. Имам късмет, че не ме уволни, мамка му.

— Човече, съжалявам, че ти натресох това. Ще се погрижа. Ще ти върна парите и следващото посещение в студиото ще е от мен.

— Не е нужно да го правиш. Просто ми обещавай, че ще дадеш урок на кучката. — Гласът на Леон стана нисък — Обади ми се, ако искаш аз да се погрижа за това.

Вълна от защитническо чувство премина през гнева ми към Ейдън за това, което бе сторила... и че не си направи труда да ми каже.

— Мамка му, да не си посмял да я докоснеш и с пръст. Ще си получиш парите и ако искаш да не плащаш за следващото посещение добре, но мамка му, не я намесвай.

— Добре, добре. Извинявай, Биш. Не знаех, че нещата стоят така. Мислех, че вече ще си приключил с кучката. Между другото, Кити е бясна, че си й изхвърлил задника от стаята. Няма да имаш втори шанс с нея.

— Ще говорим по-късно, човече. — Не си направих труда да изчакам отговора му и затворих.

Не можеше да ми дреме по-малко за Кити в момента. Искях да се обърна, да се върна при Ейдън и да я разтърся, за да науча истината. Мамка му. Нима тази невинност, която излъчваше, подобно на розовия й пуловер, бе само фасада? Да не бягаше от някакво престъпление?

Не ме бяха изигравали от години и дори не можех да си представя, че едно наивно момиче може да го направи.

Защо ще избяга от хотела, без да плати, а в същото време веднага бе извадила пари за наема? Нищо от това не се връзваше, но, мамка му, щях да науча цялата истина, по един или друг начин.

Погледнах часа. Ако нямах уговорка след десет минути, щях вече да вървя към вратата й, за да искам отговори.

Не можеше да е толкова добра актриса. Можех да надуша измамник от километри, благодарение на младите ми години, и Ейдън просто не излъчваше такива вибрации.

Превъртах всичко отново и отново в ума си, докато се връщах към студиото, и след това по време на уговорения час. Мамка му... тази вечер щях да се върна при нея.

ГЛАВА 28

ЕЙДЪН

РАЗХОДИХ СЕ ИЗ МЪНИЧКИЯ си нов апартамент, което ми отне точно деветдесет секунди. Имаше малка спалня, миниатюрна баня и отворено пространство служещо както за дневна, така и за трапезария и кухня. Но малкият размер не ме тревожеше. Апартаментът ми в Ню Йорк, онзи, за който се борех с години с Дом, преди да ми позволи да живея там сама, беше над четири пъти по-голям, но никога не бях използвала всичките му стаи. Надявах се, че ще мога да усетя това място повече като дом, отколкото апартамента, в който живеех в Ню Йорк.

Хариет бе оставила бутилка вино на плота и аз се колебаех дали да го отворя, заради скорошното ми неприятно преживяване с алкохола.

Оставяйки го където е, аз разопаковах малкото си дрехи, преди да измъкна плика с пари, набутан на дъното на куфара. Може да не бях научила много от правилата „как да бъда гангстер“, от мафиотите покрай мен, но в края на краищата, изглежда едно нещо бе от най-голямо значение... парите.

През последните няколко месеца, всяка седмица, когато в сметката ми бяха депозирани пари, аз отивах в банката и ги теглех. Ако някой ме попиташе тогава, щях да кажа, че са пари за черни дни, или нещо подобно. Истината обаче е, че и преди сметката ми е била замразявана, докато Дом бе разследван от ФБР. Тогава дори не можех да си купя обяд, защото винаги разчитах на картата си и никога не носех пари в брой със себе си.

Щом ми размразиха сметката, започнах да трупам пари, в случай че това се случи отново.

Измъкнах телефона си и отворих интернет браузъра, започвайки да чета новините. През последните пет пъти, когато проверих, нямаше

нищо ново и сега не бях затаила дъх. Единствената статия, която намерих, бе същата, която бях чела тази сутрин.

Вероятно липсата на новини бе добра новина.

Щом прибрах парите на сигурно в гардероба и наредих останалите си вещи, седнах на дивана. Телевизорът не работеше и нито една от петте книги, които намерих, не можеше да задържи вниманието ми. Неспокойствието не ми беше познато чувство, но днес го имах в изобилие.

Погледнах навън през прозореца към лампичките висящи по дърветата и синята вода на басейна, която изглеждаше почти тропическа със светлините, идващи изпод водата.

Дали се загрява? Не си бях направила труда да питам Хариет, защото не бях взела бански, когато хукнах да бягам от апартамента си.

Решавайки да разбере сама, отворих вратата и тръгнах надолу по извитата пътечка водеща до басейна. Дворът бе магично малко местенце и можех да разбера защо Чарли е наричала градината оазис. Изритах обувките си и топнах пръст във водата.

Перфектно.

Хариет каза, че излиза. Басейнът не се виждаше откъм входната врата... смеех ли да вляза в него гола?

Никога през живота си не бях плувала гола, но животът ми в Ню Орлиънс бе доказал, че е коренно различен от този, който водех обикновено. Изпълни ме предизвикателство. *Защо не?* Свалих дънките, жилетката и камизолката си, преди да спра, за да реша дали наистина исках да стигна до края. Можех просто да се потопя вътре със сутиена и бикините си...

Майната му. За пръв път в живота си щях да направя *всичко или нищо*. Смъкнах бикините надолу по краката си и откопчах сутиена си, пускайки го на земята, преди да се плъзна във водата, потапайки цялото си тяло. Определено се подгръвяше. От нивото на водата можех да видя малки облачета пара да се издигат в леко хладния нощен въздух. Беше така перфектно. Всичко в тази вечер бе перфектно.

Ново начало. Може би ново място, на което да принадлежа. Бях изпълнена с надежда и с всеки ден, в който телефона не звънеше, се самоубеждавах, че може би са ме забравили.

Спокойната ми замисленост обаче не изтрая дълго. Желязната порта издрънча, когато някой влезе, а аз плеснах ръка на устните си, за

да спра вика, който се надигна в мен.

Хариет? Чарли? Кой?

Потънах във водата, искайки да се покрия напълно, и поех шокирано въздух, когато висока едва фигура пристъпи на двора.

Няма начин.

Бишъп се бе насочил към стълбите, но се закова на място и погледна настрани към басейна, от където шумът на водата бе привлякъл вниманието му. Нямах как да не ме види.

— Какво правиш, по дяволите? — Дълбокият му глас се понесе над двора, когато тръгна надолу по пътеката към мен.

Аз се плъзнах напред към ръба на басейна, притискайки тяло към циментовата стена. Пресегнах се напред с намерението да взема камизолката или жилетката си, но те, както и дънките ми, бяха извън обхвата ми.

Бишъп спря на няколко крачки от купчината с дрехите ми, а аз вперих поглед в черните му боти. Ако направеше още една крачка, нямах как да пропусне да забележи колко добре осветено бе голото ми тяло от подводните лампи.

— Мамка му, сигурно се шегуваш с мен — думите бяха изречени ниско и дрезгаво, все едно въобще не говореше на мен.

— Моля те, подай ми блузата — прошепнах аз.

Последното нещо, което очаквах, бе Бишъп да поклати глава.

— Не. Не мисля да го правя. Така както си принудена да останеш на едно място, ще ти се наложи да отговориш на въпросите ми.

Кожата на раменете ми настръхна и аз се плъзнах по-надолу под повърхността на водата, докосвайки брадичката си до ръба.

— За какво говориш? — Опитах да се звуча незаинтересовано, но сърцето ми блъскаше лудо с всеки удар.

— Избягала си от хотела. Зарязвайки сметка, която си казала, че ще платиш. Защо?

О, мамка му. Знаех, че това ще се случи рано или късно, но все се надявах да бъде късно. Разбира се, че приятелят му ще се обади възможно най-бързо. И, разбира се, аз нямах никаква готова история, която да дам на Бишъп... засега.

Той гледаше надолу към мен, очевидно чакайки отговора ми.

— Аз... забравих?

Той присви очи.

— Нищо не си забравила. Избягала си. Искам да знам защо? Да предполагам ли, че имаш достатъчно пари да платиш наема на Хариет, или ще избягаш и от тук, без да платиш?

— Не! Разбира се, че не. Не бих го причинила на Хариет.

— Но реши, че може да прецакаш хотела, така ли?

Пръстите ми се свиха около ръба на басейна.

— Съжалявам. Наистина, съжалявам. Изплаших се и избягах. Не съм го планирала.

Погледът на Бишъп бе така интензивен, все едно се опитваше да обели пласт след пласт.

— Няма да ми кажеш каква е причината, нали?

Откъснах поглед от очите му и погледнах настрани към притъмнелия двор.

— Не мога. Аз... ако можех, щях да ти кажа. — Гласът ми бе тих, но поне думите ми не бяха лъжа.

— Чувал съм всички истории, които Чарли е измисляла, докато е работила в студиото и е бягала, и трябва да кажа, че има много неща между вас, които адски си приличат. Но никой не може да ти помогне, ако не кажеш какво, по дяволите, се случва.

Горчив смях се изтръгна от устните ми. *Да ми помогне? Незаконната дъщеря на мафиот, което е разследвана от ФБР и следователи? Да бе, да.*

— Никой не може да ми помогне. Но ще платя хотела. Просто ме остави да изляза и ще ти дам парите.

Той се намръщи надолу към мен, очевидно недоволен от отговора ми.

— Отдавна минахме периода, в който просто можеш да ми дадеш пари и да бъдем на чисто, кексче. Искам отговори. Налага ли се да ги измъкна с чуване от теб? Ако това е, което чакаш?

Думите му прозвучаха като ръмжене и аз се отгласнах от стената на басейна, без да мисля, че така показвах пред него цялото си тяло.

Той посегна към ръба на тениската си и я смъкна през глава.

— Какво? Не. Какво правиш?

Гласът ми стана толкова писклив, че чак не можех да го разпозная. Но също така не разпознавах този, по-груб-от-обикновено Бишъп застанал пред мен. Все едно някой бе превключил на друг канал. На практика можех да усетя гнева, изливащ се от него.

— Влизам при теб. Не искаш да си намокря дрехите, нали?

Обвих ръце около тялото си. Никой мъж не ме е виждал гола... никога. Изгубих девствеността си в едно бунгало на плажа, все още облечена с блузата си, а той едва бе успял да откопчае ципа на панталоните си.

Бишъп приклепна и развърза ботите си, преди да ги свали заедно с чорапите.

Би трябвало да съм изпълнена със страх, но когато той посегна към дънките си, устата ми пресъхна и всяка следа от опасенията ми се изпари. През мен премина горещина, която вероятно скоро щеше да накара водата в басейна да се покачи с десетина градуса, докато го гледах как сваля ципа.

В този момент трябваше ли да погледна настрана? Защото нямаше начин как да го направя. Искях да видя всичко.

Сетих се за Кити и как на практика тя облизваше устни щом видя Бишъп да влиза в стаята. Знаех какво искаше тя тогава и очевидно тялото ми бе в настроение да пожелае същото в този момент, макар рационалният ми ум да крещеше да си закрива очите.

Той смъкна дънките си и очаквах да видя боксерки или слипове, дори боксер-слипове под тях. Но вместо това, имаше само... Бишъп.

Доста от Бишъп.

О. Боже. Мой.

Бях гледала порно, не съм напълно незапозната с пенисите. Освен това бях на мнение, че членовете в порното са много по-големи от тези на обикновените мъже. Очевидно, бях неинформирана по въпроса, но Бишъп беше... голям.

Освен това беше напълно безсрамен, когато тръгна към мен по стълбичките, потапяйки се в басейна.

— Изведнъж стана адски шибано тиха, кексче.

Думата *шибано* макар и друг контекст, накара въображението ми да се развихри.

— Защо... защо правиш това?

— Защото изглежда не мога да измъкна от теб отговорите по друг начин и ако двамата сме голи, вероятността да те вдигна и да те разтърся, за да ги получа, е много по-малка... освен ако това не значи, че ще те накарам да свършиш.

Вътрешностите ми се свиха.

— Щях да ти кажа, ако можех, но кълна се, по-добре е да не знаеш.

Той пристъпи по-близо до мен, докато аз отстъпвах назад към другата страна на басейна, където бях застанала, преди да дойде.

— Е, много лошо значи, защото няма да си тръгна, без да получа отговори.

ГЛАВА 29

БИШЪП

НЕ Е КАТО ДА ИМАХ ПЛАН, когато реших да се върна в дома на Хариет. Всичко, което имах бяха резервните ключове и решението, че няма да си тръгна от тук, без да науча какво крие Ейдън и мислех, че ще е лесно като детска игра.

Когато я видях в басейна и осъзнах, че е гола, реших да се възползвам от възможността, която ми се предоставяше.

Ако разиграваше някакво представление, бях сигурен, че ще използва тялото си, за да ме разсее от отговорите, които исках. Ако не... е тогава реших, че ще видя как ще реагира.

Тръгнах към нея, докато тя се дърпаше назад към стената и изчаках да опре в нея, за да няма къде да бяга.

— Какво искаш от мен? — прошепна тя.

— Искам истината.

Но не исках само това. Членът ми бе твърд като скала и не се боеше да ми напомни, че искам и тялото ѝ.

— Нека просто ти дам парите. Направих огромна грешка. Изплаших се от нещо глупаво. Съжалявам. — Тя погледна настрани, докато говореше.

Осъзнах, че се е концентрирала върху ръба на басейна и вдигнах ръка, хващайки брадичката ѝ, за да обърна лицето ѝ към себе си.

— Не е достатъчно. Това са глупости и двамата го знаем.

Тревога блестеше зад погледа ѝ и ми се искаше просто да каже всичко, и да спра да се чудя дали бяга от престъпник или от нещо друго.

Тя преглътна и очите ѝ срещнаха моите, когато каза най-последно.

— Казаха ми, че кредитната ми карта е блокирана, заради подозрения за измама и тъй като мисля, че видях полицаи пред рецепцията се изплаших, че ще ме арестуват или нещо такова. Затова избягах.

Обяснението ѝ звучеше достатъчно добро, че да е истина, но усещах, че не е просто това. Имаше още нещо и исках да го науча.

— Да не си откраднала картата, която използваше?

Очите на Ейдън се разшириха шокирано.

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава защо реши, че полицията ще те арестува ако има проблем с нея?

Погледът ѝ се откъсна от моя.

— Паникьосах се.

Нещо не се връзваше, но нямах никаква скапана представа какво може да е.

— Значи се боиш от полицията, така ли?

За момиче като Ейдън, не можех да си представя, че има причина да смята, че полицаите са нещо по-различно от най-услужливите хора на планетата. За мъж като мен, беше адски важно да ги избягвам винаги, когато е възможно, дори и след като половината полицейски участък бе решил, че именно аз трябва да им направя татуировките.

— Не ги харесвам особено — каза тихо Ейдън.

— Някога нарушавала ли си закона, Ейдън?

Очаквах бързо и рязко *не*, но то не дойде така скоростно, както очаквах.

— Не мисля. Имам предвид, сигурно има случаи, в които без да искам съм нарушила закона. Пресичала съм, където няма пешеходна пътека. Но не съм някакъв престъпник.

Да, но това значи, че поне един от нас не е, помислих си аз.

Гневът ми от по-рано започна да изчезва заменен от горещината, която се надигаше в мен от знанието, че голите гърди на Ейдън са на сантиметри от гръдния ми кош, скрити под вода, през която можех да виждам без никакъв проблем. Последния път, когато ги видях изпод розовия ѝ сутиен, тя беше прекалено пияна, за да се възползвам... но тази вечер, бе абсолютно трезва.

Вдигнах поглед от гърдите ѝ, очаквайки да видя, че лицето ѝ е поруменяло, задето зяпах зърната ѝ, но тя не гледаше към лицето ми. Не, тя гледаше надолу към тялото ми.

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Ето сега привлякох вниманието ѝ.

Ейдън вдигна рязко глава, за да срещне очите ми и по лицето ѝ се разля руменина.

— Ти си... голям.

От гърдите ми се изтръгна смях, заради неочаквания ѝ отговор, а бузите ѝ пламнаха още по-силно.

— Не, не това имах предвид. Исках да кажа... навсякъде. Не просто... — тя погледна надолу, преди да стрелне поглед към очите му. — Сега смятам да млъкна.

Подобно неудобство и бърбрене не можеше да се изфабрикува и защитническите чувства в мен се надигнаха отново. Ейдън не беше добра актриса. Тя беше момиче, което дори не може да каже думата *член*, без да се изчерви до корените на косата си.

— Няма нищо срамно в тази игра.

Тя се пресегна и покри устните ми с пръсти.

— Спри. Правиш нещата още по-зле. Не ти гледах... пакета. Имам предвид, погледнах, преди да влезеш в басейна, но само защото нямаше никакво бельо, а кой не носи бельо? — Несвързаното бърбрене продължи, затова и смехът ми отново изригна.

По дяволите, не се бях смял така, откакто Дилайла се предаде пред желанието на един клиент и му татуира покрит с вени анимиран патладжан, така че да може да праща снимки на патладжана, вместо на пениса си.

Ейдън отдръпна ръка и покри лицето си.

— Сега ще спра да говоря. Наистина не мога да си имам доверие да кажа нещо, което не е напълно унижително, когато стоиш толкова близо до мен, напълно гол.

— Не съм съгласен, и тъй като не съм готов да изляза и да се облека, ще ти се наложи да го преживееш.

Тя промърмори нещо.

— Я пак?

Ейдън стисна устни, преди да каже на един дъх.

— Не знам как да се справя с това. Никога не съм правила нещо подобно.

Една луда мисъл изпълни ума ми.

— Да не си девствена?

Ако имаше нещо по-ярко червено от огъня, то това сега бяха бузите на Ейдън.

— Не! Разбира се, че не. Наистина. И преди съм докосвала член. Имам предвид, само един, но все пак се брой. Е, не точно съм го докосвала. С изключение, нали се сецаш, вътре в мен. О, Боже, сега просто ще си млъкна.

Осъзнаването се изля върху мен, когато бърещият ѝ протест заглъхна.

— Правила си секс само с един мъж? Веднъж? На колко години си?

Ейдън се опита да избяга, но всичко, което постигна бе да набута циците си в ръцете ми. Аз пристъпих по-близо, така че ни делиха само няколко милиметра вода.

Погледът ѝ се вдигна към небето.

— Това е толкова унижително.

Ето тук двамата с нея имахме коренно различно мнение.

— Защо? Защото не си се чукала с всеки мъж, когото срещнеш? Какво лошо има в това?

Погледът на Ейдън се смъкна рязко към моя.

— Хей, я чакай малко. Още сега можеш да метнеш тези двойни стандарти в кофата за боклук. Какво ако съм чукала всеки мъж, когото срещна? Това ще ме направи ли по-малко личност? Имам предвид, ти вероятно си бил с дузини жени. Но аз не те съдя. Освен може би за Кити. Имам предвид, сериозно ли? Би трябвало да имаш някакви стандарти.

Смехът ми експлодира отново, огласяйки двора.

— Кексче, само защото мога да имам всяка пичка, която ми се предложи, не значи, че ги приемам.

— И все пак, двойните стандарти...

Когато тя поде нова тирада, реших да я накарам да замълчи по единствения начин, който ми дойде на ум.

Наведох се и покрих устните ѝ със своите.

ГЛАВА 30

ЕЙДЪН

ТОЙ МЕ ЦЕЛУВАШЕ. И БЕШЕ ГОЛ. АЗ БЯХ ГОЛА. И ръцете, устните, цялото ми тяло, решиха, че това е най-добрата идея, която някой някога е имал. Това беше единственото обяснение, защо вече не ни разделяше горещата вода на басейна и защо горещата твърда ерекция на Бишъп се притиска към стомаха ми.

Пръстите ми се впиха в раменете му, когато ръцете му откриха задните ми части и ме вдигнаха от водата, притискайки члена си директно към клитора ми, местенце, което изпитваше удоволствие само като използвах някоя от играчките си.

Простенах в устата му и се хванах по-здраво. Един тих гласец ми казваше, че това ще ескалира прекалено бързо, но аз го заглуших, защото копнеех за истински оргазъм, такъв, до който не съм достигнала сама.

Ръцете на Бишъп, без съмнение доста сръчни, имайки предвид, че ги използва по цял ден, стиснаха дупето ми и той простена.

Едно движение. Точно толкова бе нужно, за да се зарови в мен. Това, което ме изумяваше, дори повече от факта, че се бях обвила около него, докато сме в басейна, беше, че го желях толкова силно.

Горещина обля тялото ми и знаех, че ако не спра скоро, по-късно няма да имам волята да го отблъсна въобще. Преди да прекъсна целувката, Бишъп се отдръпна и ръцете му пуснаха дупето ми. Щом краката ми докоснаха дъното на басейна той се оттласна назад, опирайки се до стената чак в другия край.

— Мамка му, кексче. Само още две секунди и щях да съм дълбоко в теб.

Той го казваше все едно беше нещо, което сама не знаех.

Какъв беше правилният отговор за това? Вероятно не можех да кажа „Знам“, нали?

Вместо това избъбрих.

— Нямам кърпа. Защо не си взех кърпа?

Устните му трепнаха в порочна усмивка.

— Не си смятала да плуваш гола? Просто се поддаде на инстинкта?

— На практика.

За щастие Хариет държеше апартамента пълен с чаршафи и кърпи, но това значеше, че трябва да изляза от този басейн, гола, докато Бишъп ме гледа.

Ъмм. Не, мерси. Това няма да стане. Изглежда щях да остана в басейна завинаги... или поне докато той не си тръгне, за да изляза, без да види целулита на дупето и бедрата ми, и липсата на стегнати мускули, тъй като не бях ходила на фитнес поне от век.

Бишъп изглежда разчете дилемата изписана на лицето ми.

— Ще вземеш ли нещо, с което да се подсушиш?

— Евентуално.

— Сега ще е идеалния момент.

Погледнах надолу към водата, преструвайки се, че си изучавам ноктите.

— Предпочитам да изчакам.

— Е, тогава предполагам, че получиш страхотен изглед към задника ми, защото аз отивам да взема кърпи. — Разплисквайки вода, той се оттласка от басейна и вниманието ми на мига се насочи към задника му.

От къде мъжете получават такива задници? Неговият беше *перфектен*. Заоблените мускули трепваха, докато вървеше.

Той изтича по извитото стълбище и просто нямаше как да не го гледам. Мисля, че дори проточих някоя друга лига.

Татуировки. Мускули. Истински *мъж*.

Мислите ми, че бях напълно извън категорията му, отново се върнаха в ума ми. И сега той знаеше точно колко неопитна бях всъщност.

Бишъп влезе в апартамента ми и се появи след няколко минути с кърпа увита около кръста му и една в ръката му.

Слизайки долу, той спря на ръба на басейна и протегна ръка.

— Хайде, кексче, ще се сбръчкаш.

Сериозно? Той се тревожеше, че ще се сбръчкам, докато аз проследявах линията на ерекцията му надигаща кърпата и мечтаех

да се притисне отново към мен. Очевидно аз бях единствената сексуално незадоволена от нас двамата.

Но дори сексуално незадоволена, нямаше начин да изляза от басейна пред него, чисто гола.

— Може да я оставиш на земята и да се обърнеш.

Отново дълбокият му смях огласи двора.

— Кексче, не знам от къде ти е дошла идеята, че съм джентълмен или нещо от сорта, но досега би трябвало да си разбрала, че не е така. Единствената причина да не съм открил колко стегнато е котенцето ти, е, че нямам гума в себе си.

Колко глупава бях, че дори не се замислих за презерватив? Изпълни ме срам и заех защитна позиция.

— И защото не искам да откриеш.

— Глупости. — Той сви рамене. — Но ако това те кара да се чувстваш добре, нямам против да си го мислиш.

Бишъп не пусна кърпата и бях изправена пред избора да остана в басейна или да се предам.

— Просто се обърни.

— Вече почувствах всеки милиметър от теб и няма нито едно проклето нещо, което да не харесвам, затова какво значение има?

— Има значение — изкрещях. — Ясно? За мен има значение.

Вместо да ми се присмее отново или да ми откаже, той се обърна, протягайки ръка назад, за да взема кърпата.

Заплувах до стълбите, качих се по тях и я дръпнах от ръката му. Веднага щом я обвих около тялото си, Бишъп се обърна, а изразителните му зелени очи се насочиха към моите.

— Желая те. Нямам намерение да го крия, но сега ще чакам, докато не признаеш, че и ти ме желаеш също толкова силно.

На върха на езика ми бе да му кажа, че не го отричам, но нещо ме спря. Може би същото неудобство, което ме бе парализирало в басейна. Не знаех как да действам в подобна ситуация и определено нямах идея как да реагирам.

Когато запазих мълчание, Бишъп също не проговори. Вместо това махна кърпата от кръста си и я метна настрани, преди да посегне към дънките си.

Погледът му остана прикован към очите ми, все едно ме предизвикваше да сведа поглед, както бях направила първия път. Аз

бях решена да му покажа, че притежавам самоконтрол въпреки това, което мисли.

Чу се плъзването на ципа и той се наведе, за да вдигне тениската си.

— Ти си изтъкана от противоречия. Упорита, невинна, любопитна и адско много други неща, за които все още не съм се досетил. — Той нахлузи блузата през главата си. — Но ще го направя.

Не бях сигурна дали е заплаха или обещание, но и в двата случая, не бях сигурна дали ще успея да устоя. Би трябвало да се скатавам, не да привличам вниманието върху себе си, или да повдигам въпроси, докато чакам да ме повикат обратно. Вместо това бях привлякла вниманието на мъж, който имаше инстинктите на булдог. Нямах нужда да става любопитен около мен, но мисълта той да не мисли въобще за мен, някак не ми харесваше.

Гледах го мълчаливо, докато обуваше чорапите и след това ботите си. Когато приключи, той се изправи.

— Ще се виждаме наоколо, Ейдън. Това е обещание.

ГЛАВА 31

ЕЙДЪН

ФАБИАНА СЛОЖИ И ДВЕТЕ СИ РЪЦЕ на ханша си, докато промушвах през глава престилката си и я завързвах на гърба. Блестящото лилаво на престилката се съчетаваше много красиво с бялото ми поло, дънките и мокасините ми. Нямахме как да нося някоя от новите си рокли, затова тези дрехи щяха да свършат работа. „Любимата ви дупка“ беше бродирано на лилавата ми шапка, която бях нагласила на косата си, вързана на конска опашка.

— Тази униформа те прави да изглеждаш дори по-сладка от обикновено. Не мислех, че е възможно — каза Фабиана, преди да се обърне към еспресо машината.

Думите ѝ на мига ме накараха да се замисля какво ще каже Бишъп, когато дойде и ме види да работя в кафенето. Дали ще ме гледа по различен начин? *Ами ако не ме гледа различно? Боже, дори това ще е по-ужасно.*

След като си тръгна миналата вечер, аз се наритах, задето не бях донесла вибратора си. Бележка към себе си: следващия път опакой всичко нужно.

Бях измъкнала любимите си порочни сцени от романите и се бях заела с нещата по старомодния начин. Но дори след два оргазъма, не можех да заспя. Въртях се в леглото с часове и, когато най-после, заспах сънувах Бишъп да седи на стола в спалнята ми, движейки бързо ръка по ерекцията си, докато ме гледа.

За пръв път в живота ми, обмислях да се моля за секс.

Бях жалка. Нямахме да моля. Но не беше като да имам нужните умения, че да моля *него*. Не биваше да забравям да си го напомням... но не точно сега.

— Започваме подред. Ще ми направиш най-доброто лате, на което си способна, а след това аз ще ти дам насоки, за да стане както го искам.

Пропъждайки порочните мисли за Бишъп от ума си, аз се обърнах към еспресо машината и махнах горния капак, за да проверя дали е празно, преди да извадя цедката и да я напълня с кафе. Като приключих върнах цедката на мястото ѝ и спрях с два пръста върху бутоните.

— Късо или дълго лате?

— На едно е късо, на две е средно, на три е дълго. Нека бъде средно. За протокола, тук не правим дълго лате.

Плъзнах чашите под дюзите и натиснах бутона за средно лате, преди да се наведе към хладилника отдолу и да попитам.

— Какво мляко?

— Имаме обезмаслено, два процента, соево и кокосово. Нека с обезмаслено, а по-късно ще говорим за кокосовото и соевото.

Кимайки извадих кутията и сипах колкото мислех, че ще е достатъчно в металното канче, преди да проверя термометъра. От моя собствен опит си спомнях, че трябва да е поне 155 градуса. Затоплих млякото, докато еспресото се приготви, преди да взема картонена чаша.

— Някакви добавки?

С периферното си зрение забелязах как навежда глава настрани.

— Амарето.

Държейки под око млякото, взех буркана с Амарето и сложих една лъжичка на дъното на чашата, преди да сипя еспресото. Когато млякото стигна точната температура го добавих като бърках постоянно.

— Обаче не мога да правя картинки върху каймака. Надявам се, че не се изисква такова умение.

Оставих каничката за мляко и дългата метална лъжичка настрани и предложих латето на Фабиана.

— Ще те научим да рисуваш членове за нула време — каза тя с усмивка и прие чашата.

Няма начин да побера член толкова голям, колкото този на Бишъп върху пяната на латето. Сериозно, колко голямо беше това чудовище?

Мисълта се изпари от ума ми, когато Фабиана вдигна чашата към устните си. *Моментът на истината.*

Тя отпи, а аз затаих дъх. Изражението ѝ не издаваше нищо, докато не снижи чашата и не кимна.

— Справи се много добре.

Изпускайки дъха си, бузите ме заболяха от широката усмивка, която разтегна устните ми.

— Наистина?

— Да, много добре.

Одобрението ѝ ме накара да се чувствам така, както не се бях чувствала от години. Замислих се дали да не задържа радостта вътре в себе си, но след миг се отказах и размахвах ръка във въздуха.

Смехът на Фабиана изпълни стаята, чак до високите тавани.

— Да, тук се справи добре. Сега, нека поговорим за поничките и как трябва да ги опаковаш. — Тя ме погледна. — Трябва да ги докосваш много внимателно. Просто се преструвай, че са топките на твоя човек и не искаш да ги смачкаш.

Плеснах ръка през устата си.

— О, Боже, не го каза. — Отново споменът за оборудването на Бишъп премина през ума ми.

— Сигурна съм, че го казах, и определено ще ти е от полза.

И ето така, официално имах работа в Ню Орлиънс.

ГЛАВА 32

БИШЪП

ЛИНИИТЕ НА ЛИЦЕТО НА МОМИЧЕТО ме гледаха, докато работех по татуировката портрет на един мъж, рисувайки лицето на дъщеря му от външната страна на бицепса му. Налагаше се да впрегна цялата си концентрация, защото това трябваше да бъде перфектно и нямаше да мога да живея със себе си, ако я оплескам.

— Тази година ще стане на седем и реших, че това ще е един начин винаги да я помня на тези години. Дори когато вземе книжка и шофира, и когато момчетата започнат да я преследват, винаги ще помня малкото момиченце, в чийто живот аз бях най-важният мъж.

Думите на клиента ми проникнаха в ума ми и се зачудих какво ли би било да се чувствам по този начин. Но с посоката, в която бе поел живота ми, това нямаше да се случи.

— Имаш ли нещо против да починем? Бих искал да изпуша една цигара.

Държах пистолета за татуиране във въздуха, докато умът ми се скиташе, но сега се върнах в реалността.

— Разбира се. Не бързай. — Погледнах към часовника си. — Ще изтичам до кафенето до нас, за да си взема кафе. Искаш ли нещо?

Клиентът поклати глава.

— Не, само малко никотин.

Оставих всичко на плота до мен и свалих ръкавиците от ръцете си, преди да се изправа и разтегна. Да стоя в една и съща поза прекалено дълго време ми напомняше, че вече остарявам. В някои дни тридесет и три години се усещаха много повече отколкото би трябвало.

Но когато влязох в „Любимата ви дупка“, чувството се изпари, щом до мен достигна смеха.

Ейдън стоеше до стената зад касата и пълнеше кутия с понички за един мъж, който вероятно бе на осемдесет.

— Имам предвид, нарича се „Любимата ви дупка“ с причина. Трябва да изберете любимата си. — Тонът ѝ бе весел и закачлив, а усмивката на мъжа стана по-голяма.

— О, скъпа, ако бях с петдесет години по-млад, можех да кажа много повече по този въпрос.

Вълната от собственическо чувство, която ме заливаше откакто срещнах Ейдън, сега не се появи. Мъжът беше безобиден.

Той се обърна и ме видя.

— Но този млад мъж, изглежда така, сякаш е точният за теб. Обзалагам се, че ако го изкушиш просто ще те вдигне на ръце и ще те отнесе у дома.

Ейдън погледна към мен. Бузите ѝ пламнаха, но усмивката ѝ остана на лицето ѝ.

— Той не изглежда като този тип мъже, нали? Мисля, че ако се обзаложим, ще са лесни пари.

Възрастният мъж погледна от мен към нея, изглеждайки заинтригуван.

— Надушвам история тук. Имаш ли намерения към това момиче? Като нейния неофициален нов дядо, изпитвам нуждата да се грижа за нея.

Не знам какво имаше в Ейдън, което караше хората автоматично да искат да я защитават, но не можех да виня стареца, задето изпитва това, което за мен се бе превърнало в естествен инстинкт.

Ейдън облегна ръка на плота и опря брадичка на дланта си.

— Какво ще кажеш, Бишъп? Имаш ли намерения към това момиче? — Тонът ѝ бе весел, но имаше и нещо друго под веселието. *Предизвикателство.*

Огледах я, докато обмислях отговора си. Реших, че може направо да сваля картите, още тук и сега.

— Имам намерения. При това доста.

При отговора ми, Ейдън повдигна вежди.

Старият мъж се засмя.

— Сигурен съм, че имаш, момче. Сигурен съм, че имаш. — Той плъзна парите по плота и взе кутията с понички. — Най-добре наблюдавай този тук, Ейдън. Ако е дори на половина така, както бях аз с моята Сали, може да се бави с решението, но вземе ли го, нищо няма да може да се изпречи на пътя му.

Думите му отекнаха в ума ми. Това ли правех? Бавех се да взема решението да направя Ейдън своя? Дори не бях обмислял възможността за нещо постоянно, защото в живота ми нямаше място за това. А ето сега Кон ме пита дали искам да купя „Вуду Инк“, а един старец намеква, че мога да имам дългосрочни намерения към Ейдън.

Никога не бях позволявал да имам нещо постоянно в живота си. Може би бе време това да се промени... но това значеше, че заплахата, която ме караше да се местя на всеки няколко години, трябваше да изчезне завинаги. Нямах идея дали все още ме търсят, но знаех, че не бива да се установявам.

— Със сигурност няма такива намерения, г-н Флауърс.

Г-н Флауърс огледа и двамата ни.

— Мисля, че ще се изненадаш от намеренията му, млада госпожице. Благодаря за поничките и задръж рестото.

Той вдигна кутията и излезе от кафенето, но не и преди да спре до мен, за да каже.

— Може да съм стар, но още знам как да се отърва от едно тяло. Гледай да се отнасяш добре с г-ца Ейдън.

Кимнах, едва успявайки да съдържа усмивката си от думите му.

— Разбрано, сър.

Вратата се затвори, когато той излезе, и аз се обърнах отново към Ейдън. Бузите ѝ все още руменееха, когато застанах до плота.

— Той току-що заплаши да ме убие, ако не се отнасям добре с теб — казах ѝ, чудейки се дали бузите ѝ могат да станат по-червени. И те станаха много по-червени.

— Не може да говориш сериозно.

— Напълно сериозен съм.

Тя поклати глава.

— Дойде преди час и просто искаше да си поговори с някой. Отне му четиридесет и пет минути най-после да избере поничките си.

— Е, предполагам, че това е специалната ти магия. Да караш хората да искат да прекарват повече време около теб.

Този път очите ѝ се разшириха комично.

— Да... сигурна съм, че е това. Само виж себе си. Искаш да прекарваш толкова време около мен, колкото би искал да си около човек болен от чума.

Думите ѝ ме изумиха.

— Мислиш, че не искам да съм около теб?

— Всеки път щом те видя, изчезваш толкова бързо, че все едно нямаш търпение да избягаш от мен.

— Може би мисля, че няма да се справиш с това, което ще искам да направя, ако остана.

Червеното отново пламна на лицето ѝ, но Ейдън изпъна рамене.

— Може би искам точно това.

Пристъпих напред и опрях и двете си ръце на плота.

— Сигурна ли си, кексче? Защото аз не съм точно сладък и лесен.

— Досетих се за това от момичетата, които те чакаха в хотелската стая.

Прониза ме съжаление, че тя видя това.

— Двама на един не е от нещата, които правя, затова не се тревожи.

Не, ако се обвържех с Ейдън, ако я имах в леглото си така, както я исках, просто не бях сигурен дали някога ще я пусна да си отиде. Но имайки предвид новооткритото ми желание да се установя някъде за постоянно... може би можех да я задържа.

— Е, и аз определено не си падам по двама на един, затова това няма да бъде включено в менюто.

Фактът, че стоях в „Любимата ви дупка“, говорейки с Ейдън как никой от нас не иска да прави тройка, ми се видя направо нереално. Трябваше да се справя с това, преди да е станало прекалено късно.

— Кога свършваш работа? — Когато очите ѝ се отвориха широко, аз се усмигнах. — За да излезем. Да хапнем нещо. Да видим какво ще се случи.

— Тук съм до полунощ, а след това трябва да се изкъпя и преоблека, за да не мириша на понички.

— Ще се изкъпеш в моя дом. Ще ти намеря нещо за обличане.

— Не мисля...

— Не мисли, че ще те пусна да се прибереш сама у дома, а с тези туристи ще работя поне до два и половина след полунощ. Ела, когато приключиш, ще те изпратя горе сама.

Вътрешната ѝ борба се четеше ясно на лицето ѝ, но знаех, че съм победил, когато тя попита.

— Сигурен ли си?

— Да. Ще ти направя късна вечеря.

— Можеш да готвиш? — В тона ѝ се четеше истинска изненада.

— Имам няколко трика в ръкава си, кексче. Мисля, че ще научиш тази вечер. Сега, какво ще кажеш за голямо черно кафе и торба понички, които мога да хапна, докато довършвам тази татуировка?

ГЛАВА 33

ЕЙДЪН

НЕ МОЖЕХ ДА ПОВЯРВАМ, че ще да прекарам вечерта с Бишъп. Е, не да *прекарам вечерта*, но част от нея, затова не знаех как точно да го нарека. Заключих магазина, все още удивена, че Фабиана ми даде ключа още първия ден и наместих чантата на рамото си.

Бишъп беше прав. Не се бях замисляла как ще се прибера у дома във вечерите, когато работя до късно през нощта. Както сама много добре знаех, да се разхождам през нощта из Френския квартал напълно сама, обикновено не бе най-умния ход. Но щом влязох през вратата на „Вуду Инк“ и Бишъп и клиентът му вдигнаха глави към мен, се зачудих дали идването ми тук не бе по-тъпият избор.

Както Бишъп вече знаеше, няхах почти никакъв опит и няхах идея какви са очакванията му за тази вечер.

— Здравсти — гласът ми бе така тих, че самата аз едва чух поздрава си. — Искаш ли аз да...

Думите ми бяха прекъснати щом зад мен вратата се отвори шумно и по пода се чу тропане на токчета.

— Хей, бейби. Помниш ли ме от снощи? Исках татус и член, но ако си зает, ще се задоволя само с члена.

Завъртях се рязко към похотливия дрезгав глас, за да видя момиче с яркочервена коса и без почти никакви дрехи върху себе си. Тялото ѝ беше невероятно.

Дали е стриптийзьорка? Имайки предвид миниатюрното горнище, микроскопичните алени шорти и почти петнадесет сантиметровите токове, не мислех, че предположението ми е нечестно спрямо жената.

Тонът на Бишъп бе безразличен, когато отговори.

— Нямаш късмет за нищо от тези неща, Стар. Прибирай се у дома.

Тя се засмя дрезгаво.

— Знаеш, че си заинтересуван. Все едно имаш ли по-добри планове за по-късно?

Изражението на Бишъп остана безизразно.

— Може да си вземеш чаша кафе, докато се прибиращ.

Изражението на лицето ѝ стана от самодоволно и щастливо, в разярено и направо грозно, и тя се обърна към мен.

— Какво? С тази ли имаш планове? Кралица примерна и превзета? Ще си облече ли униформа на ученичка, за да се прави на малка мръсница за теб? Знаем, че харесваш такива неща.

Мускулите на челюстта на Бишъп се стегнаха, но нищо от това, което изпитваше не пролича, когато каза.

— Следващия път, когато имаш нужда от татуировка, ще ти се наложи да намериш някое друго място, защото това студио вече не съществува за теб.

— Никога не си виждал нещо хубаво, когато ти е пред очите. Майната ти, Бишъп. — Тя се обърна на високите си токове и замарширува навън, без да пропусне да блъсне рамото ми, докато минаваше покрай мен. — Уличнице, няма да можеш да го задържиш. Никоя не може.

Когато вратата се затръшна след нея, се обърнах към Бишъп и само с устни казах „Угу“.

— Извинявай за това, човече — каза той първо на клиента.

— Няма проблем, пич. Не е нужно да ми обясняваш за лудостта. Имам бивша жена, която е дори още по-зле.

— Връщам се след секунда.

Бишъп остави пистолета за татуиране и свали ръкавиците си, преди да дойде към мен.

— Какво ти каза тя?

Поклатих глава.

— Не е важно.

— Какво ти каза?

— Нещо против да се кача горе и да се изкъпя?

Ръката на Бишъп улови брадичката ми, вдигайки лицето ми, за да срещна погледа му.

— Какво ти каза тя, Ейдън?

— Наречи ме уличница и ми каза, че няма да мога да те задържа, защото никоя друга не е успявала. Това е. Сега ме пусни.

Той не помръдна, но мускулът на челюстта му се стегна отново.

— Ако Дилайла беше тук, щеше да отиде след нея и да ѝ скрие задника. Стар е пияна и вероятно дрогирана, а онова, което каза, беше много грешно.

Кимнах.

— Знам. Не съм уличница.

Изражението му омекна.

— Тя не грешеше само за това.

Сърцето ми заблъска лудо при думите му и вероятните последствия.

— Отиди горе и си вземи душ. Ще се кача след малко — Бишъп пусна брадичката ми и вплете пръсти в моите. — Ела. Вратата е от тази страна.

Той ме поведе към задния коридор на студиото и спря до вратата, която бе от едната страна на стаята за почивка на служителите. Мислех, че е килер или нещо подобно, но когато Бишъп я отвори, разбрах, че съм грешала. Вътре имаше стълбище водещо към друга врата.

— Отключено е. В шкафа в банята би трябвало да има чисти кърпи. Може да вземеш тениска от гардероба ми, ако не искаш да обличаш отново дрехите, с които си работила. Дори може да ги изпереш, ако искаш. Горе има пералня и сушилня, в големия вграден гардероб до вратата.

— Ъм... добре. Ще се оправя. Извинявай, че те прекъснах, докато работеше.

— Никога не си прекъсване, кексче. Ти си глътка свеж въздух. Качвай се. Скоро ще дойда.

С тези негови думи, аз тръгнах нагоре по стълбите, а той затвори вратата след мен.

* * *

Стоях пред душа, чудейки се как ще мине тази вечер. Истината бе, че нямах очаквания, но нещо между нас се бе променило. Бишъп вече не бе нацупеният, ръмжащ и мълчалив мъж, по който си бях

паднала. Сега той ме гледаше, сякаш имах значение за него. Сякаш това не е само от моя страна и само в моята глава.

Какво трябва да правя с това?

Не знаех колко дълго ще бъда тук и реших, че това е добре. Да не зная ми даваше възможност да изживея това приключение пълноценно, но с него идваше и тревогата да не губя ценно време.

Планът в ума ми се изграждаше, докато не осъзнах нещо. Исках да остана тук. Исках да бъда част от този малък свят, който открих тук. Харесвах хората и обичах града, макар все още през половината време да се губех в него.

И Бишъп? Ами ако това е повече от съня, който имах нощем, и увлечението, което изпитвах през деня? Какво ако това можеше да е истинско? Честно казано няхах идея какво е да *имаш* истинска връзка.

Но за това щях да се тревожа някой друг път. Когато няма да ми предстои да се съблека гола в апартамента на Бишъп.

Събличам се гола в апартамента на Бишъп. Майко мила.

ГЛАВА 34

БИШЪП

— МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ ПРИКЛЮЧА за тази вечер, човече. Знаем, че имам нужда още от едно идване, затова става ли да спрем вече?

Въпросът на клиента ми беше най-хубавото, което би могъл да ми каже.

— Ти решаваш.

Той се ухили.

— Какъв мъж ще бъда, ако те задържа тук долу да работиш, докато горе те чака онова сладурче? Ще съм тъпанар.

Можех да се опитам да се престоря, че не мисля за Ейдън откакто я изпратих до вратата отзад.

— От теб зависи.

Той вдигна ръка.

— Само ме превържи, за да ти платя и ще се разкарам от пътя ти.

— Звучи добре. Уведоми ме кога искаш да дойдеш пак и ще се подсигурия да имам повече време.

Превързах частично готовата татуировка и свалих ръкавиците си, мятайки ги в кошчето за боклук.

След като оправихме плащането, заключих вратата след него и се върнах в стаичката си, за да почистя всичко колкото мога по-бързо.

Клиентът ми бе прав, никога не бях имал стимула да спра работа, както сега.

Ейдън беше горе и все още не можех да измисля как ще се случат нещата тази вечер. Никога не бях желал жена така, както желяех нея, но не исках да прибързвам. Сега, след като си позволих да започна да обмислям вероятността това да бъде по-дълготрайно от една нощ, всичко се промени.

Загасих осветлението и отворих вратата за горния етаж. Спрях в подножието на стълбите, заслушвайки се за звука от течаща вода, но не чух нищо. Взимайки по две стъпала наведнъж, стигнах до горе и

отворих вратата. От отворената врата на банята се носеше пара, но щом погледнах вътре нея я нямаше.

Замръзнах на прага на спалнята си. Тя бе с гръб към мен, докато намъкваше тениската върху главата си, покривайки тялото си сантиметър по сантиметър.

Мамка му.

Когато ръбът на тениската покри заобленото ѝ задниче, ми се прииска да отида и да го вдигна отново.

Не бях сигурен дали дишах прекалено силно или нещо друго, но Ейдън се обърна към мен.

— Ъм... заех една от тениските ти — каза тя.

Бяла, с логото на „Вуду Инк“ отпред. Водата от косата и кожата ѝ, вече я бе направила прозрачна на някои места.

Наложи се да прочистя гърлото си, преди да кажа.

— Виждам. Гладна ли си?

— Да. — Блясъкът в очите ѝ показваше, че не е гладна само за храна, но нещо все още ме караше да се въздържам. Можех да мина през стаята и след секунди да я имам под себе си, но някак не ми се струваше правилно. Не исках да мисли, че това е единствената причина да я поканя тук горе. Никога не съм бил в такава ситуация, тъй че трябваше да действам внимателно.

— Тогава имаш късмет, тъй като днес ще опиташ убийствените ми скариди на тиган. Обичаш морска храна, нали?

Усмивката на Ейдън остана на лицето ѝ, но тя не успя напълно да прикрие разочарованието си.

Не се тревожи, кексче. Ще получиш това, от което имаш нужда. Няма да мога да издържа още дълго.

Тя ме последва навън от спалнята към всекидневната и аз кимнах към стария грамофон до телевизора.

— Плочите са там, отиди си харесай нещо.

Колекцията ми бе едно от нещата, които винаги ми е било неприятно да зарежа някой ден, като си тръгна от тук, защото пътувах с много малко багаж. Сега, когато обмислях възможността да остана в Ню Орлиънс и да пусна корени, всичко в мен бе изпълнено с облекчение.

Отворих хладилника и взех купата със скариди, която размразявах от обяд, и кутия със сготвен вече ориз. Изплаквах

скаридите, когато зад мен се понесе гласа на Луис Армстронг.

След това чух стъпки да се доближават до кухнята и погледнах през рамо.

— Добър избор. Любим мой изпълнител.

— Досетих се, тъй като беше най-отгоре. Аз също винаги съм харесвала Луис.

— Искаш ли да помогнеш? Не е задължително, но ако си в настроение да кълцаш зеленчуци, ще ми е полезна малко помощ.

Лека несигурност премина по лицето ѝ.

— Ужасен готвач съм. Наистина ужасен. Затова, ако не те е грижа как изглежда зеленчука, ще се радвам да помогна. Ако те е грижа как изглеждат, вероятно няма да исках да покажа уменията си с ножа.

— Грабвай целината и морковите от хладилника и действай. Няма да ходят на конкурс по красота.

— Ай, ай, капитане.

Няколко минути работихме в приятна тишина, преди Ейдън да проговори.

— Нямах Ню Орлиънски акцент, от къде си?

Вниманието ми бе насочено изцяло към скаридите, които почиствах.

— По малко от всякъде. Тръгнах от изток и стигнах до запад.

— Какво те кара да се местиш?

— Много неща. Историята е дълга и не е особено красива. Но може да ме наречеш пътешественик.

Ейдън спря да реже за миг, за да каже.

— Повечето истории не са красиви. Но това им дава истинско очарование. Винаги съм искала да пътувам.

— Тогава защо не го правиш?

— Не съм имала този избор.

— Защо не?

Тя сви рамене.

— Още една дълга история. Не особено красива. Общо казано, баща ми не ми позволява.

Приключих с почистването на скаридите и измъкнах голям тиган от шкафа.

— А ти винаги ли правиш това, което ти казва баща ти?

Гласът на Ейдън стана по-тих.

— Не може да пренебрегнеш заповедите му и да ти се размине.

— Труден характер, а?

— Да, когато беше наоколо. През останалото време ме отглеждаше леля ми или бях сама.

— И как е?

— Добре. Тя е сестра на баща ми, но не мисля, че изпитва особено голяма любов към него. Той обаче плаща за живота ѝ, затова тя не може да направи друго, освен да бъде пасивно-агресивна, когато той не е наоколо. Което е през повечето време.

С всяко парченце информация, което тя разкриваше, започвах да разбирам защо Ейдън винаги е била така закриляна и все пак иска да види света и да бъде част от него.

— Както и да е, това е скучно. Разкажи ми за себе си.

Сипах олио при скаридите, преди да се обърна към Ейдън и да сложа двете си ръце около нея, опирайки ги на плота.

— Как вървят зеленчуците?

Погледнах надолу към дъската и се наведох по-напред. Зеленчуците изглеждаха съсечени като със сатър, но не това привлече вниманието ми. Не, беше ароматът на шампоан носещ се от косата на Ейдън. Наведох се напред и вдишах. Хареса ми. Адски много ми хареса.

— Беше клане — каза тя, смеейки се, и остави ножа на дъската, преди да се обърне с лице към мен. В кръга създаден от ръцете ми, тя ми се усмихна — Няма оцелели.

ГЛАВА 35

ЕЙДЪН

ИСКАХ ДА МЕ ЦЕЛУНЕ. Когато влезе в апартамента тази вечер, исках да нахълта в спалнята, да ме вдигне на ръце и да ме нацелува до припадък, преди да ме метне на леглото и да се намести върху мен, или по-добре, да ми позволи аз да се покатеря върху него и най-после да го докосна. Но нещо бе спряло Бишъп и не знаех как да го променя.

Толкова ли бях зле, че той не можеше да разчете знаците, с които исках да му кажа „*свободен си да направиш своя ход*“? Защото аз не се боях от това. Боях се по-скоро, че може да *не* направи хода.

Лицето му се наведе, докато устните му не се озоваха на милиметри от моите.

— Изглежда ти си оцеляла, кексче.

Този път нямаше да чакам, надявайки се той да действа. Вдигнах се на пръсти и обвих ръце около раменете му, преди да притисна устни към неговите.

Вместо да се отдръпне, както се боях, Бишъп хвана с две ръце лицето ми и наведе главата ми, избирайки по-добър ъгъл, така че езикът му да се гмурне в устата ми. Беше сякаш той умира от глад... за мен.

Обвих крак около бедрото му и едната му ръка го хвана, притискайки ме близо, за да мога да се отъркам в издутината на дънките му. Тениската, с която бях облечена, се повдигаше с всяко движение. Само след миг, ръката му докосваше голата ми кожа, а пред мен съществуваше реалната възможност да оставя мокро петно на дънките му.

Със смелост, която никога не бях изпитвала преди, аз пузнах раменете му и посегнах между нас. Завъртайки леко бедра, сграбчих члена му и го стиснах леко.

Той откъсна устни от моите, но не пусна лицето ми. Погледът му ме изгаряше, когато проговори.

— Караш ме да искам много повече от това да докосваш с ръка члена ми, кексче.

Преглътнах.

— Може би искам точно това.

— Не още.

— Но...

Той пусна лицето ми и свали ръка там, където го държах, за да отмести пръстите ми настрани.

— Първо трябва да знам.

— Какво да знаеш?

— Колко много ме желаеш.

Той завъртя ръка и обхвана женствеността ми. Горещината вече се бе събрала между бедрата ми и пламнах още по силно, когато той прокара единия си пръст по влажната ми сърцевина. Бедрата ми се извиха напред, търкайки се в дланта му. Имах нужда от повече натиск, повече от всичко. Стонът ми изпълни кухнята, но не ме беше грижа как звучах.

— Толкова адски сладка. Искаш ли да свършиш върху ръката ми? Да чукаш пръстите ми, докато крещиш?

Дрезгавите му думи ме възбудиха по-силно и исках повече.

Когато той плъзна един пръст в мен, аз простенах дори по-силно.

— Мамка му, тясна си. Ще удушиш члена ми, когато най-последно проникна в теб.

Ако все още имах връзка с реалността, вероятно щях да намеря енергия да се засрамя, но той усили натиска върху клитора ми и пъкна в мен и втори пръст.

О, Боже мой.

И тогава той най-последно започна да се движи, тласкайки пръстите си навън и навътре в мен, докато аз се гърчех пред него. Обвих отново и двете си ръце около раменете ми, впивайки нокти в него.

— Ще свършиш за мен, нали, кексче?

Беше ми невъзможно да говоря. Вместо това, простенах и свих вътрешните си мускули, когато кулминацията ми наближи. Бях на ръба. Той притисна по-силно клитора ми, изпращайки ме през ръба.

Притиснах лице към рамото му, за да не може съседите да чуят вика ми. Отново и отново, мускулите ми се свиваха, докато той продължаваше да тласка пръстите си, притискайки клитора ми.

Когато най-последно се успокоих, той отдръпна ръката си и вдигна пръсти към устните си, засмуквайки ги.

Очите ми се разшириха.

— Исусе Христе, кексче. Ти си дори по-сладка, отколкото си мислих, че ще бъдеш.

Думите му трябваше да накарат бузите ми да пламнат от смущение, но вместо това ме направиха смела.

— А колко сладък си ти? — Думите ми подхождаха да бъдат изречени от някой, който знае какво прави, а не от момиче, което никога не е поемало пенис в устата си.

Погледът му се сгорещи и знаех, че неопитността ми е без значение. Щях да го изследвам така, както той изследваше мен.

Оставих тениската да ме покрие напълно, преди да се отпусна на колене пред него и да посегна към колана му.

Ръцете му хванаха раменете ми и той ме изправи на крака, преди да стигна по-далеч.

— Не тук. Ако смяташ да обвиниш тази сладка уста около члена ми, искам и на двама ни да ни е удобно.

Бишъп ме вдигна на ръце и ме отнесе в спалнята. Когато ме спусна на леглото се настани върху мен.

— Но първо искам да ме целунеш. Силно. Както мечтая от първия ден, в който те срещнах.

Той ни завъртя, карайки тениската ми да се издуне отзад, но това не го спря да сграбчи дупето ми и да ме плъзне нагоре по тялото си. С едната си длан държеше здраво голото ми дупе, докато навеждаше лицето ми към своето, хванал с другата ръка задната част на косата ми.

Вниманието ми бе раздвоено. Загльхващите остатъци от оргазма, пъргавия му език и страхотната целувка.

Той промърмори срещу устните ми.

— Ти си дяволски перфектна, Ейдън. Дяволски перфектна.

Аз мислех, че той е перфектен, и доказателството за това се опираше в мен.

Майната му.

Смелостта ми нарасна и аз се смъкнах надолу по краката му.

— Мой ред е.

Бишъп улови косата ми в дланта си и ме подръпна леко, спирайки ме напред движението.

— Някога имала ли си член между тези сладки устни, кексче?

— Има ли значение? — отказвах неопитността ми да се изпречи на пътя на това, което желяех.

— Никак даже и не мога да излъжа и да кажа, че мисълта да те науча как да смучеш члена ми, не е минавала през ума ми.

— Да ме научиш?

Той пушна косата ми и прокара ръка по челюстта ми, кимайки.

— Да те науча как да ме поемеш до край? Как да смучеш силно, преди да се отдръпнеш? Как напълно да ме побъркаш?

Нищо от това не звучеше зле.

— Да.

Клепачите на Бишъп натежаха, а в очите му блесна вълнение.

— Откопчай дънките ми. Виж колко адски твърд съм заради теб.

Последвах насоките му и обвих ръка около ерекцията му. Вече бях видяла колко е голям, бях усетила дължината му срещу себе си, но след като обвих длан около него, сега ми се виждаше много по-огромен.

Водена от инстинктите си, аз го стиснах по-здраво и задвижих ръка нагоре-надолу.

— Нямаш нужда да те уча на каквото и да е било, нали?

Наведох се и прокарах език по главичката.

— Само ми кажи, ако правя нещо грешно — прошепнах аз.

От къде се появи тази изкусителка, нямах никаква идея, но щях да извлека максимум от това.

Бишъп простена, когато поех връхчето в уста, за да го вкуся.

— Устата ти ще ме убие, но поне ще умра като щастлив мъж.

Той избута дънките си надолу и повдигна задните си части, за да се смъкнат още по-надолу.

Не губих никакво време и го поех по-дълбоко, засилвайки засмукването си и скоростта на ръцете си, за да видя кое ще го накара да простене отново. Всеки звук, който издадеше, беше като поощрение и исках да се разпадне точно както се разпаднах аз.

— Стисни ме в основата и ме поеми по-дълбоко.

Последвах насоките му и бях възнаградена с още един стон. Заповедите му спряха и аз направих това, което ми се стори най-естествено. Ръцете на Бишъп сграбчиха косата ми и внимателно направляваха всяко от движенията ми.

— Мамка му, мила. Ще свърша.

Не знаех дали ще се отдръпне или ще остане на място. И в двата случая, аз продължих, засмуквайки го дълбоко, вътрешно усмихвайки се, когато усетих члена му да потръпва и горещата, гладка семенна течност да се изсипва в устата ми.

Не биваше ли да се чувствам като победител? Защото се чувствах така, сякаш заслужавам проклет медал.

Когато най-после вдигнах глава, Бишъп ме вдигна на леглото и легна, слагайки ме да се сгуша до него. Не знаех какво се очакваше да кажа, след като съм му направила свирка.

— Нямаш нужда от никакви инструкции, нали, мила? Направо ме съсипа.

Усмивка разтегна устните ми, но в мен се надигна и лека несигурност.

— Ъмм... искаше ли да си тръгвам?

Той се обърна, за да ме погледне в очите.

— Няма начин, мамка му. Ако се опиташ да напуснеш това легло, ще те отнесе обратно тук. Освен това си искам десерта, преди да вечеряме.

— Десерт?

Зелените му очи блеснаха.

— Една малка хапка не ми беше никак достатъчна. Смятам да те изям докато закрепшиш.

Инстинктивно стиснах здраво бедра.

— Сега, сложи това сладко малко котенце върху лицето ми.

— Какво?

— Ще яздиш брадата ми, докато ти кажа да спреш.

Майко. Мила.

Когато не се раздвижих достатъчно бързо, Бишъп обви ръце около бедрата ми и ме вдигна нагоре.

— Разтвори си краката, кексче. Мисля как правя това от първия ден, в който те видях.

— Наистина ли? — дори аз можех да доловя шока в гласа си.

— Мамка му, да.

Дръпнах се нагоре, обкрачвайки лицето му, а първото близване на езика му по клитора ми, прогони всичките ми задръжки относно позицията.

— Хвани се за таблата на леглото.

Последвах заповедите му, а езикът му се плъзна по цялата ми дължина, докато ръцете му сграбчиха дупето ми, притискайки ме към лицето му.

Само след секунди вече се полюшвах над него, въпреки волята си, а стоновете му вибрираха срещу мен, изпращайки вълна от удоволствие през нервните ми окончания.

Това сигурно бе най-бързият ми оргазъм в историята на оргазмите ми. Може би това бе магията на брадата?

Определено повече нямаше да я гледам по начина, по който я гледах преди.

— Бишъп! — изкрещях името му, а пръстите ми изтръпнаха от стискането на таблата.

Той не спря, докато не свърших втори път. Главата ми се отпусна напред, висейки между изтръпналите ми ръце.

Бишъп ме завъртя, смъквайки ме от лицето си.

— Определено ще добавим това във всекидневното меню. Начинът, по който яздеше лицето ми, бе адски секси.

Търколих се настрани, поемайки дълбоко дъх, преди да го изпусна тежко, докато се надявах кислорода да успокои бързо биещото ми сърце.

— Добре ли си?

Наведох глава настрани, само колкото да видя лицето му.

— Ще ти кажа след няколко минути.

Смехът му огласи стаята.

След няколко дълги минути, сърцето и дишането ми най-после се успокоиха, а Бишъп се претърколи от леглото и се изправи.

— Ще се почистя и след това е време да те нахраня.

— Напълно съм навита — отвърнах, точно когато стомахът ми изкъркори.

Когато се върна от банята, той заобиколи леглото и ме вдигна на ръце. Стигнахме до кухнята и ме сложи на един от столовете.

— Ти стой тук. Аз ще готвя.

— Бях ужасна кухненска асистентка, нали?

— Не беше ужасна. Но аз поемам от тук.

Бишъп се обърна и включи фурната, а след това и котлона, преди да сложи на него тигана.

— Как се научи да готвиш? — попитах аз, най-вече, защото исках да се спра да не попитам онова, което истински исках да зная. *Как стана толкова добър в това, което току-що ми направи?*

Бишъп сви рамене и сипа още олио в тигана.

— Вероятно като всички останали. Трябваше да ям, затова се научих да готвя.

Не можех да си представя, че около него не е било бъкано с жени готови да му готвят.

— Обзалагам се, че всяко от момичетата, които долу в студиото ти се хвърлят на врата, с радост щяха да ти готвят. Като програма за готвене, когато някой е болен. Може да имаш всеки ден график кой да ти носи ядене.

Бишъп се обърна към мен вдигнал шпатула в ръка.

— О, сега вече си и комедиант? Ще зачервя хубаво това твое малко стегнато задниче, ако отново предложиш нещо такова.

Горещината, която обля тялото ми от думите му, ме шокира. Може би нямаше да възразя, ако го направи? Една от веждите на Бишъп се повдигна и бях сигурна, че не пропусна реакцията ми. Любопитство и намек за предизвикателство се появиха в усмивката му.

Когато се обърна обратно към тигана и метна вътре зеленчуците, нямаше как да спра да мисля за това. Може би е заради несигурността ми, че никога няма да съм достатъчно добра за мъж като Бишъп? Виждала бях момичетата, които му се хвърлят на врата, и няхах почти нищо общо с тях. На практика, циците ми бяха истински, дупето ми не бе навирено и стегнато, и прикривах голяма част от кожата си, когато излизах навън.

— Така или иначе вероятно ще вкарат всякакви вуду магии в храната. Любовни отвари, с които да останеш само техен.

Бишъп изсумтя и разбърка зеленчуците в тигана.

— По-скоро виагра, отколкото любовни отвари. Те не искат любов. Те искат някой, когото да яздят.

Щях да възразя, но мисля, че бе прав за това, че жените искаха езда от него. И само при мисълта, че може да я даде на някоя от тях,

стомахът ми се присви. Но преди да потегля по зеления път на ревността, се замислих за думите му. Те казваха много повече, отколкото вероятно той би искал да покаже. Как може този мъж... този мил, сладък, грижовен мъж... да мисли, че е добър само за това? Той грешеше.

— Сигурна съм, че всяка една от тях иска да те задържи не само за това.

Бишъп сложи капак на тигана и се обърна към мен.

— Искаш ли нещо за пиене? Вода? Бира? Алкохол? Имам всичко, което пожелаеш.

— Вода ще е добре. Мисля, че ще мине известно време преди отново да пия алкохол. Поносимостта ми не е от най-добрите. У дома не пия много. Може би чаша вино, докато си взимам вана, но нищо повече.

Той извади бутилка вода от хладилника и я остави пред мен.

Виждате ли? Грижовен.

— Няма нищо лошо да избягваш алкохола, особено ако си сама.

— Писна ли ти да ме спасяваш, Бишъп? — Опитах да флиртувам, но изражението му изгуби веселието си.

— Никога.

Думата увисна помежду ни и аз срещнах погледа му.

Искаше ми се да е истина, но за това, което се случваше между нас, имахме лимитирано време.

Докато гледах как Бишъп готви, трябваше да си напомням това и в същото време се опитвах да го разгадая. Той не попадеше в никоя категория, която ми хрумваше. Той беше въплъщение на татуиран здравеняк и все пак готвеше, и смяташе, че жените, които го преследват, искат само секс.

Да не е побъркан? Мъжът, чиято коса беше все още вързана на тила, докато умирах да сложа ръце върху него, не разбираше, че привлекателността му надминава чисто физическата. Имайки предвид, страхотното му тяло, прекрасната му дълга коса и брадата му, и уникалните му татуировки, бих очаквала да бъде наперен и да мисли, че е манна небесна за жените. Но това не беше всичко. Той беше добър мъж, който изглежда не бе наясно със стойността си.

Отворих уста да го питам за миналото му, но той ме изпревари.

— Имаш ли списък с нещата, които искаш да направиш в Ню Орлиънс? Изглеждаш ми като момиче, което прави списъци.

Само ако знаеше колко списъци останаха да висят у дома в Ню Йорк, щеше да се спуга от смях. Но не можех да му кажа за това.

Вместо това, се замислих за листа сгънат в чатната ми.

Яж омар.

Научи се да казваш нещо на Кейджун.

Пий „Ураган“ при Пат О’Брайън.

Улови гердан на Бърбън Стрийт (без да си показваш циците).

Изиграй една ръка блекджек в Харрах.

Гледай парад на Марди Гра.

Яж бухти в Кафе дьо Монде.

Поне отметнах няколко неща от списъка. Всеки път щом се озовавах на Бърбън Стрийт, се тревожех на къде бях тръгнала или вървах плътно след Бишъп, затова не бях пробвала да уловя гердан.

Чудех се какво ли щеше да каже, ако му разкажа за това...

Той разбърка зеленчуците и се приближи към мен, облягайки се на плота.

— Е, имаш ли списък?

— Може би.

— Хайде, кексче. Сподели.

— Ох, добре — изрецитирах му всичко, без нещата, които вече бях отметнала.

Бишъп повдигна вежди, когато свърших.

— Мислила си доста за това, нали?

Свих рамене.

— Искам да дойда тук от доста време.

— Значи сега, след като си тук, трябва да отметнеш и останалите неща, нали?

— Може никога да нямам друг такъв шанс.

Той се намръщи.

— Защо го казваш?

— Сложно е.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Наистина ли не си планирала колко дълго ще останеш тук?

Поклатих глава.

— За момента... е широка величина. Обаче ще остана тук, колкото мога повече. Не искам да си тръгвам.

— Тогава недей.

— Нещата не стоят по този начин.

— Това е твоят живот, Ейдън. Изборът е твой.

Само ако знаеше колко греша. Можех само да си представя какво ще се случи, ако не се подчиня, след като ме призоват обратно в Ню Йорк. Ако на Дом му се наложеше да изпрати някой да ме прибере, то те вероятно ще го направят влачейки ме за косата.

— Това, което мога да направя, е да извлека максимума от всичко. Искаш ли да ми помогнеш?

На мига ми се прииска да си взема думите обратно, но беше твърде късно. Ами ако той не иска да ми помогне? Ами ако въобще не иска да ме вижда след тази нощ? Той беше от мъжете, които обичат свалки за една нощ, и кое ме караше да мисля, че с мен ще бъде различно?

Бишъп се обърна отново към тигана и вдигна капака. Надигна се облак пара, когато с лъжица извади зеленчуците в купа, преди да изсипе скаридите. Подправи ги, но не отговори на въпроса ми.

Почувствах се като идиот.

— Няма значение. Знам, че си много зает с работата и всичко останало, за да имаш време да...

Той ме погледна през рамо.

— Ейдън, млъкни. Ако си мислиш, че ще изпълниш този списък без мен, значи те очаква голяма изненада. Сега, остави ме да направя магията си с тази вечеря, а след това ще седнем да се нахраним и ще измислим коя ще е първата точка, която ще отметнем.

ГЛАВА 36

ЕЙДЪН

ОТВОРИХ РЯЗКО ОЧИ, но останалата част от тялото ми остана напълно неподвижна. Зад гърба си усещах горещина, а една тежка ръка обгръщаше тялото ми.

О, Боже мой. Намирам се в леглото на Бишъп. Повтарям... В. Леглото. На. Бишъп.

Огледах стаята, търсейки часовник, но не видях нищо, което да ми подсказва колко бе часът. Миналата нощ се нахранихме от две различни чинии и говорихме за списъка ми, докато на края едва можех да държа очите си отворени. В един момент се тревожех, че ще заспя права и ще забия лице в чинията.

„Нямам проблем да те отнеса у дома...“ бе започнал да казва Бишъп и това бе последното, което помнех.

Явно ме бе тикнал в леглото си миналата нощ.

Аз съм в леглото на Бишъп.

Ако трябваше да предположа, дали Бишъп има навика да оставя жени да пренощуват в дома му, то отговорът щеше да е напълно не.

Затова, какво значи това?

Той се завъртя и дебелията му твърда ерекция се притисна към дупето ми.

О, Боже мой. Сутрешната му цепеница изглеждаше също толкова внушителна, колкото я помнех от миналата нощ.

— Добро утро. — Гласът на Бишъп бе дрезгав от съня и звучеше дори по-секси от обикновено.

— Добро утро — отговорих, преди да плесна ръка върху устата си. Имах ужасен сутрешен дъх.

— Снощи заспа права след вечерята. Реших, че ще спиш в леглото ми.

Отворих уста да отговоря, но бързо я затворих.

— Добре ли си?

Вместо отговор само кимнах.

Очите на Бишъп ме погледнаха объркано, преди да каже.

— Ах, убивам те с дъха си. — Той вдигна ръка и се изправи. — Извинявай за това.

Не проговорих, докато не бе извън обсега на лошия ми дъх.

— Не твоя, моят е ужасен. Имаш ли излишна четка за зъби?

Всички мисли за миенето на зъбите изчезнаха, когато той отвърза косата си. Златистокестенявите къдрици се разстелиха по раменете му, когато разклати глава.

Милостиви. Боже. В. Небесата.

Всичко в мен закрепя да му се нахвърля и да се покатеря по него като по дърво. *Това* беше мъжът, който ми достави единствените оргазми в живота ми, до които не съм се докарала сама. *Това* бе мъжът, който каза, че ще ми помогне да отметна неща от списъка си. *Това* бе мъжът, който ме прегръщаше през нощта, докато спях.

— Красив си — гласът ми бе тих, почти благоговееен.

Бишъп замръзна.

— Какво?

— Красив си. Просто си помислих, че трябва да го знаеш.

— Мъжете не са красиви, кексче.

— Това не е вярно, тъй като ти определено си. Един от красивите мъже.

Той поклати глава.

— Глупости. Искаш ли пак да се изкъпеш тук? Снощи, преди да легна, метнах дрехите ти в пералнята. Няма да им отнеме много да се изсушат. Ще слеза долу за кафе и понички, а ти ако искаш ме изчакай тук.

— Ти... нали няма да кажеш на Фабиана, че съм прекара нощта при теб?

Твърда маска се появи на лицето му.

— Защо да не й кажа?

— Не знам. Просто... Тя е новата ми шефка и още се опитвам да й направя добро впечатление. Не искам да мисли, че съм приела работата, само за да се виждам с теб. Няма значение. Не говоря смислено. Забрави, че съм казала каквото и да е.

Объркване премина през лицето му, преди да омекне.

— Няма да кажа на шефката ти нищо, което не искаш да й кажа. Но за протокола, Фабиана няма да се интересува от нищо друго, освен от факта, че ще идвам по-често в кафенето й.

Защото ще идва да ме вижда?

Това подозрение увисна във въздуха, но аз не го попитах.

Бишъп не се задържа наоколо, за да даде обяснение. Той се обърна и се насочи към гардероба, и най-после осъзнах, че е обут с боксер-слипове.

Но...

— Обикновено не носиш бельо.

Той завъртя глава към мен.

— Така ли?

— Е, поне миналата вечер на басейна не носеше, също и снощи.

Погледът му не се откъсна от мен нито за миг.

— Да не би да изучаваш навиците ми?

Свих рамене.

— Не е умишлено.

Той ми намигна.

— Не се тревожи, кексче. И аз помня абсолютно всяко нещо, което науча за теб.

* * *

За мен Марди Гра представляваше един неспирен поток от латета, капучино, единично и двойно еспресо и безброй понички. На практика втория ми ден на работа. За щастие днес „Вуду Инк“ затваряше по-рано, както и „Любимата ви дупка“.

Всеки път щом вратата се отвореше погледът ми се стрелкаше натам, чудейки се дали Бишъп най-после няма да дойде. Фабиана спомена някак между другото, че тази сутрин се е появил както обикновено, което значеше, че следва дневната си рутина и ще се появи отново чак след обед.

За пръв път в живота си щях да попитам мъж ще излезе ли на среща с мен. Имаше ли значение, че на практика, бяхме прекарали нощта заедно? Не. Дори това правеше всичко по-трудно и неудобно, по мое мнение.

Още една вълна от клиенти влезе в магазина. Поръчките за понички бяха казвани на Фабиана и Ели, а кафета ги предаваха към мен. Ако нещата станеха по-сложни, Фабиана щеше да помогне, но на практика, аз си скъсвах задника да правя три питиета едновременно.

Нетърпението ми нарастваше с всяка минута, в която той не се появяваше. Искях да го направя лично, не със съобщение. Очите ми се насочиха към следващата поръчка и замръзнах.

Средно диетично лате с канела отгоре.

Редовната поръчка на Дилайла.

Погледът ми веднага се насочи към клиентите чакащи пред еспreso бара и го открих да ме гледа. Устните му бяха леко извити и моите направиха същото.

— Здравсти. — Тонът ми бе малко по-щастлив, докато взимах чашите и пълнех еспreso машината. Той вече държеше дългото си кафе и предполагам, че чакаше поръчката на Дилайла.

Той кимна и ме гледаше, докато правех напитката. Насилих се да изпратя вълна от увереност във вените си, за да не се изложи пред него.

Като приключих с поръсването на канелата отгоре, сложих капачето и плъзнах чашата по плота.

Поех си дълбоко дъх и започнах.

— Ами, мислех си, че може довечера, ако искаш и ако вече не си зает...

Той прекъсна жалкия ми опит да го поканя на среща.

— Ще бъда точно тук в седем, за да те изпратя до дома ти.

Надеждите ми се стопиха, тъй като не исках да си седя у дома, докато навън Марди Гра е в разгара си. Тази вечер в целия град имаше празненства и исках да съм част от тях.

— Но...

— Ще се изкъпеш, ще си облечеш рокля и ще излезем навън, за да порботим върху отмятане на неща от списъка ти.

Възражението застина на устните ми и се усмихнах.

— Наистина ли?

Той кимна.

— И това изисква да нося рокля?

Леката му усмивка стана по-широка и определено хищна.

— Не, роклята е за мен. Пропусни бикините. Ще се видим в седем.

Той обви огромната си ръка около чашата на Дилайла, преди да ми кимне и да излезе през тълпата в кафенето, с торба понички под мишница.

Седем часа. Бишъп щеше да ме изпрати до дома, щях да си взема душ и да се облека в рокля, и щяхме да излезем навън, за да отметнем точки от списъка ми.

И няма да нося никакви бикини.

Майко. Мила.

ГЛАВА 37

БИШЪП

ДОРИ С ПОЛО И ДЪНКИ, Ейдън привличаше всички погледи към себе си, докато я изпрацах към дома ѝ от „Любимата ви дупка“. Тя се отличаваше в тълпата от жени облечени с пъстри рокли, дори без да полага усилия.

Както обикновено, тя въобще не осъзнаваше факта, че е напълно разкошна. Не беше само заради русата коса, хваната на рошав кок или блестящите ѝ кафяви очи, или пък адски прелестните ѝ устни, които молеха за целувка. Не, беше енергията, която я обграждаше. Щастлива, позитивна и на практика вибрираща с желание за живот. Хората бяха привлечени към нея, докато минавахме между тях.

И ето ме мен, следвайки я като куче, извисявайки се като сянка с табела гласяща: „*Мамка му, стой настрани ако искаш да живееш*“. Всеки мъж, отворил уста и посегнал към нея млъкваше и отдръпваше рязко ръка, когато го поглеждах намръщено, докато продължавахме да вървим. Ейдън дори не забелязваше какво се случва.

Тълпата започна да оредява, когато завихме към нейната улица.

— Това е просто *лудост*. Никога не съм виждала толкова много хора да пълнят улиците.

— Тук е така всяка година, от това, което са ми казвали.

Застанахме пред портата и Ейдън извади ключа от чантата си.

— Никога ли не си идвал на Марди Гра преди?

— Тук съм само от няколко години, но никога не съм си падал по тълпите, затова стоя настрани.

Тя завъртя ключа в ключалката и отвори вратата.

— Никога ли не си искал да хвърляш гердани на Бърбън Стрийт?
— попита тя, докато влизахме навътре.

Затворих вратата след себе си.

— Някои мъже имат нужда от гердани, за да видят женски цици.

Тя завъртя глава към мен, докато минавахме през двора към стълбището на апартамента ѝ.

— О, да, забравих, че си от мъжете, които не могат достатъчно бързо да прогонят жените, които сами им се хвърлят в ръцете.

— Това, което забравяш, е фактът, че поначало не съм искал да видя която и да е от тях.

— Дааа беее. — Ейдън проточи думите, докато се качваше по извитото стълбище пред мен, за да отключи вратата, преди да се плъзнем в малкия апартамент.

И тогава ѝ се нахвърлих, последвах я вътре, затръшнах вратата и я улових, приковавайки я към стената.

Устните на Ейдън се раздалечиха, а очите ѝ се разшириха, когато ме погледна.

— Ти си първата женя, която е влязла във „Вуду Инк“, и която не съм си пожелал да си тръгне. Още тогава, ако можех, щях да те завлека в апартамента си, да те съблека гола и да те хвърля на леглото си.

— Тогава защо чака толкова дълго, за да ме докоснеш? — Думите ѝ бяха задъхани.

— Защото за някои неща си заслужава да изчакаш, и ти си едно от тях.

— Защо все още чакаш?

— Не чакам. Наслаждавам ти се. — Устните ми се снижиха към нейните и ги покриха, преди да е могла да ми отговори. Когато езикът ми помилва устните ѝ, тя ги разтвори и аз се възползвах на мига. — Адски сладка си. По-сладка отколкото всичко, което съм си позволявал в живота си.

— Млъкни и ме целуни. — Ръцете на Ейдън се впиха в косата ми и тя дръпна лицето ми надолу, за да ме целуне.

Колкото и да ми се искаше да я вдигна на ръце и да я отнеса в леглото, исках да ѝ дам повече от това. Исках да ѝ дам всичко, което някога е желала, което значеше, че трябваше да изпълним нещата от списъка ѝ.

Когато се отдръпнах от нея, очите ѝ бяха замъглени.

— Защо спираш?

— Защото сега ще си облечеш рокля и ще се заемем със списъка ти.

— Но...

— Не се тревожи, кексче. Смятам да те вкуся всеки път щом ми се открие шанс тази вечер, и преди утре слънцето да изгрее, членът ми ще бъде заровен дълбоко в теб.

С това обещание висящо във въздуха направих крачка назад и погледът ѝ се насочи към дънките ми.

— Мога да...

Мисълта за устата ѝ върху члена ми, го накара да се притисне толкова силно към ципа, че се притесних да не го скъса.

— Знам, че можеш да ме подлудиш с тази твоя сладка уста, но няма да е сега. Влизай под душа. И да не си посмяла да се докоснеш. Искам да ме желаеш толкова много, колкото ме желаеш сега, защото реших да добавя нова точка към списъка ти. Всеки път щом отмятаме точка от списъка ще добавяме по едно напълно различно изживяване.

— Какво имаш предвид? — макар въпросът ѝ да бе тих, знаех, че съм я заинтригувал.

— Имам предвид, че когато седнем в сепарето, за да вечеряме, мога да пъхна пръст в малкото си стегнато котенце и да си играя с клитора ти, докато свършиш. Или ако отидем за питие при Пат О'Брайън, може да те завлека в склада отзад, за да обвиниш сладките си устни около члена ми.

Не мисля, че очите ѝ можеха да станат по-големи след обяснението ми.

— Навита ли си за това? Искаш ли да бъдеш порочна в Ню Орлиънс, кексче?

— Да. — Шокът се изпари и на негово място застана предизвикателство.

Това е моето момиче, помислих си аз. И осъзнах точно как мисля за нея... като за моя.

С тази разлика, че нямах никаква идея дали ще мога да я задържа или не.

Но тази вечер щях да направя всичко по силите си да се пристрасти към мен, така както аз вече бях пристрастен към нея.

ГЛАВА 38

ЕЙДЪН

МОЖЕХ ДА СЕ ЗАКЪЛНА, че дори кожата ми вибрираше, когато излязох изпод душа и минах през рутината си след баня. Никога не съм била толкова възбудена в живота си, както когато Бишъп ми каза, за аспектите, които смята да добави към списъка ми.

Искаш ли да бъдеш порочна в Ню Орлиънс, кексче?

С него? Абсолютно. Исках го повече от всичко. Вече умирах да разбера какво ще е да го почувствам в себе си и сега той ми обеща, че няма да чакам дълго.

Тази вечер е нощта.

Обръснах всеки милиметър от кожата си, който имаше нужда от бръснене, и изтърках миризмата на понички и кафе от тялото и косата си. Когато плъзнах пръсти по женствеността си, за да се убедя, че не съм пропуснала някое косъмче, клиторът ми пламна за живот и аз се извих със стон. Бях изкушена да го разтъркам докато свърша.

Какво щеше да направи той? Да дойде и да ме напляска, задето бях порочно момиче и се докарвах до оргазъм под душа?

— Най-добре да не си играеш с котенцето си, кексче. Ще го видя на лицето ти, когато излезеш.

Сериозно? Как е възможно да знае това? Беше истински нечестно точен.

— Не знам как е възможно дори да мислиш това — изкрещях изпод душа, макар в гласа ми да се долавяше несигурност. С един толкова малък апартамент, едва трябва да издишаш, за да те чуят в съседната стая.

— Много добре знаеш.

— Излизам след секунда.

Когато излязох изпод душа и обвих кърпата около себе си, надникнах през вратата на банята и видях Бишъп да ме гледа.

— Мокра ли си, кексче?

— Е, тъкмо излизам от...

— Не, котенцето ти. Онова, което докосваше под душа, макар че ти наредих да не го правиш.

Горещина обля бузите ми, но исках той да знае истината.

— Да, но само случайно докоснах клитора си. Не съм се докарала до оргазъм.

— Мисля, че трябва да проверя това сам.

Той посегна под кърпата ми и прокара пръст по цепката ми.

— Направо си подгизнала — той простена и прокара пръст между срамните ми устни.

Краката ми потрепераха и аз протегнах ръка, притискайки я към гърдите му, за да остана изправена. Не знам как да нарека звука, който издадох, но беше нещо между стон и плач за още.

Бишъп продължи да ме гали.

— Когато си под душа, докарваш ли се до оргазъм?

Гласът ми потрепери, като отговорих.

— Понякога...

Той насочи пръста си към клитора ми, започвайки да прави кръговидни движения.

— Мен ли си представяш, когато го правиш? Викаш ли името ми, докато свършваш?

Притиснах се към докосването, исках повече натиск, но щом се доближих, Бишъп се отдръпна.

— Отговори ми, кексче.

Стенейки, аз отговорих.

— Може би.

Бишъп притисна по-силно пръст към клитора ми и можех да почувствам надигащия се оргазъм. Но той не ми позволи да го изживея. Вместо това да отдръпна и облиза пръста си.

— Но...

— Алчно момиче с влажно малко котенце. Облечи се, преди да си променя решението и да не ти позволя да станеш от леглото през следващите двадесет и четири часа.

Погледнах го.

— И как това може да е заплаха?

Бишъп се засмя.

— Върви, веднага.

* * *

Когато излязохме от апартамента ми, през мен блъбукаше нетърпение, заедно с неудовлетворената нужда. Отне ми цялата воля да не се отведа до края, докато се обличах в спалнята, след като той ме бе оставил на самия ръб. Но имах чувството, че ако го направя, той ще ме накара да си платя.

Звучите на партитата в града се носеха от всички посоки във Френския квартал и изглежда всеки балкон бе запълнен. Бях решила да облека тюркоазената рокля с черни балетни пантофки, след като изсуших косата си и нанесох грима си с неவிждана бързина.

Доволният поглед на Бишъп ми показва, че съм се справила добре. А думите му го потвърдиха.

— Много класно, кексче. И тази вечер си изцяло моя.

Колкото и да ми харесваше това, през вълнението ми премина леко разочарование. Тази вечер щеше да бъде добре, но ако исках да бъдем заедно не само тази вечер?

Избутвайки тази мисъл настрани, аз се фокусирах върху това да се забавляваме и да отметнем колкото се може повече точки от списъка ми. Бях тук, за да живея за момента, не да се тревожа какво ще се случи утре. От това, което знаех, можех всеки момент да получа съобщение да си замъкна задника обратно в Ню Йорк.

Залепих широка усмивка на лицето си и последвах Бишъп.

— Къде отиваме?

Очаквах да каже нещо като омар за вечеря или може би казино за блек джек, но вместо това, той ме шокира.

— Първо, ще отидем да ти вземем малко гердани.

— Какво ще вземем?

Бишъп преплете пръсти в моите и ме поведе покрай ъгъла.

— Отиваме на Бърбън Стрийт.

— Там в момента е лудница.

— А ти си имаш лична охрана, затова няма от какво да се тревожиш. Освен това, искаше да пиеш „Ураган“ при Пат О’Брайън, тъй че ще отметнем и това.

— По време на Марди Гра? Да не си луд? — след няколко дни в Ню Орлиънс осъзнах, колко е нелепо да искам да отметна нещата от

списъка си по време на Марди Гра. Това беше най-забързаното време в годината и щеше да ни отнеме часове дори да стигнем до бара.

— Нека аз се тревожа за това. — Той погледна ухилено надолу към мен. — Забравяш, че може да не съм най-социалният мъж на планетата, но знам много за хората. На кого мислиш Кон прехвърли клиентите си, когато се оттегли от бизнеса? При кого мислиш продължават да се връщат?

— Предполагам при теб.

— Което значи, че знам много за хората. Затова остави на мен да се тревожа как ще се случат нещата.

— Добре, здравеняко. Както кажеш.

Той погледна надолу към мен.

— Не ми ли вярваш?

Свих игриво рамене.

— Може би. А може би не. Ще видим как ще се докажеш.

Завъртях се в кръг и полата ми се надигна, въртейки се.

Бишъп ме сграбчи за ръката и ме дръпна към себе си.

— Най-добре внимавай. Никой друг няма да види малкото ти сладко задниче, освен аз.

Едната му ръка обхвана лявата ми задна буза и я стисна. Прехапах долната си устна, а той поклати глава.

— Малка палавница. Ще си платиш за това. И, кексче? Аз винаги се доказвам.

Той ме пусна след още едно последно стисване и аз потреперих от нетърпение.

* * *

Вървах редом с Бишъп докато стигнем до полицейската барикада задържаща празнуващите на Бърбър Стрийт. Тогава той пусна ръката ми и обви своята около кръста ми.

— Ще ходиш пред мен, а аз ще те насочвам в коя посока.

— Няма ли да е по-лесно, ако те следвам? — извиках аз над данданията.

— Не мога да те виждам, ако си зад мен. Ако някой те сграбчи и те дръпне настрани, реакцията ми ще е по-бавна. Ако си пред мен,

никой няма да те докосне, защото ще ме видят и ще знаят, че ще се разправят с мен, ако те доближат. И ако някой го направи, няма да успее да направи много, преди да го сграбча за гърлото и да се погрижа за него.

В обяснението му имаше смисъл и аз тръгнах пред него, докато той ме насочваше през тълпата. Бях се концентрирала към земята и към хората пред мен, но Бишъп проговори в ухото ми.

— Виж, кексче. Ето това искаш да изживееш.

Погледнах нагоре, когато той ме завъртя в кръг в сърцето на Бърбън Стрийт. Попивах всеки звук, миризма и гледка, скътвайки ги в паметта си, за да си спомням за това някой ден. Бишъп посочи нагоре и аз последвах ръката му, за да видя жена в лилава, зелена и златна туту поличка да стои на балкона над нас, а златният ѝ сутиен едва покриваше огромния ѝ бюст. Тя хвърляше гердани във всички посоки.

— Ето от къде ще си вземеш гердана.

— Как...

Но трябваше да знам, че Бишъп има план. Той хвана двете ми ръце и ги вдигна във въздуха, след което изсвири толкова силно, че ушите ми писнаха. Това привлече вниманието на жената, разкарваща се по балкона с ръце пълни с гердани, които се клатеха напред-назад.

— Познаваш ли я? — извиках аз.

— Не.

Но това нямаше значение, защото тя метна ръка пълна с гердани в нашата посока, а аз се повдигнах на пръсти, за да уловя два гердана прилитащи над мен.

Бишъп улови още четири и ме обърна към себе си, както си стояхме на средата на улицата, за да сложи всеки един от герданите на врата ми. Докато поставяше всеки, той целуваше бузите ми, носа, челото и най-накрая устните ми.

Обвих ръце около тила му и го дръпнах за по-дълбока целувка.

Викове и дюдюкане се надигна около нас. Всяко едно от сетивата ми бе насочено към Бишъп и към всичко, което ме караше да изпитвам.

Това е да живееш.

Когато най-после го пуснах, той целуна още веднъж челото ми и ме завъртя.

— Виждаш ли онзи ъгъл? Тръгваме на там, а после завиваме на ляво. Следваща спирка, Пат О'Брайън.

ГЛАВА 39

ЕЙДЪН

БИШЪП МЕ НАСОЧИ КЪМ ИЗВЕСТНАТА червена сграда на Пат О'Брайън, и щом минахме през тълпата, както очаквах опашката бе чак до ъгъла.

Не спряхме и дори не опитахме да намерим края на опашката обаче. Бишъп ни отведе направо входната врата, където охраната проверяваше личните карти. Вълнението от това, че хванах герданите започна да спада, като се разтревожих, дали въобще ще успеем да влезем. Не че не можехме да го направим друг път, но имаше някакво допълнително вълнение в това да го направим точно в този толкова специален ден от годината за града. Спряхме пред огромния охранител, който тъкмо връщаше личната карта на една жена. Намръщеното му изражение изчезна щом видя Бишъп.

— Хей, човече. Никога не съм очаквал да те видя тук по време на шибания Марди Гра. Какво, по дяволите, търсиш тук?

Бишъп вдигна ръка и я обви около мен.

— Момичето ми иска да опита прочутия „Ураган“ на Пат по време на Марди Гра. Нямаше как да ѝ откажа.

Сега охранителят насочи вниманието си към мен.

— Здравсти, момиче на Бишъп. Явно не си от тук.

Тъкмо мислех, че вече не се отличавам като турист, когато той продължи.

— Ако беше от тук, дори нямаше да опиташ. Точно сега, мъжът ти прави страхотна жертва, вкарвайки те днес в този зоопарк. Весело изкарване. — Той отпусна ръце и ни кимна да влизаме, а Бишъп ме бутна пред себе си и минахме по тъмния коридор.

Изпълни ме облекчение, че не поиска личната ми карта. С Бишъп, плътно до мен, не мисля, че можех да обясня, защо името ми на картата не съвпада с това, което му казах. Леденото пробождане на вината премина през тялото ми, но аз изтласках настрани чувството.

Тази вечер нямаше да се тревожа за това. Освен това, не е като да съм излъгала коя съм. Щеше да бъде различно, ако бях казала името на личната си карта, или поне така се опитвах да се убедя.

Когато минахме през входа към вътрешния двор, разбрах защо барът на Пат О'Брайън е толкова известна туристическа дестинация. Вътрешният двор бе напълно в стила на Ню Орлиънс, или поне от това, което виждах въпреки тълпата. Нямаше никаква надежда да си вземем маса, но Бишъп привлече вниманието на един минаващ на близо сервитьор.

— Два „Урагана“.

— Разбира се. Веднага идват.

Бишъп ме заведе до фонтана в средата и седна на ръба му, дръпвайки ме в скута си. Полата ми се разстели върху нас, покривайки горната част на краката ми, но отзад се изплъзна.

Така, че голото ми дупе се настани директно върху твърдите бедра на Бишъп, като ни делеше единствено материята на дънките му. А той бе напълно наясно с това, тъй като ръката му се мушна под полата ми и започна да пълзи около голото ми бедро.

Обещанието му от по-рано накара кожата ми да настръхне.

— Мислиш ли, че можеш да бъдеш тиха, кексче? — Тонът му бе смесица от игривост и прелъстителност.

Кимнах, чудейки се колко бързо сервитьорът ще се върне с питиетата ни и каква задъхана, останала без сили каша ще съм тогава.

— Добро момиче. Ще се чувстваш ли добре, ако ти кажа, че не сме единствените, които в момента правят това? Виждам поне две двойки, които са много по-очевидни от нас.

— Къде? — започнах да оглеждам двора.

— Жената с черно-червената рокля на три часа.

Единствената причина да знам, че три часа значи от дясно на мен, е че бях прекарала много безсънни нощи, гледайки „Военни престъпления“, когато не можех да си намеря нищо за четене. Кой да знае, че може да ми се окаже полезно.

Погледнах в посоката, която ми каза той, и открих жената с червено-черната рокля и, *о, Боже мой*, можех да видя как полата ѝ се повдига, докато ръката на мъжа се плъзга под нея.

Макар да бях шокирана, не можех да отрека, че тялото ми реагира, като се обля в топлина; не че вече не бях достатъчно

разгорещена от инцидента с душа и после след стореното от Бишъп.

— Гледай какво й прави — гласът на Бишъп бе дрезгав и изпрати вълни от чувственост по гръбнака ми, докато дъхът му гъделичкаше тила ми, преди да прокара устни по кожата ми.

Мъжът вдигна полата, разголвайки голите задни части на жената.

— Ако търсиш скандалното, много лесно ще го откриеш.

Зърната ми настръхнаха и се втвърдиха срещу горната част на роклята ми, докато Бишъп галеше вътрешната част на бедрото ми.

Обърнах глава към него, но той ухапа ухото ми.

— Продължавай да ги гледаш. Искам да видя, дали той ще направи това, което бих направил аз, ако бяхме там.

С всяка дума, пръстите му се приближаваха все повече към женствеността ми и всяко усещане изглеждаше някак по-силно, след като нямах бикини, които да служат като бариера.

Мъжът на три часа дръпна прашките на жената и ги разкъса.

Въздъгнах задъхано.

— Той току-що й скъса гащичките. Хареса ли ти?

Но някак не можех да намеря думи, с които да му кажа, точно колко много ми хареса.

— Хайде, кексче. Може да ми кажеш колко влажна те прави това... — Той спря. — Или пък, може сам да разбере.

Гласът му бе станал много нисък и сериозно дрезгав, и аз кимнах леко. Искях да ме докосне, докато гледах как другият мъж смъква полата на жената, а ръката му остава под нея.

В мига, в който той прокара пръст по влажната ми плът, аз прехапах устни, за да не простена, точно както вероятно правеше и жената.

— Мамка му, обичам да усещам колко си влажна.

Не беше нужно да ми го казва, защото можех да усетя колко съм влажна, докато ме галеше, описвайки кръгове около клитора ми, без да го докосва.

Отворих уста, готова да го моля, когато сервитьорът се плъзна до фонтана с питиетата ни.

Ръката на Бишъп е под полата ми, а мъжът е на по-малко от половин метър от нас. Но очевидно сервитьорът или не забеляза, или просто не го бе грижа.

— Петнадесет долара — каза той, държейки поднос с две чаши с орнаменти пълни до горе с червен коктейл.

Очаквах Бишъп да измъкне лявата си ръка изпод полата ми, докато посяга за портфейла си, но той не го направи. Вместо това измъкна двайсетачка от джоба си и я подаде на сервитьора, преди да вземе едната чаша и да я сложи в ръката ми, а след това да постави другата на ръба на фонтана.

— Задръж рестото. — Думите му бяха чист начин да отпрати мъжа и сервитьорът си тръгна, без да поглежда назад.

— Гледай да не го излееш — прошепна Бишъп и в следващия миг тласна пръст в мен.

О, Боже мой.

Първият път, в който опитах „Ураган“ в бара на Пат О’Брайън, след минута бе съпроводен от оргазъм предизвикан от най-сексапилния мъж, който бях срещала.

С всяка глътка, която отпиех, пръстите на Бишъп ставаха почевръсти и по-смели. Палецът му откри клитора ми, докато топлината от алкохола се изливаше в мен.

Той не ми позволи да свърша, докато почти не бях изпила коктейла си, и след това издърпа свободната си ръка и покри устните ми, за да заглуши полувика, полустона, който не успях да сдържа.

Докато последните тръпки на оргазма отшумяваха, Бишъп измъкна ръката си изпод роклята ми. За да прикрия факта, че ръката ми трепереше, аз посегнах към чашата и допих последната глътка. Когато пузнах чашата, се обърнах в скута му, за да срещна погледа му.

— Е, може би не съм си мислила точно за това, когато правих списъка си, но беше милион пъти по-запомнящо се.

Едната страна на устата на Бишъп се повдигна на горе.

— За това съм тук, за да направя това възможно най-запомнящо се за теб. Сега, ще ми напомниш ли какво още имаше в списъка ти?

ГЛАВА 40

ЕЙДЪН

ОСТАВИХМЕ ЛУДОСТТА НА Бърбън Стийт зад себе си и се насочихме надолу по една улица, където все още не бях ходила. С Бишъп до мен и пръстите му приплетени с моите, с топлината на хубавия коктейл и още по-хубавия оргазъм, туптящ във вените ми, се чувствах все едно мога да превзема света. Ако някоя от горилите на Дом се появи днес и ми нареди да се прибирам у дома, щях да стисна силно ръката на Бишъп и да кажа на горилата да върви по дяволите. Може да е плод на въображението ми, но си мисля, че и Бишъп заедно с мен ще го прати по дяволите. Дори може да се бие, за да ме задържи.

Може да е заради алкохола, но всеки път, щом ме погледнеше, имаше нещо в погледа му, което не бях виждала преди.

Той ме желяеше.

Е, без майтап, Ейдън. Той пъкна пръстите си в теб.

Но повече от всичко, той ме харесваше. Сигурна бях. Е, поне мислех, че съм сигурна. Надявах се, че е така.

Но какво щях правя с това?

Вкопчи се в него и се понеси на тази вълна, извличайки всичко, което можеш. Приеми възможността и просто живеи — заяви един смел глас вътре в мен.

Водена от хубаво настроение и хубав алкохол, аз реших, че ще направя точно това.

Когато забавихме ход пред сграда, която не бях виждала никога преди, и Бишъп ме дръпна към износената дървена врата, обонянието ми долови невероятния аромат на кейджунска кухня.

Хостесата на прага направо грейна щом видя Бишъп.

— Хей, Биш. Чудих се защо не идваш да ме видиш отново.

Тонът ѝ бе повече от флиртуващ, граничещ с фамилиарничене. Задраскайте това... за да бъда наистина точна, трябва да кажа, че тя буквално го скъсваше от чукане само с поглед.

Разбира се, защото бях жена и човек, и се чувствах толкова затоплена и омекнала заради мъжа, който току-що ми бе дал най-запомнящия ми се оргазъм, трябваше да направя пълна ретроспекция на това, което виждах пред себе си.

Косата ѝ сигурно бе боядисана, защото нямаше начин този червен цвят да е истински, и лилавите ѝ очи бяха толкова светли, че трябваше да са фалшиви, и защо, ако слагаш цветни контактни лещи, ще ги избереш такива, които хич не си отиват на косата ти? Тя беше закръглена на всички правилни места, а бюстът ѝ се виждаше от километър с това ниско изрязано V-образно деколте. И, Боже мой, определено не носеше сутиен, защото, кълна се, можех да видя как над ръба на блузата се подават ареолите на зърната ѝ.

Нима Бишъп си пада по това? Ареоли на показ и цици неподвластни на гравитацията? Защото бе очевидно, че аз няхах нито едно от тези неща. И след това си напомних, най-важното нещо: Той бе с мен. Не с нея.

— Хей, Джулс. Искаме маса за двама.

Едва когато Бишъп вдигна ръка, обгръщайки раменете ми, Джулс забеляза съществуването ми.

Огромната ѝ усмивка премина в гримаса от типа „Ще продължа да се усмихвам, дори ако това ме убие“.

— О, не видях, че не си сам. Разбира се, предполагам, че това значи, че не искаш редовното си място на бара. — Тя ми метна подозрителен поглед и изглежда ме отписа.

Наистина ли? Мамка му! Изглеждах страхотно. Роклята ми бе прелестна, гримът ми не крещеше „Преровила съм щанда с мостри на МАС и съм изпробвала абсолютно всичко, което имат, включително и двадесет различни модела изкуствени мигли“, както е направила Джулс, но дори и да се опитам да изглеждам евтина, не знаех дали бих могла да го постигна.

Добре, можеше да се държа малко гадно, но кой не би го направил, ако се сблъска с нещо такова? Какво се случи с „Клуба на сестринството“?

— Не, искаме маса в ъгъла, далеч от тълпата.

Погледът ѝ се върна отново към мен и този път ме огледа бавно и дълго.

— Това не е обикновеният ти стил, Биш.

Не знаех дали говореше за мен или за масата, но имах чувството, че е и за двете.

— Промените са добри за душата — гласеше отговорът на Бишъп, докато ме придърпваше по-близо до себе си.

В мен се надигна топлина, която не бе предизвиквана от алкохола, но опитах да не се надявам на думите му. Тази промяна за него можеше да е само временна. Обаче от това, което научих досега, каквото и да се случваше между нас, не беше никак нормално за него и трябва да значи нещо.

Хостесата грабна два броя прибори от една кофичка и се обърна.

— Заповядайте насам. Имам идеалната маса за вас.

Тя ни отведе в самия край на ресторанта, точно до вратата, от която непрестанно влизаха и излизаха сервитьори от кухнята. Масата дори не изглеждаше така, сякаш обикновено се използва за настаняване на клиенти. И от начина, по който тялото на Бишъп се стегна зад мен, можех да кажа, че и той го е забелязал.

— Ето тук...

— Тази няма да ни свърши работа.

Тя се обърна, а изражението ѝ бе самата невинност.

— Какво имаш предвид? Това е най-уединената...

Бишъп хвана ръката ми и ме задърпа към предната част на ресторанта, и за миг реших, че ще ме изведе навън през вратата. Но той не го направи. Вместо това, спря до маса в ъгъла, която още не бе почистена.

— Ще вземем тази. Ще оценя, ако изпратиш някой да я почисти.

— Той издърпа стола ми, помагайки ми да се настаня, преди да погледне Джулс.

— Ти не ходиш на срещи. Така ми каза. Извинявай, ако съм леко шокирана.

Все още застанал зад мен, след като избута стола ми напред, ръцете на Бишъп се отпуснаха на раменете ми и ме стиснаха нежно.

— Тогава не го правех. Но понякога на един мъж му се налага да се промени, за да преследва онова, което желае.

Още една гореща вълна ме изпълни, заедно с осъзнаването. Нямаше значение, че Джулс е по-слаба от мен, че имаше повече умения в гримирането или по-големи цици с повдигаща система... аз

бях тази, заради която Бишъп се променяше. Бях му достатъчна и това бе всичко, което имаше значение.

В пълно мълчание Джулс събра чиниите в ръце и промърмори извинението си, преди да се оттегли.

Бишъп взе менюто от стойката и се настани пред мен.

— Тук можеш да намериш омар във всякакъв вид.

— Ще се преструваме ли, че това не се случи? — Ако не бях събрала течен кураж от „Урагана“, може би нямаше да кажа нищо.

Той вдигна поглед от менюто към мен.

— Няма много за казване. Искам да бъда с теб. С никоя друга. Край на историята. Не ми дреме какво мисли Джулс, или който и да е било друг. Няма да им позволя да ми попречат да направя тази вечер идеалната за теб.

Искам да бъда с теб. Вече и сама го бях осъзнала, но да чуя, че Бишъп го казва, беше коренно различно.

— Благодаря ти.

— Не е нужно да ми благодариш. Тази вечер е най-хубавата вечер, която съм имал през живота си. Ти ме караш да виждам по различен начин всичко, което в миналото съм подминавал безброй пъти. Все едно виждам всичко през твоите очи и така светът е много по-светъл. Ти ме правиш щастлив, Ейдън.

Това беше най-страхотният комплимент, който някой ми бе правил. Прост. Искрен. С толкова много значение зад себе си.

— И ти ме правиш щастлива. Не мога да си представя колко различна щеше да е цялата изминала седмица, ако не те бях срещнала.

— Дори не искам да си помисля за теб сама, там навън. Това е достатъчно да ми донесе кошмари, а аз обикновено съм яко копеле.

— Щях да оцелея. Просто нямаше да имам възможността да преживея всичко това.

— Остани с мен и мога да ти гарантирам още куп преживявания, които никога няма да забравиш.

Усмивката ми стана по-широка, когато сервитьорът пристъпи до масата ни и ни поздрави, преди да попита искаме ли нещо за пиене.

— Още един „Ураган“? — попита Бишъп, повдигайки вежди.

— Защо не? — Чувствах се смела и жива, все едно нищо не може да ме сломи.

Бишъп си поръча бърбън и ми позволи да опитам от питието, когато сервитьорът го поднесе на масата. Не му станах фен и го отмих с „Урагана“ си.

Вторият коктейл ме удари малко по-силно и се смеех с глас, докато Бишъп ми разказваше истории за това какви татуировки му се е налагало да прикрива. От имена на бивши, през сватбени дати, венчални халки, пениси и вагини до неща, които дори не могат да бъдат идентифицирани.

— Не се ли изморяваш да покриваш грешките на другите? — попитах аз.

Той поклати глава и се замисли за миг, преди да отговори.

— Не гледам на тях като грешки. А като ново начало. Втори шанс. Защо трябва да бъдем приковани за нещо, което не искаме и което може да бъде поправено?

Думите му удариха направо в целта. *Ново начало. Втори шанс.* Не беше ли точно това, което исках и аз? Не просто преживяване или приключение? Нещо постоянно. Като татуировка.

Изведнъж осъзнах, че Бишъп може да крие име на бивша приятелка под татуировките си. Дали има втори шанс или ново начало на кожата си?

— Ти прикривал ли си татуировка по себе си?

Бишъп кимна, а аз затаих дъх, чакайки отговора му.

— Абсолютно. Кой мислиш беше човека с татуировката, която не можах да идентифицирам?

Примигнах от вълната облекчение, която ме заля.

— Какво имаш предвид с това, че не си могъл да я идентифицираш? Как си си направил татуировка, която не си знаел каква е?

Бишъп сви рамене.

— Бях млад, глупав и ми я направи приятел. Хич не го биваше и никога не трябваше да му позволя да ме доближи с машина за татуиране в ръка. Наложих се чичо ми да я покрие.

— Чичо ти?

Стойката на Бишъп се напрегна и настроението му видимо се понижи.

— Да, той е този, който ме научи на занаята. Той ме отгледа и повечето ми време минаваше в студиото за татуировки. Той е

причината да правя това.

— И Дилайла ли се научи така? — част от мен искаше да оставя темата, защото беше очевидно, че Бишъп се чувства неудобно, но не бях сигурна, дали щях да имам друга възможност да го попитам.

Той поклати глава.

— Не. Родителите ни загинаха в автомобилна катастрофа и нямаха завещание. Сестрата на майка ни не искаше да вземе и двамата ни, затова взе само Дилайла, а братът на татко взе мен. Той вече имаше свое дете и се бореше да поддържа бизнеса си, затова не можеше да си позволи да храни още две гърла. Дори само още едно беше изпитание. Истината е, че според мен Дилайла стана артист, само за да вбеси праволинейната ни леля.

Сърцето ми се сви, мислейки си колко ли е ужасно да изгубиш цялото си семейство само за един миг.

— Сигурна съм, че е било тежко, особено като са те разделили и от сестра ти.

Бишъп сви рамене.

— Беше по-добре, отколкото да ме пратят в приемно семейство. Имахме късмет, наистина.

— Поддържаш ли още връзка с чичо ти? Той все още ли държи студиото си?

Погледът на Бишъп се насочи към масата и раменете му се напрегнаха отново.

— Той почина. Както и братовчедка ми.

Ритайки се, задето докоснах очевидно болна тема, аз се извиних.

— Много съжалявам за загубата ти. Не знаех. Иначе нямаше да повдигна темата.

Той вдигна ръка.

— Не се тревожи. Беше отдавна, но на някои неща им отнема адски много време да избледнеят.

Замислих се за избледняващите спомени за майка ми, които едва можех да задържа. Бях на четири, когато тя почина. Все още ми липсваше, макар никога да не бях имала шанса да я опозная истински.

— Разбирам.

Разговорът замря, когато започнаха да ни носят храната. Омар приготвен по четири различни начина и се влюбих във всяка една хапка. Започнахме пак да разговаряме, този път на по-неутрална тема,

и нежният, забавен Бишъп, с който бях през цялата вечер, отново изплува на повърхността.

— Оставихте ли си място за десерт? — попита сервитьорът, докато разчистваше чиниите ни. — Имаме феноменално крем Брюле и страхотен ябълков сладкиш.

Бишъп погледна към мен, преди да отговори.

— Ще оставя дамата ми да реши дали иска нещо, аз лично знам какво искам за десерт и то не е в менюто ви.

Тръпка премина през мен от изгарящия му поглед и много добре знаех за какво говори.

— Добре съм. И аз не искам десерт.

— Сметката моля — каза дрезгаво Бишъп.

ГЛАВА 41

БИШЪП

РАЗХОДКАТА ОБРАТНО ДО „ВУДУ ИНК“ И апартаментата ми изглеждаше така, сякаш ще отнеме цяла вечност, защото се налагаше да се промушваме покрай хората по улиците. Никой не беше готов да се прибере в разгара на Марди Гра и знаех, че купоните ще продължат до сутринта, както всяка година.

След три „Урагана“, стъпките на Ейдън бяха по-премерени и внимателни, след като алкохолът я бе ударил здраво.

— Ела, кексче. — Вдигнах я на ръце, когато се препъна.

— Не може да ме носиш по целия път! Прекалено тежка съм.

— Само ме гледай.

Тя обвини една ръка около тила ми, а с другата започна да гали брадата ми.

— Харесвам брадата ти. Много.

На мига споменът ми как я яздеше изскочи в ума ми. Мамка му и аз си харесвах брадата.

— Нима?

— Да. Трябва да се замислиш дали да не станеш дървар, ако бизнесът с татуировките се разпадне. Това въобще възможно ли е?

— Кое, дърварството или разпадането на бизнеса с татуировки?

— И двете.

Поклатих глава.

— Няма начин да отида някъде на студено, да нося фланелена риза на квадратчета, само за да отсека дърво. Ако имаш някаква фантазия с дървар, ще ти се наложи да я забравиш за известно време.

Тя ме погледна, а очите ѝ блестяха, докато завивах към алеята водеща зад „Вуду Инк“ и тълпата оредя.

— Мне, предпочитам теб пред някой дървар.

— Какво съвпадение. Това мога да уредя. — Пуснах я да стъпи на крака и тя се хвана за ръката ми.

— Караш ме да се чувствам така, сякаш цял живот съм чакала да те срещна. Като всичко, което ми бе отказвано, докато не дойдох тук и сега най-после имам шанса да живея.

Думите ѝ ме пронизаха дълбоко, отеквайки в тялото ми. Аз съществувах, без да допускам никой до себе си, общувайки най-вече с хора, с които работя. Ейдън бе проникнала през стените ми, без дори да се опитва, и от мига, в който я срещнах, всичко стана по-светло. Тя променяше всичко.

Това, което не знаех, бе дали за нея това може да е повече от приключение. Повече от изживяване, за което е мечтала. Тя все още не знаеше колко дълго ще остане и колкото и да ми се искаше да ѝ кажа да не си тръгва, изборът не бе мой.

Всичко, което можех да направя, бе да чакам. И да ѝ дам достатъчно добри причини да остане.

— Да те срещна и за мен бе истинско откритие, както за теб.

— Наистина ли? — Тъмният ѝ поглед бе изпълнен с копнеж.

— Да, кексче. Наистина. — Наведох се към нея и обхванах с ръце лицето ѝ, влагайки всички емоции, които изпитвах, в целувката.

Въпреки че бях погълнат от Ейдън, някакъв шум привлече вниманието ми. Откъсвайки устни от нея, аз я бутнах зад себе си, когато в сенките на алеята забелязах движение.

— Кой е там?

Светлините от съседната сграда би трябвало да осветяват тази част от алеята, но сега не светеха. Никой не отговори на въпроса ми.

Всичките ме сетива се задействаха, биейки тревога, и аз посегнах към джоба, измъквайки ключовите си. Подадох ги на Ейдън, която бе зад мен.

— Отвори вратата. Влез вътре. Ключът на голямата халка.

Ръцете на Ейдън трепереха, когато взе ключовете от дланта ми, но тя не каза нито дума.

Чух вратата да се отваря и казах.

— Запали осветлението вътре. — Не можех да разбера кой е в алеята, а след миг чух стъпки на някой, който бягаше към улицата. Когато светлината от студиото освети малката тъмна част от алеята забелязах мъж с качулка да минава покрай ъгъла.

Влязох вътре.

— Качи се горе. Сега идвам.

— След него ли отиваш? — попита тихо Ейдън.

— Просто искам да проверя всичко наред ли е, ще взема фенер от стаята за почивка и ще огледам. Веднага се връщам. Обещавам.

С леко несигурно кимване, Ейдън отвори вратата към апартамента ми и се заизкачва по стълбището, а аз отидох в стаята за почивка, за да взема фенера. Първо го насочих към лампата, която Кон беше сложил зад сградата, за по-голяма сигурност. Вместо да минава през вътрешната страна на сградата, кабелът бе отвън. Осветих на долу и проверих кабела. *Прерязан.*

Заклучих вратата, преди да вляза по-навътре в алеята. Ако някой ме нападнеше, нямаше начин да му позволя да се добере до Ейдън.

Първият шум, който чух, бе от боклукчийските контейнери в другия край на алеята. Оглеждайки периметъра, намерих три фаса от цигари хвърлени на едно и също място. Някой е наблюдавал тук. Чакал е.

Гняв и уплаха се надигнаха в мен.

Дали миналото ми ме е застигнало? Дали най-последно са решили да ме отстранят? *Мамка му.*

Знаех, че пръв трябва да ги отстраня, но това бе като онова чудовище, на което отсечеш ли една глава на нейно място се появяваха нови три. Как се казваше онова нещо от Херкулес? Хидра?

Но ако не бяха те, кой можеше да е? Въпросът се блъскаше в ума ми, докато се връщах обратно вътре. Майната му на задника, който се опитваше да прецака нощта ни. Нямаше да му позволя да постигне нищо.

Бях дал обещания на Ейдън и смятах да ги изпълня.

ГЛАВА 42

ейдън

БИ ТРЯБВАЛО ДА ОТКАЧАМ. Би трябвало да съм ужасена. Но адреналинът, който туптеше във вените ми, имаше съвсем различен източник. Когато Бишъп се качи по стълбите, бях готова за него.

— Искам повече. Тази вечер. Искам всичко, което ми обеща, и няма да позволя на който и да било да ни го отнеме. — Не бях сигурна дали някога съм изричала смели думи, в които да има толкова много истина.

Безизразното му изражение се промени на мига.

— Мамка му, радвам се, че го казваш. Защото умирам за теб, кексче. — Бишъп приближи към мен и ме вдигна на ръце. — Майната му на целия свят. Не ми дреме дали всичко ще се срине до земята. Имам нужда да бъда в теб.

Устните му премазаха моите, а аз обвих крака около кръста му. Той ме отнесе до спалнята и ме положи на леглото. Въпреки че бях получила оргазъм в средата на двора в бара на Пат О'Брайън, сега бях влажна и готова за още.

Преди инцидента с онази кучка, хостесата, се измъчвах с видения как Бишъп ме завлича в дамската тоалетна и ме взима срещу стената. Умствено си отбелязах да добавя и това към списъка си по-късно.

Изглежда този мъж притежаваше таланта да отметва точки от списъка ми.

Когато той се отдръпна, погледът ми се насочи към издутината под ципа му. Вече знаех какво се крие там, но това не значеше, че не се вълнувах отново да го хвана в ръце.

Но Бишъп имаше друг план. Той отметна полата над главата ми и зарови ръка между бедрата ми.

— Мамка му, мила. Искам да те почувствам как свършваш на езика ми. Ще изям това красиво котенце за десерт и ще те накарам да

крещиш.

Бедрата ми се надигнаха към него, изпращайки му съобщение без думи, че го исках толкова силно, колкото и той.

— Моля те!

Бишъп прокара ръка по женствеността ми.

— Ако сега носеше бикини, щях да ги разкъсам, точно както направи онзи мъж при Пат О'Брайън. Но ти си толкова порочно момиче, че сега нямам тази възможност.

Той притисна пръсти към чувствителната ми кожа.

— Знаеш ли колко адски секси беше да вървя с теб по улицата и да знам, че ако бръкна под полата ти ще открия само гола кожа? Знаеш ли колко пъти трябваше да се разубеждавам, че не е добра идея да те дръпна в най-близката алея и да разбера точно колко тясно ще бъде на члена ми, щом го зароя в стегнатото ти котенце?

— Искам го. Искам всичко.

Устните му се извиха в усмивка.

— Искаш да бъдеш лошо момиче, нали? Моето порочно момиче? Само ако знаеше всички неща, които искам да правя с теб.

Понечих да отговоря, но каквито и думи да исках да изрека се изпариха, когато Бишъп отмести ръката си и се наведе между бедрата ми. Езикът му ме облиза от горе до долу, преди да се насочи навътре. Той простена срещу мен, все едно наистина се наслаждава да бъде и вкухва любимия си десерт.

Чувството бе така упадъчно, докато топлината се разпространяваше по цялото ми тяло.

— Толкова адски сладка. — Той вдигна ръка и плъзна два пръста в мен, възпламенявайки всички онези нерви, които се бяха успокоили след последния оргазъм. Сега бяха готови за още. Аз бях готова за още.

И той ми даде още.

Свивайки пръсти, той улучи най-правилното местенце, точно когато устните му се обвиха около клитора ми и оргазмът ме заля като цунами. Стиснах чаршафа на леглото с две ръце, докато се гърчих срещу лицето му, безсрамна, докато приемах удоволствието, което ми доставяше. Не се чувствах неопитна с Бишъп. Чувствах се невероятно. Желана. Необузdana.

Беше великолепно.

Той отдръпна пръсти, влажни от соковете ми, и бавно ги прокара по част от мен, която никога не бях очаквала да докосне.

Цялото ми тяло подскочи, но не от страх, а от изненада и от чувствеността, която се изсипа върху мен.

— Никога не си си играла със сладкото си задниче, нали, кексче? Никой не си е играл с него, за да те накара да свършиш само заради мисълта колко порочна, лоша, покварена ще се чувстваш, ако някой го докосне?

Аз поклатих глава.

— Сладко малко девствено задниче — погледът му потъмня. — Адски секси е да знам, че аз съм единственият мъж, който някога го е докосвал.

Той сведе устни обратно към женствеността ми и продължи да дразни клитора ми, докато аз крещях и се притисках към пръста му, който не бе помръднал от мястото, което галеше. Притиснах се по-силно надолу и той проникна между стегнатия пръстен от мускули, карайки ме да замръзна на място.

Вълна от усещания премина през мен. О, Боже мой. Пръстът му беше в дупето ми. Дори не знаех как да го асимилирам, но на Бишълп никак не му беше трудно.

— Някой ден ще можеш да поемеш члена ми тук, но първо искам да изпълня това твое малко стегнато котенце.

Порочните му думи ме изпратиха през ръба към нов оргазъм, този път тъмен и по-прекрасен от предишния.

Когато Бишълп се изправи над мен, разкъса със зъби опаковката на един презерватив.

— Мамка му, подгизнала си. Не мога да чакам повече да те имам.

Всичко в тялото ми се чувстваше така, сякаш се движи по-бързо, дори кръвта, която туптеше във вените ми.

— Да.

Той си сложи презерватива и разтвори по-широко бедрата ми.

— Искам да действам бавно, но ти ме убиваш, кексче. Мамка му, убиваш ме.

— Не искам бавно. Желая те. Сега! Веднага! Не ме карай да чакам!

Погледът му ме изгаряше, когато намести члена си пред входа ми и се притисна напред.

— Толкова адски тясна, толкова адски влажна. Ще изцедиш този оргазъм направо от тялото ми. Няма да имам шанс да го задържа.

Той започна да си проправя път в мен милиметър по милиметър, а зърната ми се втвърдиха, когато ме изпълни. Различни усещания, не точно болка, но не точно и удоволствие, преминаха през тялото ми, докато пралецът му не се притисна към клитора ми. И тогава изкресях.

Изкресях.

Всичко след това беше като в мъгла. Аз се стегнах срещу члена му, когато започна да се движи в мен и да ръмжи.

Оргазмът ме връхлетя толкова силно и толкова бързо, че дори не можах да задържа очите си отворени. Тласък след тласък, аз се гърчех под него, молейки го да не спира.

Беше невероятно. Беше *всичко*.

Когато викът на Бишъп огласи стаята и той се отпусна над мен, опирайки се на ръцете си, знаех, че съм преобана. И не просто буквално, а по всички възможни начини.

Той ми даде всичко, което желяех. И сега нямах никаква идея какво да правя след това.

ГЛАВА 43

БИШЪП

ТОВА БЕ ЧАСТТА, КОЯТО НИКОГА НЕ БЯХ ХАРЕСВАЛ. Частта, в която ставах от жената и се чувствах като поредния празен шибаняк. Но с Ейдън всичко бе различно. Не исках никога да се отдръпна от нея. Исках да остана заровен в тялото ѝ, колкото е възможно по-дълго.

Бях се опрял на ръце, балансирайки тежестта си, защото не исках да я смачкам. Сърцето ѝ блъскаше срещу гърдите ми, толкова силно, колкото туптеше и моето срещу нейните гърди.

Обаче преобах плана си. Знаех, че тя няма голям опит и вместо да карам бавно аз загърбих всичко и се нахвърлих върху нея.

Исусе, казах ѝ, че искам да чукам задничето ѝ.

Не ме разбирайте погрешно, *наистина* исках да чукам задничето ѝ. Кой мъж с всичкия си не би искал? Но тя не бе като никоя друга жена, която бях срещал, и трябваше да съм внимателен с нея, за да не я изплаша.

Изпод мен, Ейдън се понамести, и знаех, че трябва да се отдръпна, без значение дали го исках или не. Претърколих се по гръб до нея и все още единственият шум в стаята бяха блъскащите ни сърца и неравното ни дишане.

— Уау — изрече дрезгаво Ейдън, докато си поемаше дълбоко дъх.

Усмивка разтегна устните ми.

— Определено, уау.

Свалих презерватива от члена си и грабнах куп кърпички от нощното шкафче, за да го увия, преди да го метна в кошчето до леглото.

Ейдън се претърколи на една страна.

— Искаш ли да си вървя?

Повдигнах глава, за да погледна лицето ѝ.

— Мислиш ли, че точно сега имам намерение да те пусна да си тръгнеш?

Лека усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ.

— Надявам се, че не.

Обвих ръка около нея и я настаних върху себе си.

— Няма начин, кексче. Харесва ми да бъдеш в леглото ми и със сигурност няма да ти позволя да го напуснеш.

ГЛАВА 44

ЕЙДЪН

ЗА ВТОРИ ПЪТ В ЖИВОТА МИ се събудих с топлината на мъж зад гърба ми и сутрешна ерекция, опряна в дупето ми.

И за протокола, харесваше ми. Но само защото това беше Бишъп. Може би това бе доказателство за малкото опит, който имах, но ми беше трудно да си представя, че бих се чувствала така с друг мъж.

Той обичаше да се гушка, да ме държи притисната до себе си през цялата нощ и в ръцете му спах като камък.

Но сега, когато утринната светлина влизаше през завесите, трябваше да се принудя да стана от леглото, преди да злоупотребя с гостоприемството му. Да, той ми каза миналата нощ, че не ме пуска, но това беше вчера.

Тялото ми ме заболя на места, на които не ме е боляло от много време. Гърдите на Бишъп се надигаха и спускаха равномерно до мен, затова аз вдигнах внимателно ръката му, опитвайки се да се промуша под нея.

С тази разлика, че измъкването ми явно не беше много внимателно.

— Какво си мислиш, че правиш? — Съненият му дрезгав глас наруши тишината на стаята.

— Ставам.

— Това е ужасна идея. — Ръцете му се обвиха около мен и той ме целуна по тила. — Мисля, че трябва да останеш точно тук. Протрита ли си?

Въпросът изпрати вълна от неудобство през мен, макар да не биваше да я изпитвам след всичко, през което бяхме минали, и все пак нямаше как да я спра.

— Малко.

— Съжалявам, кексче. Трябваше да карам по-бавно с теб.

Завъртях тялото си, за да погледна лицето му.

— Защо би направил нещо толкова глупаво? Ето това щеше да е ужасна идея.

Загриженото му изражение стана доволно.

— Просто се опитвах да съм джентълмен. Обаче не съм сигурен, че знам как.

— Може би трябва да спреш да се тревожиш и просто да бъдеш себе си. — Обърнах се още малко, прилепвайки тялото си към неговото, докато бях обградена от ръцете му, и го целунах.

— Мисля, че мога да се справя с това. Днес на работа ли си?

Аз кимнах.

— Да, от дванадесет до шест.

— Това значи, че имаме време за закуска преди първия ми час — той ме целуна по челото. — Трябва да нахраня момичето си.

Момичето си. Две думи, които имаха силата да изпратят вълна от сладост през мен, карайки ме да желая никога да не напускам леглото му.

— Но първо, вероятно трябва да се изкъпем заедно. Само за да си сигурна, че всички онези места, които се достигат трудно ще бъдат добре почистени... а след това и порядъчно изсушени.

Горещина потече между бедрата ми, но се постарях, тонът ми да бъде небрежен.

— Мисля, че ще се примиря да стана от леглото, за да направя това.

* * *

Два часа по-късно, напуснахме апартамента на Бишъп, за да се насочим към моя, за да се преоблека. Отидохме в малката закусвалня, където обикновено Бишъп закусваше, и се настанихме на пейката отпред, докато чакахме да се освободи маса. До мен имаше купчина вестници, които някой бе оставил.

Снимката на баща ми, макар и малка, и в стила, с който бе познат този вестник, ме гледаше от колонката на първа страница. Водещото заглавие бе „ЩЕ СЕ СГРОМОЛЯСА ЛИ ИМПЕРИЯТА КАССО?“.

Бишъп стана, за да отиде до тоалетната и аз грабнах вестника.

„Видимо недосегаемата империя на Доминик Кассо беше атакувана от всички страни. Федералните са замразили сметките му, а по-малките семейства се опитват да окупира властта, докато той е разследван за няколко рекета и измами. При всичко това, засега Кассо остава главата на това, което се смята за едно от най-могъщите семейства за организирана престъпност от 1970-та година насам.“

Дълга, детайлна история на баща ми следваше надолу в статията, но нямаше информация какво се случва с разследването.

Ако знаех нещо за Дом, то бе, че той нямаше да позволи нищо да се промени. Беше разпитван много пъти през последните десет години, когато започна да се разбира за природата на бизнеса му, но нито едно от обвиненията до сега не бе издържало.

Стигнах до края на статията, където пишеше за подозренията колко незаконни деца има Дом, и сегашната бройка бе две. Двама сина, само това. Много малко хора извън семейството знаеха, че аз му бях дъщеря, а не племенница. Може би в това имаше повече смисъл, тъй като през голяма част от живота ми, той забравяше за съществуването ми, и ме бе оставил за отглеждане при полусестра си.

Тъкмо сгъвах вестника, оставяйки го на страни, когато Бишъп се върна. Погледът му се насочи към вестника, който оставих. Не очаквах да го вземе от купчината.

Очите му преминаха по предната страница, той изчете цялата статия, преди да поклати глава и да го остави обратно.

— Изглежда никога няма да успеят да свалят копелето. — В гласа му се долавяха ледени нотки, сякаш имаше нещо лично против него.

— Следиш ли тези новини? — попитах, макар да не бях сигурна защо рискувах с подобен въпрос. Може би исках да разбера дали някога бих могла да му кажа коя бях в действителност.

— Колкото всеки друг, който чете вестници. Човек ще си помисли, че сме още в седемдесетте, по начина, по който той все се измъква и неспособността на полицията да го сгащи.

Хостесата се появи, за да ни каже, че масата ни е готова, и се радвах, че не е нужно да отговарям на думите му. *Бишъп да знае кой е баща ми* беше разкритие, с което не исках да се сблъскам точно сега.

Миналото и настоящето ми би трябвало да останат разделени, а не да се смесват, докато закусвахме.

Едва вечерта, когато бях на работа, се появи следващото напомняне.

ГЛАВА 45

БИШЪП

МРАЗЕХ ТОВА, ЧЕ ПОЗВОЛИХ да си разваля апетита щом видях лицето на това копеле, но тялото ми не знаеше как да реагира по друг начин. Не беше минало дълго време откакто за последно видях лицето на Дом Касо, през мерника на пушката си, въпреки че не можах да дръпна спусъка.

Нямах никакво съмнение, че ако го бях убил в онзи ден, много скоро щях да го последвам, а вакуумът за мощ в организацията щеше да бъде запълнен от някой друг, също толкова безпощаден.

Но не го направих, въпреки че смятах, че заслужава куршум в гърдите. Каква беше вероятността някакво момиче да излезе и да се затича пред него, проваляйки изстрела ми? Когато охранителите му ме забелязаха, започнаха да стрелят и аз избягах, оставяйки отмъщението за друг ден и избрах да живея.

Но едва сега осъзнавах, че не бях живял, докато Ейдън не влезе в живота ми.

ГЛАВА 46

ЕЙДЪН

ТЕЛЕФОНЪТ, КОЙТО НОСЕХ СЪС СЕБЕ СИ, откакто напуснах Ню Йорк, извибрира в предния джоб на престилката ми, докато подавах кафявата хартиена торбичка с понички през плота на една двойка. Вибрацията така ме стресна, че пуснах торбичката преди мъжа да успее да я улови.

— Извинявам се — вдигнах я от плота, подавайки му я отново.

— Не се тревожи, скъпа. Нищо няма да нарани поничките — той ми намигна. — Но се надявам тя да не излее кафето ни.

Погледнах към Аша, колежката ми за вечерта, която пълнеше две чаши с еспreso.

— Разбира се, че няма. Ръцете ѝ са железни.

Двойката взе кафето си, а аз се приближих до Аша.

— Трябва да изляза за миг да проверя пропуснатото обаждане. Нещо против?

— Разбира се, че не. Няма навалица. Мога да задържа фронта за няколко минути. Не бързай.

Кимнах и забързах иззад плота и по страничния коридор. Извадих телефона си от джоба и на екрана видях съобщението, което бях запомнила. ПРОПУСНАТО ПОВИКВАНЕ И ГЛАСОВА ПОЩА.

Ръката ми трепереше, докато отключвах телефона, и натиснах с пръст екрана, за да изслушам съобщението.

Вместо съобщение се чуваше само статичен шум. А след това някой грабна телефона и изкрещя.

— Къде, по дяволите, е тя? Защо не е в защитена къща? — това бе гласът на Дом и той бе *разярен*.

— Ти искаше да не е наоколо. Направих така, че да не е наоколо — заяви втори глас. Беше много по-спокоен и звучеше като Винсент.

Обаждането прекъсна рязко и останалата част от разговора не бе записана, тъй като явно някой бе осъзнал, че са ме набрали.

Дом е искал да бъда в защитена къща?

Изслушах съобщението три пъти и бях сигурна, че Винсент не е възнамерявал да ми се обади. *Тъпият скапаняк, Вин.* Но нещо не се връзваше, включително и факта, че Дон звучеше загрижен за мен. Не като вечно липсващия ми баща.

Но думите на Винсент отекнаха в ума ми. *Ти искаше да не е наоколо. Направих така, че да не е наоколо.*

Обърнах се и погледнах празното кафене, а след това и към задната врата към алеята.

Трябваше ми минута на свеж въздух, за да си събера мислите.

— Веднага се връщам — извиках на Аша.

— Казах ти да не бързаш, момиче. Изпих седем малки кафета, за да излекуват махмурлука ми от снощи, затова съм заредена. Мога да се справя сама с цяла тълпа.

С пресилена усмивка отворих вратата и пристъпих навън на алеята. Въздухът не бе свеж, но не беше и изпълнен със захаросания сладък аромат, който се носеше вътре.

Какво да правя, по дяволите?

Винсент ми бе казал, че Дом иска да замина и ми пробута сценария, че никой не бива да знае къде съм, нещо, за което тогава дори не бях посмяла да попитам. А сега? Сега няха идея какво да мисля.

Погледнах надолу към телефона, а пръстът ми се насочи към бутона за обратно набиране, но в същия миг си спомних предупреждението на Винсент. Номерът беше директно към него, не към Дом. И каква полза щях да имам от това? Последвах заповедите, като добра мафиотска дъщеря, каквато бях и оставих телефона си у дома, което значеше, че нямаше на кой друг да се обадя, освен на малкото номера, които помнех наизуст.

Не бях запомнила личния номер на Дом. Никой никога не си бе правил труда да ми даде телефонния номер за къщата в „Кухнята на Ада“. Можех да звънна на леля ми... но нямаше начин да ми даде информация, с която да обезпокоя Дом. Тя нямаше да рискува да си спечели неудоволствието му.

Въобще исках ли да се свържа с Дом? Ако той не бе наредил да замина сама от Ню Йорк, тогава първата му заповед няма ли да бъде да се прибера обратно? Не можех да кажа, че *познавах* истински баща си,

но бях убедена, че ще каже именно това. Веднага щом разбереше къде съм и как да се свърже с мен, той щеше да изпрати някой да ме прибере обратно в Ню Йорк и да ме прибере в някоя защитена къща, без дори да мога да си събера багажа.

Обратно в златната клетка.

Без Ню Орлиънс.

Без нови изживявания.

Без Бишъп.

Не. Не бях готова. Не исках да си тръгвам. Но колко време щеше да отнеме на Дом да ме открие? Винсент знаеше каква кредитна карта ми е дал, което значеше, че бе на ясно къде бях.

Той винаги е знаел къде съм, осъзнах неочаквано.

От секундата, в която поръчах билета с кредитната карта, той е знаел къде отивам. Как може да съм толкова глупава, че да не го осъзная по-рано?

Няколко пъти имах чувството, че някой ме наблюдава, но го отдадох на развитото си въображение.

Какво става, по дяволите?

Като мъжа в алеята миналата нощ. Онзи, който гледаше мен и Бишъп, а след това избяга.

Кой е бил това? Една от горилите на Дом, която ме е наблюдавала, макар че трябваше да съм сама тук? Или може би ФБР ме бяха открили заради картата?

Прекалено много въпроси и никакви отговори.

Задната врата на „Вуду Инк“ се отвори, блъскайки се в тухлената стена, и Бишъп излезе навън със стълба в ръце.

Той спря щом ме забеляза облегната на стената на „Любимата ви дупка“.

— Хей. Какво става?

Пъхнах телефона в джоба си и кръстосах ръце на гърдите си.

— Нищо. Просто... имах нужда от малко свеж въздух.

Бишъп ме погледна през алеята.

— Няма много свеж въздух тук отзад.

Свих рамене.

— Това е най-доброто, което имам за момента.

Той облегна стълбата до стената и приближи към мен.

— Добре ли си? Изглеждаш разстроена.

— Добре съм. Просто... уморена.

Усмивка изви ъглите на устните на Бишъп.

— Част от вината за това вероятно е моя. — Той опря длани на стената от двете страни на главата ми. — Тази вечер ще остана у вас, кексче. Това между нас определено не е приключило.

Горещината в погледа и дрезгавия му глас ме измъкна от дупката, в която се намирах.

— Така ли?

— Точно така. Но преди да се приберем, ще отметнем няколко неща от списъка ти. Макар че може би трябва да забавим темпото, защото не искам да те прогоня от града, веднага щом отметнем всичко.

Веселието, което изпитах преди миг, се изпари на мига. По-скоро, не се знаеше дали ще успея да отметна всичко, преди да ме принудят да напусна града. Но това също изпрати вълна от нервност през мен. Трябваше да се наслажда на всеки миг. Нямах да мога да остана с този мъж. В този град. Не можех да избира сама бъдещето си.

Лицето ми явно бе отразило мислите ми, защото Бишъп се намръщи.

— Хей, какъв е този поглед? Вече правиш планове да си тръгваш ли? — Позата му се напрегна, сякаш чакаше да споделя трудната истина.

Поклатих глава.

— Не. Не искам да си тръгвам от тук.

— Но това не звучи така, сякаш планираш да останеш? — Ръцете му от двете страни на главата ми се свиха в юмруци.

Колко честна трябваше да бъда? Той не заслужаваше повече от лъжите ми.

— Може да нямам избор.

— Винаги имаме избор. Всичко зависи от това колко си готов да жертваш, за да получиш онова, което искаш.

— Искам да прекарам нощта с теб.

Усмивката му се върна, но позата му не се отпусна.

— Добре, защото точно това ще направиш. Ела в студиото, като свършиш работа.

— Добре.

Той се наведе и потърка устни в моите.

— Толкова адски сладка.

ГЛАВА 47

ейдън

СЛЕД ЧАСОВЕ ПРЕКАРАНИ В ПРОДАЖБА НА ПОНИЧКИ и правене на кафе, стигнах до решение. Щях да се фокусирам върху това да изживея всеки миг в Ню Орлиънс, сякаш по всяко време можех да бъда отведена от тук. Когато свалих престилката си и тръгнах към „Вуду Инк“, взех импулсивно решение.

Исках да си направя татуировка и исках Бишъп да е този, който да ми я направи.

По този начин, когато съм сама в апартамента си в Ню Йорк, гледайки как света минава покрай мен, щях да имам нещо постоянно, което да ми напомня за страхотните мигове, които преживях тук.

Поклащайки глава, за да прогоня несигурните мисли за бъдещето си, се усмихнах, когато звънчето над вратата оповести влизането ми. Дилайла се бе навела над един мъж, без съмнение създавайки някакво произведение на изкуството, но Бишъп стоеше пред плота с ръце скръстени на гърдите, докато говореше с жена, която не бях виждала никога преди.

— Точно сега нямам пари. Но ще ти платя скоро. Или може да заменим...

Нима някоя отново му се свалеше? Сериозно, не им ли писна?

— Имам си жена. Нищо няма да заменям.

Усетих, че имам дежа вю. Колко ли пъти щеше да се случва това, след като вече не съм тук? Това ме накара да прегърна още по здраво времето, което имахме заедно.

Подтиквана от увереност и арогантност, аз тръгнах към плота.

— Обзалагам се, че би направил моята за замяна.

Вниманието на Бишъп се насочи към мен и устните му трепнаха.

— Ти си изключение от правилото, кексче.

Жената се обърна и погледът ѝ се плъзна по мен. Очаквах да направи хаплив коментар, но вероятно страхът от Бишъп я накара да се

въздържи.

— Просто ще ида в салона на Мегазайн. Онези момчета ще го направят за замяна.

— Успех с това.

Тя си тръгна, а Бишъп продължаваше да ме гледа как пристъпвам изпълнена с увереност към него.

— Ами ако наистина искам татуировка?

— Сериозно ли?

— Може би.

— Имам нужда от повече от може би, преди да сложа мастило на тази кожа.

— Тази вечер имаш ли време да го направиш?

Той наведе глава настрани.

— Какво предизвика това?

— Има ли значение?

— Всичко свързано с теб има значение.

Думите му бяха прости и искрени и ме прободоха направо в гърдите.

— Тогава не ми позволявай да забравя нищо от това.

С потъмняло изражение, той погледна към Дилайла.

— Приключвам за тази вечер. Имаш ли проблем?

Тя надникна от стаята, в която работеше.

— Днес така или иначе е адски бавен ден. Изчезвай. Аз ще заключа.

Бишъп пристъпи към мен.

— Да вървим. Имаме да говорим за много неща.

Той хвана ръката ми и ме задърпа след себе си към задната врата. Навън в алеята, той отключи малкия гараж, построен до сградата и щом отвори вратата видях вътре мотоциклет.

Прехвърляйки крак през него, той вдигна стъпенката и го изкара на заден ход, преди отново да го подпре и да слезе, взимайки две каски от гаража.

Щом затвори и заключи вратите, той ми подаде едната каска.

— Отиваме у вас.

Гледах каската цяла минута, преди да я взема от ръцете му.

— С това ли?

— Проблем ли ще е?

Да се возя на мотоциклет не бе точка от списъка ми, но нямах нищо против.

— Не, никак даже.

— Добре, да вървим.

Пътуването до апартамента ми бе кратко, но усещането на Бишъп пред мен и вибрациите на мотора между краката ми беше нещо, което нямаше да забравя скоро. Когато паркира на улицата и слязох, ми се прииска да се кача отново и той го разчете на лицето ми.

— Хареса ти, нали?

— Нямах никаква идея...

— Че ще се чувстваш сякаш между краката си имаш най-страхотния вибратор на света?

Прехапах устни, за да спра усмивката, която мъчеше да цъфне на лицето ми.

— На практика, да.

— Вади си ключовете. Сега виждам, че имам да доказвам нещо.

— О, няма? И какво е то?

— Че возенето с мен е по-хубаво отколкото с мотора ми.

От устните ми избухна смях и лекотата от предишните дни се върна.

— Не мисля, че ще ти е трудно да го докажеш.

Отворих портата, водеща в двора, и Бишъп ме последва вътре.

Задната врата на Хариет се отвори точно когато стигнахме до стълбището водещо до моя апартамент.

— Ейдън, скъпа. Очакваш ли компания този следобед?

Заковах се на място толкова рязко, че Бишъп трябваше да ме хване, за да не се блъсне в мен.

— Компания?

— Някой звъня на звънеца ти поне дузина пъти. Накрая толкова ми писна да слушам, че погледнах навън, но те точно си тръгваха.

— Те?

— Двама мъже в костюми. Изглеждаха доста официални. Не си се забъркала в някоя неприятност, нали?

— Не — отвърнах бързо. — Никаква неприятност. Това е просто... странно.

Костюми? Сигурно са хората на Дом. Или мъжете от хотела? ФБР?

— Да, много странно — Хариет ме изгледа подозрително. — Ако не знаех по-добре, щях да си помисля, че имам още една Чарли при себе си. Такава, която бяга от закона. — Тя се засмя. — Но разбира се, това е просто теория на конспирацията родена от възрастта ми.

Усмихнах се, опитвайки се да не изглеждам толкова изплашена, колкото се чувствах.

— Определено не бягам от закона — *Поне така мисля*, добавих на ум.

— Проклятие. Надявах се на малко вълнение, което да размърда седмицата. Освен ако не са от Федералната данъчна служба, тогава определено ще са след мен. Копелета.

Двамата с Бишъп си разменихме погледи, преди да благодарим на Хариет за информацията. Той ме последва горе в апартамента ми и щом затворихме вратата, зададе въпроса, който знаех, че следва.

— Ще ми кажеш ли от кого, по дяволите, бягаш? Или ще ме оставиш да продължа да гадая?

Заклучих и се обърнах бавно, за да срещна погледа му.

— Не бягам от никой.

— Защо ми е трудно да повярвам на това?

— Не знам.

Тръгнах към него, искайки да сменя темата и да забравя за всичко извън този апартамент, до края на нощта. Светът може да върви по дяволите, но аз исках да се наслажда на всяка секунда, която ми оставаше с Бишъп. Притиснах и двете си ръце към коремните му плочки.

Той ме погледна през премрежения си поглед.

— Да не се опитваш да ме разсееш?

— Опитвам се да те върна обратно към първоначалния ти план.

— Нима?

Кимнах, преди да издърпам тениската му нагоре.

— Да.

— Е, предполагам, че тогава трябва да ти го позволя.

И той го направи.

ГЛАВА 48

ЕЙДЪН

АКО БИШЪП БЕШЕ ПРИСТРАСТЯВАНЕ, то тогава не исках никога да се излекувам.

През следващите няколко седмици, скачахме от моя в неговия апартамент, губейки се един в друг. Когато не бяхме в леглото, той ми показваше повече от града. Показваше ми живота, който отчаяно исках да имам.

С всеки следващ ден бе все по-трудно. Бях загазила адски много, защото не знаех как ще си тръгна от него, когато ми заповядаха да се прибера. Всеки ден чаках съобщение, но то не идваше. Нямах криптирани или инцидентни гласови съобщения, и се опитах да не позволявам на това да ме жегва. Дом не знаеше къде съм и вероятно бе решил, че не го е грижа.

Потиснах познатото разочарование и се фокусирах върху хубавите неща около мен.

Бишъп беше станал основна част от щастието ми и простият живот, който водех тук, ми бе повече от достатъчен. Дори започнах да помагам със счетоводството както на „Вуду Инк“, така и на „Любимата ви дупка“, вкарвайки уменията си в работа.

Всичко беше някак... правилно.

Но това не значеше, че беше перфектно.

— Не.

Думата дойде от Бишъп с невероятна сила и смисъл зад себе си, а изражението му се промени изцяло.

Бяхме сгушени в леглото ми и приятният момент бе напълно съсипан. Вдигнах се на лакти, опирайки ги на гърдите му и погледнах надолу към него.

— Какво имаш предвид с това, не?

Не е като да не бях чувала думата преди. „Не“ беше неотлъчна част от живота ми в Ню Йорк. Просто това не беше нещо, което

очаквах да чуя от Бишъп, след като го помолих нещо така просто, като най-после да отида в казино и да играя блек джек на истинска маса.

— Не, като мамка му, няма да ходя в казино. Тези места не са добри за мен.

Без нито дума повече, той ме отмести и стана от леглото. Посегна към дънките си, хвърлени на пода, и ги обу с резки движения. Закопча ги и излезе от стаята преди дори да измисля как да отговоря.

Измъкнах се от леглото и облякох тениската му. Всичко се разпадна. Бях виждала Бишъп да се затваря така около другите хора, но никога около мен. Не знаех какво да правя. Той бе отворил хладилника в малката кухня и аз заговорих зад гърба му.

— Съжалявам. Не осъзнавах, че темата е болна за теб. Аз мога... да отида сама. Не е кой знае какво.

Той затръшна вратата и се обърна.

— И кой ще те научи да играеш? Някой случаен тъпанар, който е видял сладко малко нещо като теб на масата и е решил да се прибере у дома с него?

Думите му бяха изречени остро и аз направих крачка назад. Да не би той...? Няма начин. Без да се замисля избъбрих.

— Да не би да ревнуваш?

Бишъп опря огромните си ръце на кръста и се изправи в цялата си височина, излизайки от кухнята. Ако беше някой друг може би щях да изпитам несигурност, но не и с Бишъп.

— Мамка му, разбира се, че ревнувам, Ейдън. Много добре знам какво мислят мъжете щом погледнат към теб. Ти може да не го забелязваш, но те се надпреварват един върху друг, за да се доберат до теб.

Сега вече се ядосвах.

— Разбира се, че не го забелязвам. Защото всичко, което виждам си ти! — изкрещях му аз, също сложила ръце на кръста си.

Лицето на Бишъп се отпусна, а също и стойката му. Той пресече малкото разстояние между нас и обхвана лицето ми с ръце.

— Знам, кексче. И съм най-големият късметлия на шибаната планета заради това. Просто не искам да ти се случи нещо. Няма да го понеса.

— Нищо няма да ми се случи. Там има охрана, а и дори да нямаше, не съм напълно беззащитна.

През последните седмици дори вървах *няколко пъти* сама до дома. Без значение, че нито веднъж от онези пъти навън не бе тъмно. Когато работех до късно, чаках Бишъп и това бе просто разумно, уверявах се аз.

Нещо приличащо на ръмжене се изтръгна от Бишъп.

— Охраната в казиното не са твои приятели. Те имат единствена задача... да защитават интересите на казиното на всяка цена. Това е.

— Е, ще отметна това от проклетия си списък и ако не дойдеш с мен, какъв друг избор имам?

— И за къде си се разбързала толкова много, Ейдън?

Стиснах очи. Това бе въпросът, който продължавах да отбягвам, и Бишъп бе напълно на ясно, че няма да му отговоря.

— Мислех, че сме решили да не говорим за това.

— Както не ми каза и истинската причина да избягаш от хотела? Някога ще трябва да говориш с мен за това, освен ако не планираш просто да си тръгнеш, без да ми кажеш нито дума.

Исках да му кажа всичко. Всеки ден, премълчавайки истината — това ме прояждаше. Не можех да продължавам така. Беше време да му кажа всичко.

Той пусна лицето ми и зарови пръсти в косата си, след това се обърна настрани.

— Разбира се, трябва да си толкова упорита. Защо да се влюбя в жена, от която с лекота мога да получа отговор?

Всички в стаята сякаш застина, освен сърцето ми, което блъскаше оглушително.

— Влюбваш се в мен? — Гласът ми трепереше леко.

Бишъп се обърна към мен. Косата му бе разрошена, а погледът напрегнат.

— Как бих могъл да не се влюбвам в теб? Ти си... всичко.

Сърцето ми подскочи при думите му, а гърдите ми се изпълниха с топлина.

Ти си всичко.

Очите му го казваха. Той наистина го мислеше.

— И ти си всичко за мен.

Ръцете му ме прегърнаха, притискайки ме към гърдите му, преди да ме вдигне от пода.

Аз се вкопчих в него, потапяйки се в топлината, в аромата, във всичко, което представляваше той. Дори с 4,2 милиона мъже в Ню Йорк знаех, че никога няма да намеря някой като Бишъп. Той бе единственият.

И не мога да го задържа.

Не. Отказвах да допусна това. Нямах да позволя да ни разделят, нямаше да позволя да си тръгна от него. Щях да намеря начин. Трябваше да има начин.

Когато той отпусна прегръдката си и ме остави обратно на пода, решителността премина през мен. Щях да измисля начин.

— Нека да те нахраним и да се подготвим за работа.

Вдигнах се на пръсти и го целунах по челюстта.

— Добре.

ГЛАВА 49

БИШЪП

ПОИЗПРАВИХ СЕ НА СТОЛА си и разтегнах гръбнак, докато клиентът ми се понаместваше. От скованите му движения, реших, че една почивка ще се отрази добре и на двама ни.

— Искаш ли малко почивка, преди да продължим?

Той светна от предложението ми.

— Да, човече. Ще е супер. Имам нужда от цигара и кафе. Мислиш ли, че ще можем да довършим тази вечер?

— Можем, ако искаш да го пришпорваме. След теб нямам никой.

— Просто искам да приключа. Без да се обиждаш, жена ми може да ме убие, ако се наложи да се върна отново.

Оставих пистолета за татуиране.

— Няма проблем, човече. Отивам в заведението до нас за кафе. Искаш ли едно?

— Да, черно. Не някое от онези фру-фру простотии.

— Супер. След няколко минути се връщам.

Изправих се, сваляйки ръкавиците си, и се протегнах, докато клиентът излезе през входната врата, за да изпуши една цигара, с телефон в ръка. Вратата се отвори още веднъж и Кон влезе вътре. Но въобще не изглеждаше като шефа ми, който бях свикнал да виждам. Вместо това се бе барнал в черен костюм с вратовръзка, а косата му бе пригладена назад.

— Да не си бил отвлечен от мъжете в онези шибани реклами за мъжко облекло? — попитах. — *Харесваш ли начина, по който изглеждаш?*

— Мамка му, затваряй си устата. Работиш за мен, тъпанар. Мога да те уволня за това.

— Вярно? И от къде ще намериш някой, който няма тотално да преебе репутацията на салона ти?

— Млъквай. Идвам да прибера банковия депозит, който забравих вчера. Ще ходя с Ванеса на събитие за събиране на средства и тя ще ми нарита задника, ако закъснея, затова не се ебавай с мен.

— Събирате пари за хлапетата от боксовата зала?

Кон кимна и се насочи към стаята за почивка, където парите бяха заключени в сейфа.

— Да, работим, за да разширим мястото.

— Ах, вие, вършещите добрини.

— Хубаво е да правиш нещо за околните. Трябва да пробваш някой ден. Ела и позволи на децата да ти забият по един. Ще бъде весело.

— Може би ще дойда. Е, къде ще се проведе събитието тази вечер?

— В казино. Някак Ванеса е навила собственика да дари тазвечерната печалба. Кълна си, тази жена може да изкопчи всичко от всеки.

При споменаването на казиното си помислих за днешната караница с Ейдън.

— Трябва ли да се кихнат пет бона за вход? Или може всеки да дойде?

Кон поклати глава.

— Не, приемаме парите на всички, без значение колко са. Ще има анонимен търг, но не е задължително да се участва.

— Ако Ейдън се появи там, ще имаш ли нещо против да я наглеждаш? Тя иска да се научи да играе блекджек, но казината не са за мен.

Кон повдигна вежди, но не зададе въпроси.

— Да, ако има нужда от нещо, ще бъдем там.

— Ще ѝ кажа.

Той взе парите и се насочи към вратата.

— Сигурен ли си, че не искаш да сложиш маймунски костюм и да дойдеш и ти?

— Да не мислиш, че наоколо се търкалят костюми? Мамка му, не. А дори и да имах, аз и казината не се разбираме добре.

Знаех какво ще си помисли Кон, това, което би помислил всеки при думите ми. Пристрастяване към хазарта. Може би това бе част от истината, но не цялата.

— Ясно, човече. Кажу ми на момичето, че ще сме там поне до полунощ, а може и до по-късно. Надявам се да успея да навия Тайтър да изгуби някой друг милион на масата. Вече знам, че Лорд ще губи много яко на покер, тъй като накарах Ел да го разсейва.

Да знам, че цялата тайфа ще бъде там, накара тревогата ми, че Ейдър може да отиде в казино, да се снижи до допустимия минимум.

— Ще й кажа. Благодаря, човече.

Кон излезе през вратата и бях на две крачи след него, отивайки към „Любимата ви дупка“. Клиентът ми се разкарваше из алеята, пушейки цигара и говорейки по телефона, затова имах още няколко минути. Или това, или щеше да ме чака. За да го довърша, щях да седя поне час повече отколкото смятах да отделя на тази поръчка, затова той нямаше право да мрънка.

Мястото беше празно, като се изключи едно хлапе с големи слушалки, което се бе забило в ъгъла, пишейки нещо на лаптопа си. Той ми метна бърз поглед, преди отново да се върне към каквото и да правеше. Той заемаше онзи ъгъл през целия шибан следобед. Ако не беше толкова кльощаво, приличащо на зубър хлапе, щях да се разтревожа, но не ми излъчваше никаква вибрации, че може да създава проблеми.

— Хей. Какво да ти донеса?

Вниманието ми се насочи към Ейдър и лилавите й престилка и шапка. Все още изглеждаше много сладка.

— Хей, кексче. Трябват ми две черни кафета, за да мога да изкарам остатъка от вечерта и да довърша татуса.

Усмивката й посърна.

— Това значи ли, че ще работиш до късно?

— Да, но мисля, че намерих начин да се реванширам за по-рано днес.

Тя се намръщи объркано.

— Какво имаш предвид?

Не исках да говоря за спора ни тази сутрин, но нямаше как да го избегна.

— Ако искаш да отидеш да играеш блекджек, тази вечер е твоят шанс. Кон, Лорд и Тайтър ще бъдат там с жените си. Има някаква благотворителна изява. Ако изгубиш пари, ще отидат за

неправителствената организация на Кон и Ванеса, за следучилищна боксова програма на деца в риск.

— Искаш да отида с тях? — Тя погледна надолу към униформата си. — Свършвам веднага щом Аша дойде, но не съм подготвена да ходя на благотворителна вечер.

— Не бързай. Те вече тръгнаха. Ще се появиш, когато можеш, ще вземеш такси и един от тях ще ти помогне да научиш правилата на играта.

— Но ти няма да дойдеш, нали? — попита Ейдън.

— Не. Казах ти. Не ходя в казина. Когато свършиш, вземи такси обратно до „Вуду Инк“ и да се надяваме, че дотогава ще съм приключил с татуса, който правя.

Тя се обърна и взе две чаши, преди да ги напълни и да им сложи капачета.

— Не искам да се натрисам така. Вече се появих неканена на едно парти и нямам намерение да го правя отново.

Разочарованието на Ейдън се долавяше високо и ясно, докато слагаше чашите на плота пред мен. Тя задържа погледа си насочен надолу към тениската ми, без да ме поглежда.

— Хей. Какво има? Погледни ме.

Тя вдигна лице и разочарованието беше изобразено на чертите му.

— Не ми харесва, че искаш да отида само защото там ще е пълно с твои приятели. Все едно мислиш, че не мога да се справя сама.

Дръпнах се назад.

— Искаш да се извинявам, защото не искам да бъдеш напълно сама в казино?

— Не е нужно да уреждаш всичко. Мога да се оправям и сама.

Тук ставаше нещо повече, но нямах време точно сега да разбере какво е.

— Не уреждам нищо. Но искам да съм сигурен, че момичето ми е в безопасност, докато прави всичко, което иска да изживее, и няма да се извинявам за това. Мамка му, няма начин. Тъй че ще ходиш ли или не?

— Не знам. Точно сега искам да сваля тези дрехи и да си взема горещ душ. Ще реша, когато се прибера у дома.

— Няма да вървиш сама по това време на нощта.

Бях сигурен, че тя иска да извърти очи, но не го направи.

— Не мога да взимам такси за шест пресечки всеки път, щом не можеш да ме изпратиш. Всичко това се превръща в лудост.

— Искаш ли да извикам някой да дойде, за да те изпрати? Защото няма начин да те оставя да вървиш сама по тези улици. Няма да рискувам с теб, Ейдън. Прекалено важна си за мен.

Раздразнението се изливаше от нея на вълни, но нямаше да отстъпя.

— Добре. Ще взема такси.

— Добре. Пиши ми какво си решила за тази вечер.

— Добре.

Отговорът ѝ бе кратък и аз се наведох през плота.

— Не се опитвам да бъда тъпанар. Просто съм мъжът, който го е грижа за теб.

— А аз се опитвам да докажа, че мога да върша нещо и сама, ясно ли е? Ще ти се наложи да ми го позволиш, Бишъп. Няма да позволя да ми режат крилата. Не отново.

Наведох се и прокарах устни по нейните.

— Не искам да режа нищо. Действай умно, мила. Пиши ми.

Тя се успокои след целувката ми.

— Кафето е за сметка на заведението. Ще говорим по-късно.

Въпреки думите ѝ пуснах десетака на плота, и видях, че взима парцал, за да забърше, след като си тръгнах.

Въпреки че очаквах да се почувствам по-добре, след като изяснихме ситуацията, нещо в този разговор ме извади извън баланс.

ГЛАВА 50

ЕЙДЪН

СТОЯХ ПРЕД МАЛКИЯ си гардероб, само по кърпа, с която се бях увила след душа, докато обмислях какво искам да направя. Погледът ми се местеше през малкото рокли, които имах, и тениската, която откраднах от Бишъп и която нямах намерение да върна.

Защо ме тревожеше толкова много, че той искаше да отида там с приятелите му, след като той нямаше да идва?

Ако Бишъп ми бе казал, че ще дойде, за да ме научи как да играя блек джек, нямаше да ме интересува нищо. Но бе очевидно, че той избягва да ходи в казина. Не бе нужно да си гений, за да се сетиш, че е имал някакъв проблем с хазарта в миналото и не иска да е близо до изкушението. Нямаше как да не уважа това. И сега, след като го осъзнах, се чувствах ужасно, задето въобще го попитах да дойде с мен поначало. Все едно давах шот с алкохол на някой, който намеква, че членува в Анонимните Алкохолици.

Идиотка.

Но вместо да ми каже да отида и да се забавлявам, се чувствах все едно е организирал барикада за безопасност около мен. Би трябвало да съм благодарна, но нещо в това ме тревожеше.

Черна рокля или тениска достатъчно дълга, че да бъде рокля? Това е въпросът.

Да позволя ли на моментното ми раздразнение да ме спре да изживея още неща в Ню Орлиънс?

Майната му. Грабнах черната рокля от закачалката, взела решението си.

Щях да отида и щях да си изкарам страхотно. Може и да не знаех основните правила на блекджека, но не бях глупава. Можех да броя до двадесет и едно. Осъзнавах основните принципи. Ще взема петдесет долара и ще гледам да не изгубя повече от това.

След като прекарах вероятно прекалено много време, оправяйки прическата и грима си, повиках такси и излязох долу на улицата да чакам. Хариет бе навън с бутилка ликьор и пура, пушейки като истински професионалист.

— Ако бях петдесет години по-млада и си падах по жени, щях да избира теб на мига. Много добре, момиче. Този твой мъж ще те прикове на стената в мига, в който те види.

Да чуя това да излиза от устата на жена, над седемдесет години, все още бе някак стряскащо, но Хариет наистина бе единствена по рода си и само донякъде луда. Обичах я.

— Тази вечер няма да излизам с моя мъж, той ще пропусне всичко това — посочих към накъдрената си коса.

— О, наистина ли? Да не сте се скарали? Това момче не изглежда от типа, който ще те остави да излезеш сама в града, без да се погрижи всички да знаят, че си негова.

Думите ѝ разпалиха раздразнението ми от по-рано.

— Работи.

— Той губи. Ще бъдеш център на вниманието.

На мига съжалих, че прекарах толкова време в гиздене. Нямах никаква нужда да бъда център на вниманието.

Тя повдигна пурата си.

— Искаш ли да си дръпнеш? Хубава е, кубинска.

Разбира се, че е. Защото как Хариет би могла да пуши друго освен кубинска пура?

— Няма нужда, благодаря. Не пуша. — Всъщност обмислях да се върна в апартамента си и да отложам всичко, но точно тогава звука от клаксон се чу пред вратата.

— Това сигурно е таксито. Трябва да вървя.

— Забавлявай се, Ейдън. Не прави нищо, което аз не бих направила.

Зачудих се какво ли точно според нея не бива да правя, но реших да не се замислям прекалено над този въпрос. Хариет изглежда бе правила много неща в живота си и дори не можех да си представя какво не би направила.

* * *

Когато таксито спря пред казиното, аз платих на шофьора и слязох. Отвън висеше огромен плакат оповестяващ благотворителната проява за вечерта: „ЕДИНСТВЕНАТА НОЩ, В КОЯТО МОЖЕ ДА ЗАГУБИТЕ И ВСЕ ОЩЕ ДА СЕ ЧУВСТВАТЕ КАТО ПОБЕДИТЕЛ“.

Това беше невероятно щедра ситуация и бях удивена, че някое казино би се съгласило да дари приходите си. Мисля, че това говореше много за убедителността на каузата и за тези, които ще спечелят от нея.

Правейки бавни крачки, аз внимавах роклята ми да не се надигне заради бриза, който се носеше от реката. Не исках да имам момента на Мерилин Монро и да „блесна“ през цяла тълпа вероятни дарители.

На вратата един мъж гледа личната ми карта по-дълго отколкото беше нормално и започнах да се изнервям.

— Забавлявайте се г-це Мадън — каза най-после той, преди да ми върне картата.

Отърсих се от странното чувство, което ме накара да изпитам усмивката му, и се насочих навътре. *Просто съм нервна, защото никога не съм използвала фалшива лична карта*, казах си на ум.

Етажът бе пълен с машини, които присветваха и издаваха звуци, задно с маси, дилъри и доста клиенти. Още знаци, указващи, че загубите на хората днес ще отидат за дарение висяха от тавана или бяха поставени върху игралните машини. Нямах никакво съмнение, че това щеше да окуражи хората да бръкнат по-дълбоко в джобовете си, защото ще знаят, че губят за добра кауза. Всъщност това си беше направо брилянтна идея.

Имаше знаци упътващи хората и по кой коридор да тръгнат за аукцион, но аз не ги последвах. Насочих се към масите, където да се науча как да играя блекджек.

Тревогата и объркването, които ме изпълваха, когато влязох, сега бяха заменени от вълнение, което бълбукаше в тялото ми. Никога преди не съм била в казино, затова всяка част от това изживяване беше нова и различна. Можех да разбера защо хората биваха привлечени от светлините и звуците на игралните машини. Те изглеждаха толкова забавни и интересни. Замислих се за моите петдесет долара и дали не мога да спра...

Не. Отивах на главното събитие. Имах си цел.

Мъже в смокинги и жени във вечерни рокли обикаляха из голямата зала, смесвайки се с малки дами със сини коси и хора с

дънки. Забелязах Кон и брат му Лорд, на една маса в другия край, срещу игралните машини, но не се насочих към тях.

Не бях писала на Бишъп, за да му кажа за решението си, макар да знаех, че ще ми опява за това. Последното нещо, което исках, бе да изпрати приятелите си да се правят на бавачки. Имах достатъчно бавачки в живота си. Докато вървах към масите, бях изпълнена с вина, защото знаех, че Бишъп ще се чуди какво бях решила. Освен ако не се е отнесъл толкова в татуировката, че не е забелязал кое време е...

Това бе невъзможно, знаех го. Спрях до една машина и започнах да ровя в чантата си за телефона.

— Помня те.

Дълбокият, гърлен глас дойде иззад мен, стряскайки ме толкова много, че изсипах чантичката си. Вдигнах поглед, срещайки познатото лице на мъжа със смокинг зад мен, и двамата се наведохме да съберем червилото ми, рестото от таксито, личната ми карта, малкото пари, които носех, ключовете ми и останалите неща от чантата ми.

— Извинявай. Мамка му. Не исках да те плаша.

Събрах обратно всичко в чантата си.

— Няма проблем. Просто ме изненада, това е.

— Жена ми никога няма да спре да ме юрка, ако разбере, че съм те стреснал само като те поздравих. Всъщност, вероятно ще каже нещо, което ще ме принуди да я изнеса от тук ритаща и дращеца. Затова не се тревожи да го споменеш пред нея.

— Ъм... добре.

— Лукас Тайтън. Срегнахме се в „Мръсното куче“ и отново на партито на Валентина преди Марди Гра.

— Да, спомням си. Радвам се, да те видя отново. — Това беше една учтива лъжа и веднага се зачудих дали е тук по поръка на Бишъп. Или поне докато не попита:

— Бишъп тук с теб ли е?

Всички притеснения, че може да ми е изпратен като бавачка, бяха забравени.

— Но, той работи, но аз... исках да покажа подкрепата си и вероятно да загубя петдесетте долара, които смятам да заложа.

— Каква е играта ти?

— Мисля да пробвам блекджек. След като гледам няколко игри, за да схвана как се играе.

Тайтън ме погледна любопитно.

— Преди никога ли не си играла?

— Не. Никога. Но тази вечер ще го направя.

— Искаш ли да ти разясня как се играе? И аз мисля да изгубя малко пари, иначе онези двамата никога няма да спрат да ми опяват.

Той кимна през тълпата към Кон и Лорд, които поръчваха коктейли от сервитьорите из залата.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо по-добро за вършене?

Той погледна обратно към групата.

— Жена ми ме изгони, за да прекара време с момичетата си, затова не мисля, че ще ме потърси скоро.

— Добре тогава, оценявам го.

Лукас Тайтън ме отведе до масата за блекджек и аз огледах, за да видя колко е минималният залог. Мисля, че моята идея за залагане и неговата се различаваха коренно. Смокингът му изглежда струваше повече от някоя свята кола втора употреба.

Пет долара минимален залог.

Щях да се справя. Бях казала, че смятам да похарча само петдесет, затова вероятно той реши да бъде учтив.

— Ще платя няколко ръце, за да мога да те науча как да играеш. Можеш да започнеш сама, когато си готова.

Той посегна към вътрешния си джоб и извади щипка за пари. Отброи сто долара и ги плъзна по масата.

— Сменяме сто — оповести дилърът, а един мъж пристъпи зад него и кимна.

Това дали не бе шефът на залозите? Всичко, което знаех за казината, го бях гледала в холивудските филми.

Дилърът избута купчинка чипове и ги плъзна към Тайтън. И той започна да играе.

Другите двама играчи на масата получиха първи картите си, а Тайтън непрестанно обясняваше какво прави и защо го прави.

Зачудих се дали дилърът ще се подразни, или пък може би шефът му, но никой от тях не каза нито дума. Купчинката на Тайтън нарасна, преди да се стопи и да нарасне отново. След около петнадесет минути се чувствах готова да пробвам. Ръцете ми се изпотиха, като хванах портфейла си, а в мен едновременно се надигна нетърпение и тревога.

Ами ако изгубех парите за пет минути? Мисля, че това реално нямаше значение, стигаше да опитам.

Позволих на една философия да се загнезди в ума ми. *Няма значение дали печелиш или губиш, а как играеш играта.*

Е, няма как да спечеля, ако въобще не играя, а дойдох точно за това.

— Готова съм — казах и седнах до Тайтън.

Той ми кимна окуражително и аз извадих петдесетте си долара. Имах още двадесет, за да съм сигурна, че има с какво да се прибера у дома, но иначе щях да дам всичко, което имах.

Плъзнах банкнотата по масата и дилърът повтори процедурата както при Тайтън, преди да плъзне чиповете към мен.

Другите двама играчи се изправиха и събраха чиповете си. Очевидно не искаха да играят с пълен новак.

Тайтън видя излизането им и вероятно забеляза срама на лицето ми, защото каза.

— Имаш толкова право да играеш тук, колкото и те. Не се тревожи.

Кимнах и сложих чип за пет долара в кръгчето пред седалката ми, а дилърът започна да ни раздава карти. Тайтън ми даваше съвети по време на първите четири ръце и аз спечелих две и изгубих две.

— Не е зле за начинаещ. Справяш се добре.

Още две раздавания и паднах до тридесет долара, което ме направи малко нервна. Рискувах с две аса и изгубих и двете.

— Или ще се възстановиш, или няма. Умното нещо, което правиш, е, че не залагаш повече отколкото смяташ да загубиш.

— Сега учител по блекджек ли стана?

Чу се женски глас зад нас и двамата се обърнахме.

— Айви, любов моя, помниш ли Ейдън?

— Разбира се. Виждам, че не носиш някоя от моите рокли. — В тона ѝ се долавяше леко разочарование.

— Не бях сигурна какъв ще е дрескода, затова заложих на правилото за малката черна рокля. — Надявах се да не се обиди, но усмивката на лицето ѝ ми каза, че не е сърдита.

Роклята ѝ беше винтидж и обгръщаше перфектно всяка нейна извивка, а аз на мига завидях.

— Добър избор. Следващия път ще ти намеря нещо като това. Ще си отварям очите.

Изиграхме следващата ръка и изгубих още пет долара, докато Тайтън спечели цяла купчина чипове.

— О, добре, печелиш. Мога ли да те заема да отидем при Валентина за аукциона? Има някои неща, които си подхождат с предишните ни покупки, и няма начин да оставя някой да ги вземе вместо нас.

Тайтън се изправи.

— Разбира се. Но знаеш, че и сама може да наддаваш, за каквото пожелаеш.

— Ако се наложи да наддавам толкова, колкото да купя кола, имам нужда да си там и да го направиш вместо мен. Иначе ако го направя аз сигурно ще повърна.

— Добре. Идвам. Ейдън, искаш ли да дойдеш с нас?

Погледнах към стопяващата се купчинка с чипове пред мен.

— Мисля да приключа с това и вероятно ще се прибера у дома.

— Мисля, че ще играеш по-дълго отколкото мислиш. Успех. Ние ще сме наоколо ако ти потрябва нещо.

Двойката, прекрасни във вечерните си дрехи, се насочи към залата на аукциона и изиграх още една игра, преди да бъде направена промяна.

— Нов дилър — каза сегашния и отстъпи мястото си на друг мъж. Друг играч седна на масата и ми кимна. Не исках да бъда груба, затова му се усмигнах.

Картите бяха сменени и играта продължи. Но всичко бе коренно различно.

Започнах да печеля. Всеки път. Беше лудост. Започнах да залагам по пет долара на ръка и купчинката ми растеше все повече и повече. Загубих веднъж и мислих, че късметът ми се е изчерпал, но след това спечелих шест поредни пъти. Купчинката ми се умножи неколнократно и ме заля приятно чувство.

Това е забавно.

ГЛАВА 51

БИШЪП

ПРИКЛЮЧИХ СЪС ЗАВИВАНЕТО НА ТАТУИРОВКАТА и заключих студиото, проверявайки телефона си. Беше почти един часа и не бях чул вест от Ейдън. Бях изгубил представа за времето, докато довършвах татуса, и не бях осъзнал колко е часът, докато не приключих.

Писах й.

Реши ли дали ще си останеш у дома?

Надявах се, че не е. Тази вечер беше идеалната нощ да отметне блекджека от списъка си. Надявах се да не я хване треската и да иска да ходи често там. Не беше нещо, което можехме да правим заедно, защото ако си покажех носа в някое казино, миналото ми щеше да излезе наяве.

Но сега, когато имах нещо за губене, нямаше да рискувам.

Телефонът ми извибрира и вниманието ми бе привлечено към текстовото съобщение. Не беше от Ейдън.

КОН: *Момичето ти е заседнало на масите. Майстор на картите ли е?*

БИШЪП: *Никога през живота си не е играла.*

КОН: *Нещата не изглеждат наред. Шефът на залозите я гледа отблизо, но не е моя работа да се намесвам.*

В мен се надигна неприятно чувство. Мамка му. Какво става, по дяволите?

БИШЪП: *Късмет на начинаещия?*

КОН: *По-скоро късмет на брояча на карти.*

Стомахът ми се сви. Мамка му, Ейдън не беше брояч на карти. Няма начин. Грабнах ключовете за мотора си и забързах навън.

Когато паркирах мотора си на паркинга пред казиното, забързах нагоре по стълбите. Погледнах телефона си и видях, че имам две съобщения от Кон. Последното бе от преди две минути.

КОН: *Ще се намеся. Шефът на залозите изглежда така, сякаш всеки момент ще повика охраната.*

Показах личната си карта на охраната на вратата и се втурнах покрай него. Ако провереше картата ми имаше голям шанс да изскоча в системата.

— Хей, трябва да я видя по-добре — той се изправи и ме последва, но аз не спрях.

Огледах масите, търсейки Ейдън. Щях да я взема и да се изнесем от тук преди охраната да ме настигне.

Върнах съобщението на Кон.

БИШЪП: *Тук съм.*

Но преди да открия Ейдън, забелязах двама мъже в костюми да приближават масите за блекджек. Русата коса на Кон се отличаваше в тълпата.

Мамка му.

— Тя приключи. Тръгва си. Това е просто късмета на начинаещия — казваше Кон, заставайки между мъжете и Ейдън. Лорд, Тайтън и Саймън също се насочиха към тях.

— Не съм направила нищо. Г-н Тайтън ми показва как се играе и започнах да играя. Този дилър просто ми дава хубави карти.

— Трябва да дойдете с нас, госпожице. Имаме да ви зададем няколко въпроса, както и на сътрудника ви. Имаме нужда от личната ви карта.

— Сътрудник? Нямам сътрудник.

Един от охранителите хвана мъж с бяла блуза и кафяв панталон за ръката.

— Гледахме внимателно и двама ви. Очевидно е, че работите заедно. И двамата трябва да дойдете с нас.

Тя обърна глава и вниманието и изражението ѝ бе шокирано щом ме видя. Не ме беше грижа дали ще се ядоса, защото нямаше начин, да оставя охраната на казиното да заведе момичето ми където и да е.

— Господа, мисля, че правите от мухата слон. Тя никога преди не е играла. Освен това не познава този мъж — това дойде от Тайтън. — Да предполагате друго е направо смехотворно.

Шефът на залозите разпозна Тайтън.

— Г-н Тайтън, оценяваме, това, че се застъпвате за нея, но трябва да се заемем с това лично — на дилъра той каза — Вземи

чиповете ѝ.

Дилърът посегна към тях.

— Сериозно? Наистина ли искате да стигнете до там? — намеси се Кон.

— Сама ги спечелих — възрази Ейдън, когато дилърът взе чиповете ѝ.

Още един мъж се присъедини към групата.

— Проблем ли има? Всичко, което искаме, е да сътрудничите. Моля, елате с нас.

— Добре, но не съм направила нищо нередно — Ейдън се изправи и пристъпи към тях, все едно бе готова да ги последва.

Хванах ръката ѝ.

— Няма начин. Тя си тръгва от тук. Задръжте проклетите чипове. Тръгваме си.

— Сър, решението не е ваше.

Ейдън се обърна, за да ме погледне.

— Няма проблем. Ще им обясня и ще разберат, че всичко това е едно голямо недоразумение.

Тя наистина ли си мислеше, че ще ѝ позволят да си тръгне? Стиснах ръката ѝ и я дръпнах зад себе си.

— Ще ме подкрепите ли, момчета?

Тайтън, Лорд, Кон и Саймън формираха стена между мен и Ейдън и охраната на казиното.

— Във ваш интерес ще е да ги пуснете да си вървят — каза Тайтън, а тонът му ги предизвикваше да опитат да направят друго.

— Г-н Тайтън, не търсим проблеми.

— Тогава трябва да се върнете отново на работа. Тази вечер има благотворително събитие за събиране на средства и привличате вниманието на дарителите по много погрешен начин.

Около нас започваше да се събира тълпа, включително Айви, Ванеса, Чарли и Ел. Цялото място беше като минирано поле, което щеше да избухне при първата грешна крачка.

Възползвах се от ситуацията и се обърнах, повличайки Ейдън към най-близкия изход.

— Какво правиш? Спри. Те няма да ми направят нищо.

— Мамка му, нямаш никаква проклета представа какво се случва в задните стаички и мазетата на казината, кексче, и, мамка му, докато

дишам няма да го разбереш.

Тя се дърпаше от хватката ми, затова я вдигнах и я метнах на рамо. Виковете ѝ едва привлякоха няколко любопитни погледа, но не ме беше грижа за това, или за начина, по който тя удряше с ръка и с малката си чанта по гърба ми. Когато стигнахме до мотора ми, аз я пуснах на крака и една вбесена Ейдън, такава, каквато не бях виждал преди, се озъби насреща ми.

— Ти шибан неандерталец! Какъв ти е проблемът, по дяволите?

Взех каската и я нахлупих на главата ѝ, пускайки покрай ушите си думите ѝ.

— Качвай се на мотоциклета и ще говорим за това у вас.

Трима мъже в костюми изскочиха тичешком от казиното, когато я метнах на седалката.

— О, Боже, нима ще ни преследват?

— А ченгетата вероятно ще ги последват.

Един мъж вдигна телефон към ухото си и Ейдън най-последно осъзна положението и се хвана за мен, а аз подкарах по улицата.

Никой нямаше да може да ни настигне, когато съм на мотора си, и все пак направих няколко заблуждаващи завой, в случай че ни проследят. Когато най-последно спрях пред къщата на Хариет, Ейдън слезе от мотоциклета ми и изтича до портите, за да ги отвори. Аз забутах мотора напред, надявайки се вратата да е достатъчно широка, че да успея да го вкарам. Успях, но едва — едва.

Когато го оставих на циментовата пътека и свалих стъпенката, Ейдън изтича, за да заключи вратата.

— Какво се случи, по дяволите?

Цялото ми тяло гореше от адреналина и започнах да обикалям из двора.

— Върви горе. Вътре. Ще дойда, когато се успокоя, за да не ти кажа нещо, за което ще съжалявам.

Лицето на Ейдън пребледня на лунната светлина, а устата ѝ се опъна в тънка линия. Тя не каза нищо, преди да се качи по извитото стълбище и да отключи вратата.

Обзалагах се, че Ейдън искаше да я затръшне след себе си, но не го направи от притеснение да не събуди Хариет.

Телефонът ми извибрира и аз го извадих от джоба си, докато крачех.

КОН: Това беше адски лудо. Те се затичаха навън след нея. Искаха имената и на двамата ви. Не им ги казаха.

БИШЪП: Благодаря, човече. Оценявам, че ѝ се притече на помощ. Не знам какво се случи тази вечер, мамка му, но няма да се повтори.

КОН: Мисля, че ще е най-безопасно, ако никой от вас не се мярка повече тук.

БИШЪП: Никакъв проблем, по дяволите. Извинявай, че прекъснахме събитието.

Пъхнах телефона обратно в джоба си и си поех дълбоко дъх.

Видения на това, което можеше да се случи с Ейдън, преминаваха през ума ми, докато пътувах към казиното и след това обратно до дома. Знаех по-добре от всичко, че няма да се усъмнят във вината ѝ, само защото е жена.

Вина и болка за всичко, в което се издъних, се изляха върху мен. Не бях успял да ги спра, когато заедно с мен, завлякоха и братовчедка ми Аби в задната стаичка. Мамка му, нямаше начин да позволя същото да се случи и с Ейдън, без значение нуждата ѝ да бъде независима.

ГЛАВА 52

ЕЙДЪН

ЗАТВОРИХ ВРАТАТА СЛЕД СЕБЕ СИ и започнах да крача напред-назад из дневната. Изпълваше ме водовъртеж от емоции. Гняв. Вина. Раздразнение. Безпомощност.

Бишъп най-после се качи горе и аз му отворих вратата. Гледах го дълга минута, но никой от нас не проговори. Каквото чувстваше обаче, бълбукаше близо до повърхността.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш? — Явно гневът му не се бе успокоил.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш *ти*? — извиках в отговор. — Ти беше този, който не искаше да стъпва в казиното, а след това *бам!* — виждам те там. Бях добре. Не беше нужно да ме спасяваш отново.

Той стисна зъби, а от очите му хвърчаха искри, докато ме гледаше, и всичко бе застинало, освен рязкото надигане и спадане на гърдите му.

— Мислиш, че си била *добре*? Те мислеха, че си шибан брояч на карти, Ейдън, и че работиш с партньор. Знаеш ли какво правят в казината с броячите на карти? Наистина ли мислиш, че искаха да те отведат в някой заден офис, за да си *говорите*? Те можеха да те убият.

— Това не е шибан филм. Никой нямаше да ми направи нищо. — А на себе си, добавих, *особено като им кажа името на баща си*. Само някой с желание за смърт би ме пипнал.

— Да, права си. Никой няма да направи нищо, защото, мамка му, няма да го позволя.

Раздразнението надмогна всички други емоции в мен.

— Не е нужно всеки път да ме спасяваш, Бишъп! Как, по дяволите, трябва да се науча да стоя на собствените си два крака и да се спасявам, когато винаги се хвърляш да ме спасяваш ти? Нямам нужда от бавачка. Трябва да науча да се защитавам сама, но като никой

в целия ми шибан живот не ми дава тази възможност, как да го постигна?

Бишъп трепна все едно го бях ударила.

— Проклятие, какъв мъж ще бъда, ако не се намеся и не взема нещата в ръце, когато стане напечено? Искаш да стоя настрани и да те оставя да се излагаш на риск? Няма начин, мамка му. Не мога да го направя. Няма да го направя.

— Тогава ще ме задушиш — думите ми паднаха тежко помежду ни.

— Това ли мислиш, че правя? Че се опитвам да те задуша? Мамка му, Ейдън. Всичко, което искам, е да те пазя, за да не те загубя, както изгубих всички други хора в живота си, за които ме е било грижа!

Той се приближи към мен и аз започнах да отстъпвам инстинктивно, докато дупето ми не опря в шкафовете на миниатюрната ми кухня.

— Разбирам нуждата ти да се справяш сама. Разбирам. Наистина я разбирам. Но днес не беше време за това. Тези хора не се шегуваха. Не вярват в плесване през пръстите. Те чупят пръсти. Ръце. Колене. Крака. Тя убиват хора, които се опитат да крадат от тях.

Интелектуално знаех, че е прав. Но това, което не разбираше той, бе, че в *този* свят, аз бях недосегаема. Исках да му обясня. Исках да му кажа, защо точно днес не е трябвало да се тревожи за мен, и думите бяха на езика ми, но не можах да ги изрека, тъй като той продължи.

Дланите му се опряха от двете страни на тялото ми върху плота и той се наведе към мен.

— Ще умра, преди да им позволя да те наранят. Не ми отнемай това, Ейдън. Не ми казвай, че не мога да те защитавам.

Гневът и раздразнението, които кипяха в мен, изчезнаха. Как можех да му остана сърдита, след като той не се бе опитал да ме окове в клетка?

— Трябва да знаеш, че понякога мога да се справям сама, дори и да не ми вярваш. Кълна се, не съм крехка малка принцеса. Няма да се счупя.

Погледът му се премрежи.

— Знам, че не си крехка малка принцеса. Ти си адски гъвкава. Виждам го всеки път щом те направя своя. Ако мислех, че си крехка,

нямаше да направя това.

Ръката му се вдигна от плота и се зарови в косата ми, дърпайки главата ми назад, за да може устните му да се впият в моите. Всяка емоция, която имаше между нас, сега избухна в пламъци. Сграбчих раменете му, давайки му това, което получавах от него. Исках целувката му, исках да ме вземе точно тук, върху плота.

Бишъп явно бе прочел мислите ми, защото пусна косата ми и посегна към бедрата ми, вдигайки ги и обвивайки ги около кръста си, преди да вдигне роклята ми.

— Искаш ли да ти докажа, че не мисля, че бих могъл да те счупя? Да взема каквото искам и да те накарам да крещиш за мен?

— Да, да... — простенах срещу устните му, дърпайки тениската му от раменете му, а ръката му се плъзна между краката ми, отмествайки настрани бикините ми.

— Мамка му, кексче. Влажна си. Да се караш с мен те кара да искаш да се чукаш, нали?

Руменина покри бузите ми, но нямах намерение да го отрека.

— Всичко в теб ме кара да искам да се чукам.

Думите ми бяха нещо, което до сега не бях изричала, но въпреки това бяха самата истина.

— Порочно малко момиче. Обожаваш да ти казвам какво ще направя с теб, нали?

Простенах в отговор и се потърках в него.

— Не трябваше да носиш бикини тази вечер. Ще ги съдера и ще те обърна, преди да те наведе на плота. Няма да помръдваш ръцете си, докато аз съм на колене зад теб, изяждам котенцето ти и те карам да крещиш. Няма да те изчукам, докато не започнеш да молиш за члена ми с всеки дъх, който поемаш. Когато те взема, няма да се въздържам. Утре ще ме усещаш с всяка стъпка, която правиш. Ако си наистина добро момиче, може да си поиграя и с девственото ти задниче, за да бъдеш една стъпка по-близо до това да поемеш там члена ми. Защото си моя, Ейдън. Ще притежавам всеки милиметър от теб.

Цялото ми тяло сякаш бе обляно в пламъци и той направи точно това, което обеща.

Еластичните ми бикини се разкъсаха и Бишъп свали краката ми от кръста си и ме завъртя.

Пресегнах се в търсене на нещо, за което да се хвана, но ръцете ми не откриха нищо на плота, докато през тялото ми на вълни се изливаше нетърпение. Полата бе вдигната над дупето ми и хладният въздух в стаята бе в рязък контраст с парещата ми кожа. Ръцете на Бишъп покриха задните ми части, докато се отпусках на колене.

Имах само един миг да почувствам срам от начина, по който стоях с вирнато дупе и широко разтворени крака, но имайки предвид, какво ми обеща той, ако бъда *наистина добро момиче*, нямаше как да не потрепера.

Устните му ме покриха изотзад, когато притисна лице между бедрата ми, а езикът му се тласна в мен. Клиторът ми потрепери и усетих болезнена нужда, преди ръката му да го открие и да започне да го потърква.

От устните ми се откъснаха стонове, а Бишъп изръмжа одобрително между бедрата ми по начин, който изстреля удоволствие към мозъка ми. Пред затворените ми клепачи имаше калейдоскоп от цветове и, кълна се, това, което направи в следващия момент, ме накара да виждам черни точки.

— Бишъп!

Името му се изтръгна от гърлото ми с вик, но той не забави. Вместо това, ме притисна по-силно, вече докосвайки клитора ми, и оргазмът се разби в мен, отхвърляйки ме през ръба.

— Моля те, моля те! — Не ме беше грижа, че моля и когато удоволствието ме обля, опрях чело на плота и изкрещях.

И все още той не забавяше. Движенията му дори станаха побързи и Бишъп отскубна още един оргазъм от тялото ми, докато краката ми се разтрепераха толкова силно, че едва ме държаха.

— Готова ли си да молиш за члена ми, кексче? Искаш ли да ти го дам?

Кимнах.

— Искам думи, Ейдън. Искам да го чуя. Искам да ми кажеш колко много се нуждаеш от него.

— Моля те, нуждая се от него. Искам го.

— Не се молиш достатъчно добре, мила.

Отчаянието ми бе толкова силно, че бях готова да кажа всичко, което пожелае.

— Моля те, желая те.

— Какво искаш?

— Члена ти — простенах високо.

Той пъкна два големи пръста в мен и тялото ми се сгърчи от моментно облекчение.

— Да!

— В това тясно малко котенце?

— Да.

— Ще ми позволиш ли да го взема така, както искам?

Изглежда гласът ми бе способен да изрича само една дума. Сега я казах отново.

— Да!

— Ще ми позволиш ли да те пазя и да те държа в безопасност, за да можеш да крещиш така всяка нощ?

Отново само един отговор беше възможен.

— Да.

— Добре, защото, мамка му, нямаше да ти дам друг избор, Ейдън. Ти си моя. Нямам много, но каквото имам го пазя. Защиатавам го. Никога няма да те пусна да си отидеш.

— Моля те.

— На хапчета ли си? Искам да го направим без презерватив. Не искам да има нищо между нас.

— Спирала. Защитена съм. Побързай.

Думите ми бяха вопъл, но знаех, че няма да чакам още дълго, защото Бишъп застана зад мен и звукът от свалянето на ципа бе най-страхотният, който бях чувала.

— Никога не съм бил с жена без презерватив. Никога не съм искал да бъда. Но ти влезе в живота ми и промени абсолютно всичко.

Бишъп притисна главичката на члена си към входа ми и се наведе зад мен, приплитайки пръстите на ръцете ни.

Той се тласна бавно в мен. Очаквах да бъде бързо и мощно, но той забави и спря.

— Чакал съм те през целия си живот, а дори не съм го осъзнавал.

— Знам. Знам.

— Не искам да те пускам, но знам, че искаш пръстите ми върху клитора си, нали.

Кимнах.

— Просто искам теб.

— А аз искам да крещиш и да стискаш члена ми, докато свършваш.

Той пусна едната ми ръка, събирайки полата през рамото ми и притисна устни към тила ми, преди да прокара зъби по кожата ми. След това пръстите му откриха клитора ми и острата наслада прониза мозъка ми, миг преди той да започне да се движи.

Порочна болка и всепоглъщащо удоволствие се редуваха в мен, докато той се тласкаше в тялото ми, удряйки силно G-точката ми. Започнах да крещя името му, свивайки вътрешните си мускули.

Отново и отново, той се тласкаше в мен, доставяйки ми повече удоволствие, отколкото мислех, че е възможно.

— Адски перфектна — простена Бишъп в ухото ми, най-последно забавяйки ритъм. — Толкова адски перфектна.

Пускайки ме, едната му ръка мина покрай бедрото ми, откривайки клитора ми, докато палецът на другата се плъзна по влагата ми. Преситеният ми от удоволствие мозък опита да следва движенията му, но не успя да се справи.

Докато не усетих, влажният му от соковете ми палец да се притиска към отвора на дупето ми. Всички нервни окончания пламнаха за живот и, ако въобще бе възможно на този етап, женствеността ми стана още по-влажна.

— Мамка му, мила. Харесва ти. Моето сладко порочно малко кексче иска пръста ми в задничето си.

Той се притисна към мен и още един оргазъм премина през тялото ми, точно когато викът на Бишъп изпълни кухнята.

Той продължи да се тласка, да притиска, да опустошава и за няколкото мига, преди да се срине върху мен, ръцете му държаха и двама ни.

Останахме така без никой от нас да помръдне няколко дълги минути.

Преди да се отдръпне от мен, Бишъп изръмжа една дума в ухото ми.

— Моя.

ГЛАВА 53

БИШЪП

НИКОГА НЕ БЯХ СВЪРШВАЛ ТОЛКОВА АДСКИ СИЛНО в целия си живот. Без презерватив. Вътре в Ейдън. Усещането беше толкова невероятно, че исках да завършвам всяка нощ така, заровен в нея, притискайки я към тялото си, докато и двамата припаднем от изтощение.

Исках да се будя всяка сутрин и да се плъзвам в сладкото ѝ котенце, за да може първото нещо, което усещам за деня да бъде оргазма ѝ.

Преди това бе само фантазия. Сега исках да го направя реалност. Отнесох Ейдън в леглото и я положих на него, преди да отида в банята и да взема кърпа, с която да я почистя. Тя опита да стане, когато се върнах, но аз не ѝ позволих.

— Аз ще се погрижа за теб. Позволи ми.

Тя не възрази и се зачудих, колкото ли ѝ е неудобно. Но ѝ се налагаше да свикне. Освен това обичах да я виждам как се изчервява. Леката светлина, процеждаща се от банята, я осветяваше и се зачудих колко повече мога да я накарам да се изчерви.

— Харесваш, когато си играя със задничето ти, нали?

И ето. Почти на мига червенината се разпростря по-надолу. Погледът ѝ се отмести към моя, преди да каже.

— Може би.

— Харесва ти. Искаш го. Кара те да се чувстваш порочна, нали? Забранената тръпка? Да знаеш, че ще те обладая там и че ще ме молиш за това?

Изчервяването стана дори още по-силно.

— Трябва да знаеш, че ме прави по-твърд от шибана скала само да си помисля за това. Да знам, че никой никога не те е докосвал там, и че аз ще съм този, който те опорочи.

Знаех, че тя се бореше да не погледне настрани, но моето момиче бе по-здро̀во.

— Можеш да го признаеш. Зна̀м, че ти харесва.

— Не мога да се спра. Харесвам всичко, което правиш с мен.

Усмивката, която се появи на лицето ми, можеше да носи етикет „самодоволно копеле“.

— Никога няма да ти дам нещо различно от удоволствие. Обещавам ти. — Върнах се в банята и почистих и себе си, преди да изгася лампата и да се върна в леглото.

Обвих се около нея и притиснах члена си между бузите на дупето ѝ. Адски перфектното място за спане. Тя се размърда пред мен и аз обвих по-здро̀во ръка около нея, целувайки я по косата.

— Лека ноц, кексче.

Дишането ѝ вече бе станало равно и знаех, че е заспала. Но това не ме спря да изрека думите.

— Мамка му, обичам те, Ейдън.

ГЛАВА 54

ейдън

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН СЕ СЪБУДИХ СЪС СТОН заради твърдия член на Бишъп, който се притискаше към мен изотзад.

Пълен.

Толкова адски пълен.

Пръстите му си играеха с клитора ми, сякаш знаеше точно какво ще ме издигне все по-високо и по-високо, докато започна да крещя.

— Имам нужда от още. По-дълбоко. — Той издърпа и двама ни, за да застана на колене с дупе във въздуха, като започна да се тласка в мен, без да пуска нито за миг клитора ми.

Възглавницата заглуши виковете ми, когато свърших.

Бишъп свърши с вик, а членът му запулсира в мен.

Сутрешният секс беше истинско откритие. Дори след като се сринах обратно на леглото в трепереща пихтия и Бишъп ме почисти отново, и този път не можах да призова достатъчно енергия, че да се засрамя. Тялото ми очевидно реши, че е негово и той може да прави каквото пожелае с него. Не можех да намеря рационална причина да не съм съгласна с тази промяна.

Когато се върна, той целуна рамото ми.

— Успяхме се, мила. Кога си на работа днес?

Това ме отскубна от щастливото ми оргазмено състояние и се изтърколих от леглото.

— Събота е, нали? Което значи на обед. Колко е часът?

— Единадесет и петнадесет. Имаш време.

— Мамка му! — отпуснатото ми състояние се изпари. — Трябва да се изкъпя и да се облека.

— Аз ще те закарам. Може да се изкъпем заедно.

Обърнах се и го погледнах.

— О, не. Ако се изкъпем заедно, определено ще закъснея. Никога не съм правила секс под душа затова нямам намерение да бързам,

когато го направим за пръв път.

Смехът на Бишъп, който не чувах достатъчно често, проехтя в спалнята ми.

— Имаме сделка. Ще се изкъпя у дома. Ти действай.

* * *

Четиридесет минути по-късно, влязох в „Любимата ви дупка“, след като стоях в страничната уличка и се целувах с Бишъп цели пет минути. Мисля, че около трима човека ни подвикнаха да си вземем стая.

Фабиана бе зад касата и Аша размаха щастливо ръце във въздуха щом ме видя.

— Слава на Бога. Имам нужда да се прибера у дома и да поспя. Тази смяна беше убийствена — тя покри прозявката си с ръка.

Фабиана поклати глава към момичето.

— Влачиш си задника през целия ден, затова не се прави, че е било много трудно.

— Вече съм тук, може да се прибиращ.

Двете жени ме изгледаха и Фабиана кимна с глава към предния прозорец.

— Тотално ти е излязъл късмета тази сутрин, нали? Помислих, че се готвите за втори рунд от начина, по който той се опитваше жива да те изяде в алеята.

Ейдън преди миналата нощ щеше да е засрамена, а Ейдън от тази сутрин, която бе открила радостта на сутрешния секс, просто отговори.

— Определено. И беше страхотно.

Аша се намръщи.

— Мамка му, и аз искам сутрешен секс. Трябва да си намеря мъж, който да ме гледа така, както те гледа твоят.

— Не е ли така с всички ни — провлачи Фабиана, преди да погледне към Аша. — Изчезвай от тук. Не искам да си влачиш задника и утре. Прецака три поръчки.

Аша помахала с пръсти и се пъкна в задната стаичка, за да свали престилката си, преди да се насочи към задната врата.

След като си тръгна, Фабиана ме погледна.

— Знаеш какво вършиш с този мъж, нали?

— Вероятно не, но дали някой наистина може да знае какво да прави с мъж като него?

— Туше.

Каквото и друго да искаше да каже Фабиана, бе забравено, тъй като вратата се отвори и клиентите започнаха да влизат.

* * *

Шест часа по-късно, Фабиана излезе и имах два часа, в които да работя сама, преди да се появи смяната ми за вечерта. Бишъп се бе появил по време на неочаквано сформирала се опашка и едва имах секунда да му се усмихна и да му кажа „здрости“, докато му давах кафето.

Вратата се отвори отново, преди да се изгубя в мислите си за това, какво ще се случи, когато истината за живота ми се разбере, и пред мен се появи познато лице.

Дилайла.

Изглеждаше доста развеселена.

— Не знам каква магия си направила на Бишъп, но днес той буквално се усмихва на клиентите. — Тя застана пред касата, а фустите на полите ѝ се залюляха. — Истината е, че не искам да знам, защото *йюю*, но исках да ти споделя, че има нещо различно в него.

— Мога ли да пледирам за петата поправка? Защото не мога... просто не мога да говоря с теб за това.

Вратата се отвори отново и в кафенето нахълтаха още познати лица. Чарли, Ел, Айви, Ванеса и Валентина.

Дилайла се ухили.

— Значи е добре, че си взимам само кафе и изчезвам, за да може те да чуят клюката.

— Добре ли си? — попита Ванеса приближавайки към мен, следвана от останалите. — Защото Кон и момичетата ни разказа за миналата нощ, и *майко мила*, сигурно си полудяла от ужас.

Усмивката на Дилайла изчезна.

— Какво се е случило?

Айви изложи детайлите.

— Някакъв мъж в казиното може би е заложил капан на Ейдън и направил нещата да изглеждат така, все едно тя брой карти. Охраната искаше да я замъкне отзад, но момчетата не им позволили. Бишъп нахълта и я изнесе от там, а охраната хукна след тях.

Дилайла заекна.

— Биш е отишъл в казино? Умишлено?

Вината, която изпитвах от миналата нощ, отново се върна.

— Не беше нужно да идва да ме спасява. Щях да бъда добре. Наистина, не съм напълно беззащитна.

— Осъзнаваш ли, какво правят хора като тях с някой, който брой карти? Щяха да те пречукат на мига, без да задават въпроси. — Загрижеността на Дилайла беше като на Бишъп, макар да я изразяваше по-тихо.

— Не броях карти, затова нямаше да стане нищо. Дори не знам как се броят карти. Нямаше да имам идея как да го направя.

— Мразя да го казвам — заяви Ванеса, — но не мисля, че щеше да има значение. Били са напълно решени, че си виновна, или поне така ми каза Кон.

— Нямаше да излезеш от там без счупени или липсващи пръсти! Това е адски сериозно.

— Нямаше да посмеят.

Чарли ме гледаше и макар другите също не откъсваха поглед от мен, тя изглежда забелязваше много повече.

— Реши ли колко дълго ще останеш в града? — попита тя.

Свих рамене.

— Толкова дълго, колкото мога. Нямам твърд план.

— Защо така? — Тонът на Дилайла беше скептичен. — Защото ако смяташ да се изнесеш от тук и да разбиеш шибаното сърце на Бишъп, значи ще си имаме големи проблеми.

Нима тя наистина мислеше, че имам силата да направя това? Налагаше се да насоча разговора в друга посока, преди да се предам и да им разкажа всичко. Толкова силно копнеех да кажа всичко на някой, че усещах как всеки момент мога да се отприщя.

— Така или иначе, съмнявам се, че Бишъп би я пуснал да си тръгне — провлачи Айви. — Познавам „мъж с чувство на притежание включил на скорост“, щом го видя, и отпечатъкът му е навсякъде по теб.

Имайки предвид, че тя бе омъжена за могъщия, безцеремонен милиардер Лукас Тайтън, предположих, че ако не друг, то точно Айви ще знае за какво говори.

Ванеса кимна.

— Активирал е кода „пещерняк“. Прецакана си.

Това не беше новина за мен и чувството се бе загнездило в мен повече от осемнадесет часа.

— Как се справяте с това? Аз не съм крехка. Имам нужда да бъда способна да стоя на собствените си два крака. Невинаги имам нужда да се хвърля да ме спасява и после да се ядосва като му кажа, че мога да се оправя и сама.

Всички жени ми се засмяха, с изключение на Дилайла, която само се усмихна и поклати глава.

— Успех с това — заяви Валентина. — Рикс ще убие всеки, който опита да ме нарани. Всъщност, той го направи, но това е друга история. Този тип „алфа инстинкт“ не е нещо, което просто можеш да изключиш.

Ели посочи към нея.

— Ти беше тази, която не искаше алфа-мъжкар. Помня, че каза, че искаш бета. Някой, с който да ходиш на театър и да пиете вино — ухилена Ел погледна към мен. — А се оказа вързана за откачено копеле, което не би пило вино, дори самия Христос да се появи и да превърне водата във вино.

Валентина извъртя очи към Ел.

— Бях пияна и определено незапозната. — Тя насочи вниманието си към мен. — Ето какво съм научила аз — твой е изборът дали ще го приемеш или не. Но ако искаш мъжа, получаваш целия пакет. Не можеш да избираш и да си отделяш само частите от него, които харесваш, и тези, които те карат да искаш да си оскубеш косата. Ако той е алфа, винаги ще бъде алфа. Не може да го промениш. Не можеш да му кажеш да не те защитава, защото това е срещу всеки инстинкт, който притежава.

— Тя казва истината — обади се Айви. — Но ако имаш демони, с тях трябва да се справиш сама, да се изправиш пред него и да му го кажеш. Мъжете, въпреки желанието и надеждите ни, не могат да четат мисли. И дори да искаш да се справяш сама и да се доказваш, ще има моменти, в които няма да е проблем да се пречупиш. Може да се

облегнеш на някой и това няма да те направи слаба. Повярвай ми, като ти кажа — винаги бях мислила, че не ми трябва мъж, който да се грижи за мен, и ми отне адски много да осъзная, че да приема нечия помощ, не ме прави нещо по-малко от това, което съм си аз. Просто значи, че имам повече в живота си.

Попих думите на Айви. *Просто значи, че имам повече...*

— Да, но ти беше първокласна кучка от първия ден. Фактът, че Лукас проникна през стените ти, си е цяло чудо — това дойде от Чарли.

— Никога не съм била първокласна кучка — казах аз замислено. — Никога не съм имала тази възможност. Закриляха ме от всичко и това беше единственият ми шанс да живея, а не да гледам отстрани как живота тече, докато някой стои пред мен, за да ме защитава. — В мига, в който изрекох думите, осъзнах каква грешка бях направила. Всички жени гледаха към мен.

— Би ли искала да обясниш по-подробно? — попита Дилайла.

Избрах много внимателно следващите си думи.

— Знаете ли какво е да живеете в защитен балон?

Чарли, Ванеса и Валентина кимнаха.

— Тогава знаете, че когато сте в балона, всичко, което искате, е да излезете от там. Не мога да се върна обратно в балон. Имам нужда от свобода.

— Тогава му кажи — каза Валентина. — Кажи му точно от какво имаш нужда и ако той не може да ти го даде, ще имаш право на избор.

Дилайла остана мълчалива по време на разговора.

— Той иска да те държи в безопасност и си има своите причини, но няма начин да иска да те прави нещастна. Трябва да има баланс.

Тя бе права. Точно от баланс имах нужда и не го бях открила.

— Тогава какво да правя?

— Говори с него. — Заяви хор от женски гласове.

— Но преди това, имаме нужда от кафе — каза Айви.

Засмях се и кимнах.

— Става. Казвайте какво искате за пиене.

ГЛАВА 55

БИШЪП

КОН ИЗЛЕЗЕ ОТ ЗАДНАТА СТАЯ, докато изпращах клиента си.

— Ван върна ли се от кафето?

— Била ли е тук?

— Не, отиде в съседство, за да говори с Ейдън, но трябваше да ми донесе кафе, като свърши.

— Какво имаш предвид с това, че е отишла да говори с Ейдън?

— Те бяха притеснени за нея, след миналата вечер. Искаха да се убедят, че не е откачила след случилото се.

— Погрижих се.

Кон сви рамене.

— Знаеш жените. Трябва да направят всичко по своя си начин. Момичето ти бе осиновено от нашите, без значение харесва ли ти или не.

Всъщност ми харесваше. Колкото повече връзки придържаха Ейдън тук, толкова по-малко вероятно бе да си тръгне. Макар напоследък да не бях повдигал въпроса, полудявах задето тя няма никакъв дългосрочен план. Бях живял този живот. Да оставам на едно място, докато ме устройва, и след това да се местя другаде.

Без връзки беше лесно. Не исках напускането да е лесно за Ейдън.

— Е, на практика те са решили да се намесят.

— Да, на практика е това. Обаче може да научиш нещо полезно от това.

— О, нима? Като какво например?

— Като защо тя бе толкова адски неразтревожена от идеята да бъде завлечена в задната стаичка на казино. Знам, че е наивна и така нататък, но това би трябвало да я изплаши адски много.

Блъсках си главата над това през целия ден. Ейдън не беше глупава. Би трябвало да осъзнава кога нещо не е за нея, дори когато се

мъчеше да докаже, че може да се оправи сама.

— Не мога да отговоря на това.

— Искаш ли да звънна тук-там и да започна да копая, за да видя какво ще открия за нея?

Офертата натежа между нас и макар да исках да кажа „да“, все още чаках Ейдън сама да ми каже от какво бяга. Исках тя да го направи. Имах нужда да е по нейно желание.

— Все още не. Ще ѝ дам още малко време.

Кон сви рамене.

— Офертата остава.

— Благодаря, човече.

Входната врата се отвори и Дилайла и Ванеса влязоха вътре, всяка носеща по чаша кафе в ръка.

— Чарли ви праща поздрав, но реши да пътува с Ел, Айви и Валентина, затова не можа да дойде.

— Нали цялата тайфа не сте я разпитвали? — попитах, гледайки Ванеса и Дилайла, докато се чудех кой бе инициаторът.

— Просто искахме да се уверим, че е добре. Добре е.

— И?

— И, нищо.

— Глупости, принцесо. Всички знаем, че сте измъкнали повече от нея. — Кон повдигна вежди към жена си, а аз насочих поглед към сестра си.

— Ще трябва да говориш с нея.

— Благодарим за вътрешната информация, дами.

Кон се засмя.

— И двете сте адски упорити. — Той все кафето, което Ванеса най-после му подаде и отпи. — Поне си ми донесла хубаво кафе, затова сега няма да се оплаквам.

— Най-добре въобще да не се оплакваш. Знам, че обичаш да съм упорита. — Тя му се усмихна и завидях на лекотата в общуването им.

Някой ден щях да имам същото с Ейдън, но преди това имаме да разясняваме адски много неща. Някак бе трудно да вървим напред, докато и двамата криехме толкова тайни.

Миналата нощ, едва не ѝ казах всичко. Бях толкова близо. Но тайните ми бяха вързани със срама, който носех. Мразех това, че бях

такъв себичен глупак да мисля, че зная абсолютно всичко. И фактът, че избягах от всичко не беше точно нещо, с което се гордеех.

Осени ме, докато Ванеса, Кон и Дилайла си говореха, че може би това, което Ейдън крие, бе нещо, с което и тя не се гордееше. Върнах се обратно в стаичката си и започнах да се приготвям за следващата си среща.

Преди Кон и Ванеса да си тръгнат, тя пъкна глава при мен.

— Не мисля, че ти казвам нещо, което не знаеш, но Ейдън умира да разпери криле, и ако не й дадеш този шанс, ще бъде нещастна.

— Разбрах това миналата вечер.

— Не искам да се меся между вас, но вече бях там, където е тя сега. Можеш да й дадеш света, за който никога не е подозирала, че съществува, и в същото време да я опазиш жива и здрава.

Кимнах.

— Каза ли още нещо, което трябва да знам?

Ванеса се усмихна.

— Сам ще се досетиш.

— Хайде, принцесо — извика Кон. — Да тръгваме, преди да е заваляло, защото ще подгизнем на мотора ми.

— До скоро виждане, Биш. И успех. — Тя ми намигна.

Дилайла влезе при мен в мига, в който входната врата се затвори.

— Сигурен ли си, че знаеш какви ги вършиш с нея?

— Уча се в движение.

— Може да се наложи да се учиш по-бързо.

ГЛАВА 56

ЕЙДЪН

МЪЖЪТ ВЛЕЗЕ В „Любимата ви дупка“ двадесет минути преди края на смяната ми, с качулка на глава и ръце в джобовете.

Всеки мой инстинкт крещеше, че нещо не е наред с него. Сетих се за телефона в джоба на престилката си, а нещо в мен крещеше да се обадя на Бишъп.

Но бях решена да се справя сама.

— Да ви донеса ли нещо?

Той ме погледна и можех да се закълна, че го бях виждала и преди. Някъде. Но не можех да се сетя къде, а в следващия миг той се хвърли към касата.

— Дай ми всичките пари. Абсолютно всичките.

Страх. Истински неподправен страх премина през мен. И се умножи многократно, когато той извади пистолет.

О, Боже мой. Кой, по дяволите, би обрал магазин за понички?

Вдигнах ръце във въздуха, както всеки нормален човек, към който е насочен пистолет.

— Добре. Добре. Може да ги вземеш.

— Отвори шибаната каса.

Свалих треперещите си ръце и завъртях ключа, след това натиснах копчето за отваряне на касата. Мъжът размаха пистолета във въздуха, когато извадих част от оборота, слагайки го на плота.

— Мамка му, не ги слагай на проклетия плот. Пъхни ги в шибана торба. Какъв ти е проблемът, кучко?

Исках да му изкрещя, че никога преди не са ме обирали и не знаех какъв е протоколът за това, но се спрях. Измъквайки една торба изпод плота аз започнах да пъхам парите вътре.

Звънчето на вратата иззвъня и двамата завъртяхме рязко глави към вратата.

О, мамка му. О, мамка му. О, мамка му. Видимо много бременна жена влезе вътре, държейки за ръка малко момченце.

— Искам всичките шоколадови — каза детето.

Жената погледна към нас, видя мъжа с пистолета и замръзна за половин секунда, преди да се завърти и да се спусне на колене, прикривайки момченцето с тялото си. Униформен полицаи минаваше покрай прозореца и жената изкрещя за помощ.

Ченгето замръзна и наклони глава, за да погледне вътре. В мига, в който видя пистолета, той заговори в радиостанцията на рамото си, и измъкна оръжието си.

— Мамка му. Мамка му. Мамка му — каза мъжът, грабвайки торбата с парите. — Не трябваше да става така. — Той насочи пистолета към мен. — Къде е задната врата? — Посочих към коридора, докато във въздуха проехтяха полицейски сирени и полицаят отвори вратата. Мъжът с пистолета пхна парите под палтото си и стреля три пъти към прозореца. Навсякъде се разхвърчаха стъкла и жената изпищя, преди да избута детето си към стената, кроейки го с тялото си.

Мъжът хукна към задния коридор и излезе през вратата, а предната врата се отвори с трясък и полицаят нахълта вътре.

— Той излезе през задния вход — извиках аз.

Ченгето кимна и хукна подир него. Предната врата се отвори отново и очаквах да нахълтат още полицаи или дори Бишъп, но вместо това, видях Анджели.

Анджели?

— Идвай, Ейдън, трябва да се разкараме от тук. Веднага. Побързай. Ще дойдат още полицаи и ще започнат да ти задават куп въпроси, на които не можеш да отговориш. Ще те арестуват, а не можем да допуснем това да се случи.

Какво, по дяволите, прави той тук? Объркана аз просто стоях и го гледах. Костюмът, с който обикновено се обличаше, сега бе заменен от дънки и кожено яке.

— Как...

— Идвай, нямаме време за въпроси. Трябва да вървим.

Мозъкът ми се опитваше да асимилира какво ми казва, но между това да бъда ограбена и заплашена с пистолет и това миналото ми да се появи пред мен, стоях замръзнала зад плота.

— Ейдън, веднага! Мамка му, баща ти ще те убие, ако говориш с ченгетата.

Шумът от сирените се усили и Анджели мина зад плота, за да ме сграбчи за ръката и задърпа към задния вход, от където бяха излезли крадецът и полицаят.

— Трябва да се убедя дали тя е добре! — Задърпах се в ръцете му, разтревожена за бременната жена, която се опитваше да се изправи на крака.

— Мамка му, сама да се оправя. Ние тръгваме.

— Не, няма да ходя никъде. Ти върви. Аз ще съм добре.

— Не ме карай да те наранявам, Ейдън. Не искам да те нараня.

Откъснах вниманието си от жената, за да го насоча към Анджели.

Да ме нарани? Защо той би...

Видях нещо различно в погледа на Анджели. Веселието и добротата в тях бяха изчезнали и сега там се четеше само лудо отчаяние.

— Пусни ме!

Анджели замахна с юмрук, улучвайки ме в челюстта. Дори нямах възможност да регистрирам болката, преди да изпадна в безсъзнание.

ГЛАВА 57

БИШЪП

ИЗСТРЕЛИ. ЧУПЕНЕ НА СТЪКЛО. ПИСЪЦИ. Можех да чуя всичко през стената на „Вуду Инк“ и всичко идваше от „Любимата ви дупка“. Скочих от мястото си, хвърляйки пистолета за татуиране и изхвърчах, без да кажа нито дума на клиента. Излязох точно на време да видя как мъж изнася някой през задния вход. Една жена бе обгърнала с ръце малко момченце, а в далечината се чуваха сирени, които се приближаваха все по-близо. От Ейдън нямаше и следа.

Жената се изправи на треперещите си крака, притискайки момчето към гърдите си. Тя посочи към задната врата.

— Един мъж отвлече момичето, което работи тук. През задната врата.

Мамка му.

Излязох точно на време да видя как мъж носи Ейдън надолу по алеята, завивайки зад ъгъла. Ръцете ѝ висяха безжизнено, а главата ѝ подскачаше с всяка негова стъпка.

— Мамка му, спри на място!

Хукнах към мъжа, а адреналинът туптеше мощно във вените ми. Стигнах до края на алеята и продължих да тичам на ляво. Бях на двайсет метра от тях, когато той запали двигателя на колата и потегли по улицата, едва пропусчайки да не се блъсне в едно такси.

Трябва да взема мотора си. Да ги последвам. Запаметих на ум номера на колата и вдигнах телефона си, докато бягах обратно през алеята.

— Какво става, човече? — попита Кон.

Дишайки тежко, му казах.

— Намери всичко, което можеш за Ейдън. И пусни хората си да проверят този регистрационен номер. — Изрецитирах номера, преди да го забравя. — Някой току-що грабна Ейдън от магазина за понички и я набута в кола. Тя изглеждаше в безсъзнание.

— Мамка му, ебаваш се с мен.

— Не. Побързай. Отивам за мотора си. Ще опитам да ги последвам. Звънни ми щом откриеш нещо.

Нахълтах през вратата на „Вуду Инк“ и Дилайла застава отпред.

— Какво става, по дяволите? Ченгетата щурмуваха „Любимата ви дупка“. Дори не ми дадоха да вляза.

— Ейдън изчезна. Някой я отвлече. Тръгвам след него. — Нахълтах в стаята за почивки и грабнах ключовете от бюрото си, без да ми дреме за клиента, който още седеше на стола в стаята ми. Дилайла може да се справи с него.

Излязох тичешком в алеята с намерението да измъкна мотоциклета си, колкото се може по-бързо, но трима полицаи извадиха pistolетите си, карайки ме да се закова на място.

— Спри на място! — Изкреця единият. — Кой си ти, по дяволите?

— Работя в студиото за татуировки и някакъв шибаняк току-що отвлече момичето ми и я напъха в една кола. Разкарайте се от пътя ми, за да мога да тръгна след тях.

— Няма начин, човече. Ще разпитаме всички. Оставах точно тук.

Гневът избухна в мен.

— Мамка му, не ме ли чухте? Някой току-що отвлече момичето ми, напъха я в кола и отпраши. Ако няма да тръгнете след него, то аз определено ще го направя.

— Ела с нас. Вътре.

Стискайки зъби, заради всяка секунда, която губех, осъзнах, че нямам особено голям избор, освен ако не исках да си разваля татуировките с нови дупки от куршуми.

Жената и детето седяха на столове в кафенето, а момченцето се люлееше напред-назад. Тя вдигна поглед щом ме видя.

— Намерихте ли я?

Поклатих глава и ченгетата започнаха да задават въпроси.

— Можете ли да потвърдите това, което казва този мъж? Приятелката му отвлечена ли е?

— Да. Да, той опита да я накара да тръгне с него, но тя не искаше, затова той я удари и я отнесе.

— Сега, мамка му, мога ли да вървя?

Ченгето започна да драска в тефтера си, когато Дилайла пристъпи през входа.

— Госпожо, отстъпете назад — обади се друг полицаи.

— Ако искате можете да дойдете в студиото за татуировки, за да махнете хората от тук. Имам стая.

Жената се изправи с малкото дете и погледна полицаия.

— Искам да се махна от тук.

— Добре. Ще се преместим в съседство. — Той ме погледна. — *Всички* ще се преместим в съседство.

Искаше ми се да наричам шибаняка. Всяка шибана секунда, в която се бавихме правеше все по-малко вероятно да открия Ейдън.

— Къде е тя? — попита Дилайла, когато последвах полицаия навън. — Къде, по дяволите, е Ейдън?

Жената отговори преди мен.

— Той каза, че трябва да вървят. Че тя не бива да говори с полицията, защото баща ѝ ще се ядоса.

Какво, по дяволите?

— Госпожо, ако изчакате, докато можем да запишем пълните ви показания, ще е много полезно.

Дилайла поведе всички към Вуду, а ченгето кимна на жената, че е готов да запише показанията ѝ, но не ме изпускаше от поглед.

Когато жената приключи, бях по-объркан от всякога, но това не промени с нищо факта, че трябваше да тръгна след Ейдън.

— Значи си сигурна, че го е познавала?

— Така изглеждаше.

— И все пак, той я е ударил и я е изнесъл навън?

Тя кимна.

— Нещо не ми се вижда наред — каза ченгето.

— Без майтап — намесих се аз. — Имам номера на колата. Обадете се на патрулите в града. Нека всяко ченге започне да я търси.

Той ме изгледа, но аз изрецитирах номера така или иначе и той го записа.

Вратата на „Вуду Инк“ се отвори и влезе друг полицаи носещ найлонов плик за доказателства с чантата на Ейдън вътре. Тръгнах към него.

— Можете ли да потвърдите, че това принадлежи на приятелката ви? — попита ме той.

— Да. Нейна е.

— Елиша Мадън, така ли? Ще проверя в базата дали мога да открия нещо.

Намръщих се и поклатих глава.

— Ейдън Мадън. Не Елиша.

Полицаят също се намръщи.

— Това не е ли нейната лична карта?

— Дай да видя.

Вместо да ми каже да си го начукам, полицаят сложи ръкавица и измъкна картата, задържайки я пред лицето ми.

— Това тя ли е?

Снимката беше на Ейдън. Фамилията беше точната, но не и първото име.

Какво, по дяволите? Измъкнах телефона си и щракнах снимка на картата, преди да осъзная какво правя.

— Хей...

— Все едно ти дреме.

— Значи това не е тя?

— Тя е. Но това не е първото ѝ име. Казва се Ейдън.

— Сигурен ли си за това?

Ченгето приключи с разпита точно, когато Фабиана се появи, искайки обяснение какво се е случило с магазина ѝ.

По време на дискусията се обадох на Кон. Без да го поздравявам, аз минах направо на въпроса.

— Трябва да провериш друго име. Ченгетата намериха личната карта на Ейдън и е тя на снимката, но в документа пише, че малкото ѝ име е Елиша. Имам снимка. Изпращам ти я.

— Ще се заема с това веднага и ще ти звънна. Откри ли някакви следи?

— Ченгетата не ми позволиха. Пускат колата за издирване. Надявам се, че ще я намерят.

— Добре. Това е по-добре отколкото да обикаляш улиците, опитвайки се да ги намериш. Ще се обадя на Рикс, да се надяваме, че ще получим вътрешна информация от ченгетата. Ще я намерим, Биш.

ГЛАВА 58

БИШЪП

РУГАЕХ ЦЯЛ ЧАС докато обикалях с мотора си, търсейки линкълна, в който я напъхаха, без да открива нищо. От Рикс научих, че ченгетата издирват колата, но никой още не я е намерил. Нещо трябваше да се случи. Скоро.

Телефонът ми иззвъня и аз го грабнах. *Кон.*

— Имаш ли отговори? — попитах на мига.

— Не всички. Но ще ти кажа едно със сигурност. Моят човек огледа личната карта и макар че е адски добър фалшификат, определено е фалшива. Не може да открие нищо за Елиша Мадън или пък за Ейдън Мадън. Той ще се разрови по-дълбоко. Да видим дали ще открие от къде е дошла.

— Ню Йорк Сити. От там е дошла.

— Това му казах и аз, но има много хора в този град, които правят фалшиви лични карти.

— А нещо за линкълна?

— Нает е от Анджели Франсети преди около седмица. Този може да не е същият мъж и просто да я е откраднал.

— Даде ли името на твоя човек?

— Още чакам вест от него. Ще ти кажа веднага щом науча.

Затворих и Дилайла ме гледаше как оставям телефона на плота.

— Нещо не е наред тук. Нещо наистина не е наред.

— Знам.

Обиколих улиците още час, преди да се върна във „Вуду Инк“, тъй като нямах никаква идея къде да отида.

Тя бе изчезнала.

Как, по дяволите, е истинското ѝ име? Фалшива лична карта? Защо?

Изглежда жената, в която се бях влюбил, бе много по-добра в пазенето на тайни, отколкото бях аз. Емоциите ми се въртяха,

прескачайки от една на друга. Гняв, че не ми е казала. Тревога, защото това, от което бягаше тя, я бе намерило. Разочарование от факта, че не можех да я открия никъде.

Звънях на всеки, който се сетих и който може да е видял колата, но нямах късмет. Контактите на Кон бяха много по-добри от моите и се надявах много скоро да открие нещо. Преди да си изгубя проклетия ум.

Затворихме „Вуду“ и Дилайла направи кафе в апартамента ми. Двата седяхме един срещу друг на масата, гледайки телефона помежду ни и чакайки да звънне.

Тропането от някой бягащ нагоре по стълбите към апартамента ме накара да завъртя глава към вратата.

Освен мен и Дилайла, само Кон имаше ключ за тук, затова не се изненадах, когато той влезе. Ръцете му бяха пълни с документи.

— Какво имаш? — попитах на мига.

— Мамка му, сигурно е, че е повече, отколкото очаквах.

Той хвърли купчината документи на плота и аз грабнах най-горния.

Анджело Франсети имаше полицейска снимка и цял чаршаф с провинения. Едно от нещата привлече вниманието ми.

Воиник на криминалната фамилия Кассо.

Всичко в мен застина. Мамка му, направо се вледених.

Фамилия Кассо. Доминик Кассо. Главата на шибаната мафия. Причината да нямам чичо, братовчедка и да бягам десет години.

— Какво, по дяволите?

— Момичето ти... името ѝ е Ейдън. Ейдън Матюс. Но се казва така, само защото не носи фамилията на баща си.

Спомних си какво каза жената от магазина за понички, за това, което мъжът казал на Ейдън. Че баща ѝ ще се ядоса. Погледнах леденото изражение на Кон и опитах да събера информацията.

— Кой, по дяволите, е баща ѝ?

— Доминик Кассо.

Гърдите ми се превърнаха в лед, щом чух тези думи.

Дилайла пое дълбоко дъх.

— Маmicата му мръсна. Да не я е изпратил да те шпионира?

Възможността не бе преминала дори през ума ми, докато Дилайла не я изрече на глас.

— Мамка му, няма начин.

— Знаех, че бяга от нещо, но нямах идея, че е това. Мамка му, човече. Имаш ли нужда да изчезнеш от тук? — попита Кон. — Тази фамилия не се шегува. Дори и сега да са свили опашки, заради федералните, Касо си е все толкова голяма опасност, както винаги, според моя контакт.

Дилайла скочи от масата.

— Кон е прав. Трябва да си събираш нещата и да изчезваш. Ами ако дойдат за теб? — Тонът ѝ бе на ръба на истерията. — Всичко това може да е засада.

Погледнах Дилайла.

— Не. Няма начин. — Отказвах да го повярвам. *Как може тя да бъде Касо?* Вероятността това да е случайност бе адски малка. Не можеше да е истина.

Тя сложи ръце на кръста си.

— Откъде знаеш? Не е ли малко удобно тя да се озове точно тук?

Помислих си за алеята, в която в първия ден спасих Ейдън от нападателите ѝ.

— Просто знам. Няма начин да са я изпратили. Сигурен ли си, че е тя? — попитах Кон.

— Да. Няма съмнение. Това идва направо от базата данни на ФБР. Касо е гледал да е скрита, но агентите имат файлове за цялото семейство. Мамка му, тя дори има полубрат, който е филмова звезда, и един, който е шибан милиардер. Чувал си имената им. Със сигурност. В докладите пише, че тя не е имала контакти с тях.

Не ми дремеше за братята ѝ.

— Е, какво, по дяволите, се случи тогава? Войник от семейството идва да я замъкне у дома, но тя не иска да тръгне, затова се бори с нея, той я удря и я отвлича?

— Това е най-доброто предположение, което имам.

— Какво още имаш за него? Къде може да я е отвел?

— Не съм сигурен. Но моят човек извади данните от кредитните карти, затова вероятно може да ни каже къде е отседнал. Тук някъде са. Просто събрах цялата купчина и дойдох тук.

И тримата започнахме да прехвърляме листовете, разглеждайки информацията.

В ума си не можех да забравя как изглеждаше Ейдън, когато я набутах в колата. Беше адски беззащитна, докато е в безсъзнание. Фактът, че се е борила с него и не е искала да отиде, ми даваше малка надежда.

— Къде е Касо в момента? Знаем ли?

Кон поклати глава.

— Под охрана е заради разследването. Новините раздухаха доста това, но все още се разхожда на свобода. Не съм сигурен къде точно се е скрил, но федералните казват, че има борба за власт и две от другите семейства опитват да поемат контрола.

Дали затова Ейдън бе в Ню Орлиънс? За да бъде далеч и в безопасност? Мамка му, мразех да имам толкова много въпроси и никакви отговори. Повече от всичко мразех, че тя не ми имаше достатъчно доверие, че да ми каже.

— Бил е в Сонеста. — Кон повдигна листа. — Регистрирал се е под истинското си име и всичко. Тук е още от преди Марди Гра.

Докато Ейдън беше там.

— Какво, по дяволите? — грабнах телефона и набрах номера на Леон.

— Какво става, Биш?

— В хотела има ли настанен мъж на име Анджелио Франсети?

— Защо? Какво става?

— Прости би ли проверил?

Чух писане на клавиатура.

— Добре. Да, тук е. Все още не се е отписал.

— Идвам на там. Пригответи ми ключ за стаята.

— Човече, не мога...

— Следващият ти татус ще е без пари. Просто ми уреди проклетия ключ и не казвай на никой.

— Добре. Добре. Но ако си изгубя работата, заради това...

— Ще се тревожим за това по-късно.

Затворих и погледнах Кон.

— Идваш ли?

— Да, мамка му.

* * *

Стигнахме в Роял Сонеста десет минути по-късно и Леон плъзна ключа към нас.

— В 208-ма стая е. Само гледай да не вдигате шум, мамка му. Защото ако изгубя работата си, ще ме татуираш безплатно до живот.

Грабнах ключа.

— Ще бъдем тихи. — Може и да беше лъжа, но Леон имаше нужда да чуе само това.

Кон ме последва към асансьора и аз натиснах бутона.

— Имаме ли план? — попита той, когато влязохме и вратите се затвориха.

Аз го погледнах.

— Това не е операция на специалните части. Това е операция тип влизаме и взимаме момичето ми.

Бях взел пистолета си, преди да напусна „Вуду Инк“ и ако познавах добре Кон, то значи и той бе въоръжен.

— Въоръжен ли си?

— Разбира се.

— Тогава просто влизаме тихо и я взимаме.

С това решение, излязохме от асансьора и отидохме до стая 208. На дръжката висеше табела „НЕ БЕЗПОКОЙТЕ“. Измъкнах ключа и се наведох към вратата, ослушвайки се за някакъв шум.

Нищо.

Прокарах ключа по четеца и изчаках лампичката да светне в зелено преди бавно да натисна дръжката. Когато бях готов да я отворя, погледнах към Кон и той кимна. Отворих широко вратата и двамата нахълтахме в стаята.

Празната стая.

— Банята.

Отворих вратата и проверих вътре, докато Кон поглеждаше в гардероба и под леглото.

— Мамка му.

— Изглежда ли ти така, сякаш е планирал да замине?

Едва сега се огледах наоколо из стаята. Имаше дрехи метнати на стола, а леглото не бе оправено. Малък принтер беше сложен на бюрото свързан към лаптоп и около него имаше разпилени снимки.

На Ейдън сама. С Ванеса. С Дилайла.

— Той я е наблюдавал. — Беше очевидно, но трябваше да кажа нещо.

Имаше снимки на Ейдън и с мен, но на всяка една, лицето ми бе покрито в черно.

— И това не е нормална наблюдателна техника — каза Кон, сочейки към нея.

Той огледа снимките и имаше такива, на които лицето ми бе направо изрязано. Беше страшно да видя всичко това. Освен това снимките ми казваха, че този мъж не е с всичкия си.

— Този мъж не те харесва особено, а?

— Майната му. Да претърсим стаята.

След десет минути открихме телефон за еднократно употреба, три чифта дамски бикини, за които подозирах, че са на Ейдън, и купчина документи, напъхани в най-долното чекмедже на нощното шкафче.

Тъкмо мислех за всички начини, по които искам да пречукам този шибаняк, задето е докоснал момичето ми, когато телефонът на Кон иззвъня. Той вдигна и включи на високоговорител.

— Отрядите са засекали колата. Оставена е на летище Лейкфронт. Дилърът на коли под наем се обади. Полицията се насочи на там, но ако мъжът е имал самолет вероятно отдавна са заминали.

— Можеш ли да вземеш летателните планове на всеки самолет, който е излетял от тук?

— Може да отнеме няколко минути, но да, мога.

— Благодаря, човече.

— Ако мога да направя друго, за да помогна, само ми кажи.

Кон затвори и ме погледна.

— Какво искаш да правиш?

— Нека да вземем лаптопа, телефона, документите и снимките. Всичко, което може да ни даде представа какво се случва.

— Ясно.

С Кон събрахме всичко и го набутахме в торба за чисто спално бельо, преди да се насочим обратно към „Вуду Инк“. Мозъкът ми се насочваше към какви ли не вероятности. Ако имаха самолет, значи отдавна бе изчезнала. Единствено смисъл имаше да я завел в Ню Йорк.

Но ако е действал със заповеди, защо ще я удря? Не можех да си представя баща ѝ да е особено щастлив някой да се държи така с момичето му.

Щом се върнахме във „Вуду Инк“, Дилайла също имаше въпроси.

— Откъде да знаем, че изпълнява заповеди, а не действа на своя глава?

— Мамка му, това е адски добър въпрос, но без да се обадим на Дом Касо или на някой от организацията му за потвърждение, няма как да знаем.

Взех телефона си и продължих да звъня на номера на Ейдън. Бях изпратен директно на гласова поща.

Тревога вледени кръвта във вените ми. Ако семейството на Ейдън беше дошло да я прибере, какво можех да направя?

Но нещо в това бе много грешно. Жената от кафето каза, че не е искала да тръгва, което значеше, че нямаше да мирясам, докато не се убедя, че Ейдън е добре и в безопасност.

Не бях стигнал толкова далеч, само за да я загубя.

ГЛАВА 59

ЕЙДЪН

ЧЕЛЮСТТА МЕ БОЛЕШЕ, А ГЛАВАТА МИ ТУПТЕШЕ. Отворих очи докато някой ме полагаше на стол.

Примигнах. Не на стол. На седалка. В самолет?

Анджело?

— Съжалявам за това, Ейдън. Не исках да те наранявам, но ти не искаше да ми сътрудничиш. Би трябвало да знаеш по-добре. Когато ти кажа да направиш нещо, трябва да се подчиниш. За твоята безопасност е.

— Къде сме?

— Отиваме си у дома.

— Ти от къде се взе?

— Трябваше да знаеш, че никога няма да те оставя, без да се уверя, че си в безопасност. Сега закопчай колана си. Излитаме.

Дори в туптящата ми глава, нищо от това не изглеждаше правилно. Анджело не биваше да е тук. Защо самолетът го чакаше? В това нямаше смисъл.

— Не мога да тръгна още. Не и така. Имам живот тук.

Обикновено милите черти на Анджело сега бяха твърди, когато се пресегна и закопча колана ми.

— Не можеш да *имаш живот* където и да е, освен в Ню Йорк. Това тук беше само временно. И нямаш избор. Тръгваш с мен.

Писна ми други хора да взимат решения вместо мен. Да дават нареждания. Да ми казват какво да правя.

— Не. Няма да тръгна — опитах да разкопчая колана си, но Анджело обви здраво ръка около моята и ме спря.

— Няма да ходиш никъде, освен ако не ти кажа аз. От сега нататък нещата ще стоят по този начин.

Това не беше милият приятен Анджело, който познавах. Това бе някой напълно различен. Всичките ми инстинкти крещяха, че трябва

да се отдалеча от него. Насилих се да не се паникьосвам.

— Добре. Ще правя каквото кажеш.

Той пусна ръката ми и се изправи.

— Добре. Така ще се случват нещата. Тихо и спокойно. Искаш ли нещо за пиене? Излитаме след минута.

Кимнах.

Той се обърна към бара и взе бутилка вода Фиджи, точно каквато винаги ме чакаше в СУВ-а. Подавайки ми я, той каза.

— Пий. Не искам да се дехидратиращ по време на полета.

Отворих водата и отпих. *Имаше ли странен вкус? Или съм просто параноична?*

Изчаках Анджели да се обърне и да си вземе питие, преди да се измъкна от колана и да хукна към вратата.

Направих три стъпки, преди да се хвърли към мен, поваляйки ме на земята с тежестта си.

— Ейдън, Ейдън, Ейдън. Знаеш, че не бива да правиш така. — Думите на Анджели бяха изречени с напевен тон. — Ще се наложи да поспиш добре по пътя към дома, ако не можеш да се държиш като добро момиче.

Той се изправи, но не ме вдигна.

Бузата ми бе притисната към килима и чаках следващия си шанс да побягна, когато усетих убождане по тила си и зрението ми се замъгли. Анджели се изправи и аз се търколих по гръб, премигвайки, докато опитвах да си възвърна фокуса.

— Какво...

— Спи. Всичко скоро ще ти се изясни.

Всичко потъмня точно миг, след като осъзнах, че ме бе упоил.

ГЛАВА 60

БИШЪП

— ИМАМЕ ЛЕТАТЕЛНИЯ ПЛАН. Самолетът е излял в 20:30, насочвайки се към летище Тетърбъро в Ню Джърси. Регистрирани са двама пътника, Анджело Франсети и Ейдън Матюс — Рикс достави информацията през високоговорителя на телефона на Кон.

— Поне сега знам къде отивам, по дяволите. — Това бяха най-дългите часове в живота ми, докато чаках потвърждение.

— Не можеш да отидеш при мафията съвсем сам, човече — каза Рикс, а Кон кимна в съгласие.

— Няма начин, по дяволите — заяви Дилайла.

— В момента нямам друг избор.

— Е, много жалко, защото ние всички имаме. — Кон ме погледна през масата, на която бяхме наредили снимките и документите от хотела. — Тайтън има самолет и предполагам, ще ни позволи да го вземем, но и той ще иска да дойде. Такъв си е. Лорд също е вътре. Саймън ще пилотира птицата, ако не успеем да намерим редовния пилот на Тайтън. Без значение дали искаш или не, имаш екип.

— И аз идвам — заяви Рикс. — Ако Хенеси е трезвен, може да успеем да го домъкнем на борда.

— Ще звънна на Тайтън. Ще планираме да се срещнем на летището след час, освен ако не чуеш нещо друго.

Кон затвори телефона и ме погледна.

— Няма никакъв шибан начин да те изпратим там без подкрепление. Освен това, ако Дом Касо се опита да те убие, просто ще използваме Тайтън като човешки щит. Никой не би посмял да гръмне нахиленото копеле, защото има повече пари дори от господ. И определено повече пари от мафията.

— Ами аз? — Дилайла скръсти ръце на гърдите си.

— Няма начин. Няма да рискувам да изгубя и теб. Ти оставаш тук. Удържай фронта долу.

— Знаеш, че това не ми харесва.

Обвих ръце около нея и я притиснах до гърдите си.

— Но ще го преживееш, защото ти си най-страхотната сестра, която един мъж може да иска.

— Такъв си тъпанар понякога.

— През повечето време.

— Ако вие двамата сте свършили със семейната среща, обаждам се да викам кавалерията и отиваме да се въоръжим до зъби.

Това може да не бе планът, който имах поначало, но беше най-доброто, което измислихме.

Час по-късно, Тайтън ни поведе по стълбичките на самолета му и аз го последвах заедно с Кон, Лорд и Рикс. Саймън вече беше в пилотската кабина, правейки последни проверки. Хенеси бе безследно изчезнал, което не бе нещо ново, след като предаде значката си и напусна полицията.

Лорд, Кон и Рикс, пуснаха саковете си на пода и Тайтън се захла.

— Да не мислите, че отиваме да правим преврат? Някой друг чувства ли се така, все едно ще става новият лидер на Куба?

— Само ти, Тайтън. Само ти.

Кон ме погледна.

— Искаш ли да звънеш още веднъж на момичето ти, преди да тръгнем? Да видиш дали ще вдигне?

Пробвах на всеки пет минути през последния час, но не получих отговор. Сега опитах отново.

На мига ме пренасочиха към гласова поща.

— Да вървим.

Тайтън ни погледна.

— Тогава закопчайте коланите, момчета, защото тази птичка излита.

ГЛАВА 61

ЕЙДЪН

КОГАТО СЕ СЪБУДИХ, ГЛАВАТА МИ туптеше и устата ми се чувстваше така, все едно бях погълнала цяла торба захарни топчета. Вече не бях в самолета, а в малка стая, която не разпознавах. Претърколих се, спуснах крака от леглото и станах, хващайки се за матрака, докато се борех с желанието да повърна.

Къде съм?

Мебелите бяха от тъмно дърво и кожа, в сиво и синьо, мъжки цветове. В стаята беше тъмно и единствената светлина в стаята идваше от малката лампа на бюрото. Светлината хвърляше отблясъци върху рамки със снимки и аз се приближих, надявайки се те да ми подсказат къде се намирам.

Но всичко, което направиха, бе да ме объркат повече.

Всички бяха снимки на мен. На една бях облечена с рокля, която не бях носила от вечерята по случай дипломирането ми. Помнех я, защото Дом ме изведе да празнуваме, един от редките баща-дъщеря моменти, които имахме през последното десетилетие. Друга снимка бе само от няколко дни, преди да напусна Ню Йорк, докато излизах от работа. Най-последната бе тази, която ме стресна най-много. Бях гола. В леглото си. Държах в ръка вибратора си, а очите ми бяха стиснати силно, докато получавах оргазъм.

Исках да повърна и това нямаше нищо общо с туптящата ми глава.

Анджело.

Как? И защо? Той винаги е бил по-мил и по-учтив от всички бавачки, които изпращаше баща ми, но сега всичко изглежда е било само постановка на нещо много по-страшно.

Той ме отвлече. Удари ме. Дрогира ме.

Нищо от това не приличаше на мъжа, който познавах.

И сега, той има моя снимка от един от най-интимните ми моменти? Тръпка на ужас премина през мен. Всяко чувство за сигурност и уединение бе унищожено.

Но защо?

Захлупих рамката със снимката с лицето надолу, за да не се налага да я гледам. Исках да я измъкна и да я накъсам на парчета, но трябваше да се фокусирам. Трябваше да избягам. Сега всичко зависеше от мен.

Хукнах към вратата и задърпах дръжката.

Заклучено.

Завъртях се и се насочих към прозореца, но не направих дори две крачки, когато вратата се отвори.

— Видях, че си будна. Харесваш ли стаята ни? Реших, че ще ти хареса. Нямах нужда от всички онези момичешки боклуци, които имаш у дома. Това не е коя си в действителност. — Самодоволна усмивка разтегляше устните на Анджели.

— Къде съм? Къде е баща ми?

— Не е нужно да се тревожиш за нищо, Ейдън. Аз съм се погрижил. Това е новият ни дом. Никой няма да ни безпокои тук. Обаче спа по-дълго отколкото предполагах. Вече е време за закуска.

— Каза, че ме водиш у дома. Искам да се прибера вкъщи! — Опитвах се да не се паникьосвам и да не изпадам в истерия, но лудият поглед на Анджели никак не ме улесняваше.

— Ти си у дома — той наблягаше на всяка дума. — От сега нататък ще живееш тук. Работя над това от дълго време. Любимата ти козметика е в банята. Дори ти купих дрехи.

Работя над това от дълго време?

Гледах изражението на Анджели, опитвайки се да определя разликите. Вместо услужлив, той беше самоуверен и настоятелен.

Аз махнах с ръка към бюрото и попитах.

— Как си направил онази снимка?

Той дори не ме попита за коя снимка говоря.

— От камерите е. — Каза, все едно е очевидно. Нямахше нито следа от разкаяние.

— Камери? — Мозъкът ми не можеше да го осмисли.

— Да. Как очакваш да те пазя, когато не съм наоколо, ако не знам какво се случва? Ти никога не трябва да се тревожиш за нищо, Ейдън.

Винаги съм на твое разположение. Никога не си сама.

Отвращение премина през мен.

— Наблюдавал си ме?

Той кимна.

— Не можеш да се преструваш, че не знаеше. Ти изнасяше цели представления за мен. Знаем, че го правеше умишлено.

Исках да прогоня мисълта, че той ме е гледал така, толкова изложена на показ. Стомахът ми се сви, заплашвайки да се разбунтува.

— Как си могъл да го направиш?

Анджело сви рамене.

— Просто исках да те пазя. Трябваше да мога да виждам всичко. Но сега можем да бъдем заедно по всяко време и никога няма да те оставя сама.

— За какво говориш?

Той беше луд. Никога не го бях виждала преди, но сега бе очевидно.

Кожата му се набръчка около очите, докато на лицето му грейна широка, налудничава усмивка.

— Двамата с теб ще бъдем заедно. Завинаги.

Знаех, че трябва да съм внимателна, щом си имах работа с някого така нестабилен, но не беше така все едно имах някаква идея как работи мозъка му. Исках да му изкрещя, че съм с Бишъп и че го обичам, но се боях, че това ще тласне Анджело през ръба на лудостта.

Но очевидно не беше нужно да повдигам темата, тъй като Анджело отново заговори.

— Знаем, че смяташ, че онзи мъж е идеален за теб, защото постоянно те спасяваше. Но това трябваше да бъда аз. Не правих всички онези неща, само за да дойде друг и да те спаси. Не трябваше да се получава така. Ти трябваше да осъзнаеш колко много се нуждаеш от мен. Как само аз мога да те пазя. Той не знае нищо за това. Той не може да се грижи за теб и да те обича както аз.

Обич? Едва успях да се сдържа да не повърна. Анджело не ме обичаше... той беше шибан побъркан преследвач.

— За какви неща говориш?

— В Ню Орлиънс. За мъжа, на когото платих да те дрогира. За екскурзовода, на когото казах да те остави на гробището. За дружките ми в казиното. Ти трябваше да осъзнаеш, че имаш нужда от мен, но

вместо това позволи на онова копеле да ти помогне. Той никога няма да те обича така, както аз.

Ледена тръпка премина през мен, когато осъзнах думите на Анджели. Всичко, което ми се бе случило, не е било инцидент. Не е било, защото не мога да се грижа за себе си. Всичко е било нагласено. *И, мамка му, аз оцелях и намерих щастието въпреки кроежите му.* Не беше проблем моята наивност, Анджели бе отговорен за всичко.

Той беше шибана откачалка.

— Къде е Дом? Той знае ли, че съм тук? Казал ли си на някой, че се върнах? — Трябваше да предположа, че съм в Ню Йорк, защото иначе нямах идея къде може да се намираме.

— Дом е зает да се грижи за Дом, както е правил винаги. Той никога няма време за теб, но аз имам.

Още един точен удар в сърцето. Едва сега осъзнах, колкото пъти Анджели ми е повтарял как Дом не го е грижа за мен. Дали това е било класическо поведение на луд човек? Дали се е опитвал да ме отдалечи от семейството ми?

— Ами Винсент? Той ми каза да не се връщам, докато не получа съобщение. Така и не получих такава.

— Винсент остави аз да реша. Дом нямаше какво да каже по въпроса.

— Трябва да говоря с Дом — повторих аз.

— Казах „не“. Ще се научиш да следваш заповедите ми, Ейдън. Това е единственият начин да бъдем щастливи и да те държа в безопасност. Никой не те обича, както аз. Всичко ще се оправи веднага щом осъзнаеш това.

Нищо в тази ситуация нямаше да се оправи. Анджели беше луд и ако не успееш да му влея малко разум, бях напълно сама с него.

Реших да пробвам различен подход.

— Но татко ще се радва, че ме пазиш, затова не мислиш ли, че трябва да му кажеш?

— Той ще е бесен, защото искаше да си в защитена къща, но Винсент не го послуша. Той те изпрати далеч, където аз мога да се грижа за теб. Имах нужда да избиеш желанието за приключения от ума си, преди да се установиш с мен.

Тогавата това, което чух в съобщението от гласовата ми поща, вече имаше смисъл. Дом беше бесен, тъй като Винсент не бе следвал

заповедите му. Което значеше, че Дом не е искал да напускам града. Но останалото, което Анджели каза, отново нямаше смисъл.

— Да избия желанието за приключения от ума си?

— Да, знаех, че няма да си щастлива, докато нямаш шанса да видиш част от света. Трябваше да научиш, че навън не е безопасно за теб. Не искаше да ме чуеш като ти го казвах, затова реших да ти го покажа. Но онзи шибаняк постоянно се изпречваше на пътя. Но работих до край, за да видиш, че той не може да те пази така, както мога аз. Само аз.

Което значеше, че и грабежът не бе случаен. Анджели ме беше изиграл по всеки възможен начин. Беше ме накарал напълно да се съмнявам в уменията си да се справям сама. Веднага щом се измъкнех от това, имах много за премисляне. Но първо, трябваше да се отърва от Анджели.

— Сега съм в безопасност, затова няма причина да стоя тук, нали?

— Няма да излизаш от тук, докато не ти кажа, че можеш да напуснеш. Така ще седят нещата от днес нататък. Гладна ли си? Ще взема нещо за закуска. Ще се почувстваш по-добре, след като хапнеш. Изкъпи се и облечи нещо хубаво за мен.

Сърцето ми блъскаше лудо, когато той се приближи. Острият му одеколон изпълни ноздрите ми, когато се наведе и потърка устни в челото ми. Кожата ми настръхна, когато ме докосна.

— Нямам търпение да гледам как свършваш, докато те чукам. Ще ти покажа какво значи да бъдеш с истински мъж. Твоят мъж. — Той се изправи извисявайки се над мен. — Ще ти го вкарам толкова здраво, че ще забравиш за всеки чеп, който си поемала. Ще изсипя цялата си сперма върху циците ти, за да не забравяш на кого принадлежиш. Ще се обадим на лекар да махне спиралата ти, за да започнем семейството си. Нямам търпение да те видя да надебеляваш с детето ми. Да знам, че аз съм го сложил там, докато съм те скъсвал от чукане. Само почакай, Ейдън. Животът ни ще е адски страхотен.

Тръпки преминаха през тялото ми с всяка негова дума. Той ме целуна отново по челото, преди да се обърне и да излезе от стаята.

О, Боже мой. Трябваше да се махна от тук. Нямаше начин да позволя на Анджели да има шанса да ме изнасили. Защото щеше да е

изнасилване, тъй като никога доброволно нямаше да му позволя да ме докосне.

Исках шанс да се спася сама? Е, предполагам, че вселената е решила да ми го даде.

Започнах да преравям стаята, търсейки телефон. Лаптоп. Каквото и да е. Разбира се, нямаше нищо. Защо да има? Щеше да е прекалено лесно.

Изтичах до прозореца и дръпнах завесите. Стъклата бяха релефни и замазани, но зад тях се виждаха решетки.

В банята нямаше нищо полезно... освен един мъничък прозорец от същото стъкло. Нямаше да се получи. Подскочих, но дори не успях да го достигна.

Дали смеех да го счупя? Но дори да го направя, нямаше начин да успея да се промуша през малката рамка. Бедрата ми никога нямаше да се проврат. Просто исках да мога да видя дали ще разбере къде се намирам.

Имах нужда от план.

Не бях беззащитна или слаба.

Нямах нужда да ме спасяват. Можех да се спася сама.

Надявах се.

ГЛАВА 62

БИШЪП

ПРЕДИ ДЕСЕТ ГОДИНИ НАПУСНАХ Ню Йорк с кола открадната от Куинс. Зарязах я в Пенсилвания и откраднах друга, която да ме откара до Кливланд. С всеки километър, който изминавах, обмислях отмъщението си, а гневът и отчаянието ме разкъсваха от вътре.

Бях адски самоуверен, мислех, че мога да спечеля достатъчно, че да платя на лихварите и да ни отърва от тревогите. Когато дойде охраната, казах на Аби да бяга, но никой от нас не успя. Те пребиха и двама ни, показвайки ясно, че ще ни преследват, ако не им се отплатим двойно. Оставиха ни в една алея като боклук и Аби беше мъртва, още преди да ни изхвърлят. Отнесох я у дома, сълзи се стичаха по лицето ми, докато миризмата на пушек ставаше все по-силна и по-силна. Студиото за татуировки и апартамента ни отгоре бяха изгорели до основи, заедно с чичо ми вътре.

Тялото на Аби бе поставено във вана на моргата, а аз обмислях плана си. Знаех, че ще се върнат да търсят парите си. И знаех, че няма никакъв шанс да мога да им се изплатя.

Нямах нищо за губене.

Затова купих оръжие от улицата и излязох да търся мъжа, който бе наредил това да се случи. Той бе отнел всичко, което имах, и сега аз щях да отнема живота му.

Офисът му не бе далеч от студиото за татуировки и отидох направо там. Застанал пред една от сградите в „Кухнята на Ада“, насочих оръжието към гърдите му в мига, в който той излезе през входната врата, притискайки пръст към спусъка.

Докато едно русо момиче не изскочи бързо от СУВ-а, тичайки по стълбите, за да се хвърли в ръцете му.

Изненадан, аз вдигнах ръка нагоре и куршумът полетя към небето. Горилите на Касо ги обградиха, вкарвайки него и момичето в

сградата.

Сега знаех кое е момичето, което едва не бях застрелял.

Ейдън.

И ето ме сега, връщам обратно, готов да заменя живота си за нейния. Нямах никакви фалшиви надежди, че ще се върна с обратния полет на самолета на Тайтън.

Не, всичко започна тук и сега всичко щеше да свърши отново тук.

Бях жив мъртвец, докато слизах от самолета, и не ми дремеше. Всичко, което имаше значение, бе да се убедя, че тя е в безопасност. Просто не бях очаквал всичко да свърши там, където започна.

* * *

Когато Саймън приземи самолета на летището, точно преди изгрев, всички се изправихме, въоръжихме се до зъби и със сакове праметнати през рамо чакахме Тайтън да отвори вратата.

— Никога не ми се е налагало да го правя сам — изсумтя той, когато отвори вратата и избута стъпалата.

Още един самолет бе паркиран под грамадни осветителни тела, на няколкостотин метра и Рикс се закова на място на пистата, докато го оглеждаше.

— Номерът на опашката е същият като на самолета напуснал Ню Орлиънс. Това е самолетът на Кассо.

Всички застинахме на място.

— Защо е все още на пистата? Изглежда така, все едно отново се готви да излети — каза Кон.

Изтичах обратно по стъпалата точно като Саймън свалеше слушалките си.

— Можеш ли да провериш кулата, дали този самолет ще излита? Той ме погледна и сложи слушалките си.

— Може и да не ми кажат, но ще пробвам.

Изправих се зад него, докато той се свърза с кулата и поиска информация.

— Разбрано — Той свали отново слушалките си. — Подготвен е за излитане, чакат само пътниците да се качат. Не повече от петнадесет

минути.

Кон се появи на вратата зад мен.

— Мислиш ли, че е той? Дали няма да отведе момичето ти някъде другаде?

— Мамка му, не знам, но няма да си тръгна от тук, докато не разбера.

Кон извика момчетата обратно вътре и им обясних.

— Промяна в плановете — заявих аз. — Това може да са те. Няма да тръгваме, преди да разберем дали момичето ми не е там.

Лорд се облегна на стената.

— Ще сложим ли няколко снайперистки позиции? Аз и Кон може да ги поемем. Така, ако нещата се объркат, ще можем да ги свалим.

Замислих се за бетонната писта.

— Къде, по дяволите, ще заемете позиции?

Лорд се засмя.

— Нека ние се тревожим за това.

— Имаме по-малко от петнадесет минути, за това да се заемаме. — Кон отвори сака и измъкна две пушки. — Ще се движа ниско, за да не привличаме вниманието на кулата.

Кон и Лорд обмислиха плана си.

— Със Саймън можем да те покриваме от тук. Няма смисъл да не бъдем напълно подготвени. — Това дойде от Рикс.

— Ами аз? — попита Тайтън.

— Ти си с Биш. Гледай да не го убият.

— Мерси — провлачи Тайтън.

Насочихме се към стълбите, Кон и Лорд не се виждаха никъде. Един Господ знае къде бяха изчезнали. Беше лесно да забравя колко смъртоносни са били двамата братя, докато са служили в армията. Саймън и Рикс заеха местата си.

— Някой идва — каза Рикс, когато през тъмнината светнаха фаровете на кола.

Черен Ескалейд спря до самолета и шофьорът изскочи, за да отвори задната врата. От там излезе мъж, който разпознах много добре. Беше минало доста време, но Доминик Касо не беше човек, който може да забравиш.

Горилата от предната седалка до шофьора излезе, за да отвори другата задна врата, от която слезе втори мъж. И двете врати бяха затворени, след като мъжете излязоха, и беше очевидно, че няма никой друг с тях.

— Ейдън я няма.

— Но тук е големият шеф, затова ако искаш да научиш къде горилата му е отвела дъщеря му, няма по-добро време от настоящето.

Поех дълбоко дъх и пъхнах пистолета на кръста под колана на дънките си.

Идва живият мъртвец.

Двамата охранители отнесоха куфари към самолета, а Дом и другият мъж стояха на пистата.

Беше време. Мамка му.

— Къде, по дяволите, е Анджело Франсети?

И двамата мъже се завъртяха рязко, когато излязох под светлината и един от охранителите изскочи от самолета с пистолет в ръка.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Дом.

Той изглеждаше точно така, какво си го спомнях. Сякаш не бе остарял нито с ден, въпреки че управляваше организация, която би трябвало да го е състарила преждевременно.

— Няма значение кой съм аз. Това, което има значение, е, че дъщеря ти е при него, и няма да си тръгна, докато не намеря и двамата.

По лицето на Дом се плъзна объркване.

— Дъщеря ми? Какво, по дяволите, знаеш ти за моята дъщеря?

— Ако не ни кажеш кой си, до пет секунди ще получиш куршум, в главата — изкрещя другият мъж.

— Наистина ли не те е грижа къде е тя? Или това, че Анджело Франсети я удари, изпрати я в безсъзнание, за да я измъкне от един магазин в Ню Орлиънс и да я натовари на този същия самолет?

Дом завъртя рязко глава, поглеждайки другия мъж.

— За какво, по дяволите, говори той, Вин? Ню Орлиънс? Ти ми каза, че тя е в безопасност. Мамка му, как Анджело си е позволил да й вдигне ръка?

— Качвай се на самолета. Аз ще се погрижа за този шибаняк. Меси се в неща, които не му влизат в работата.

— Няма да ходя никъде, докато не получа отговор на въпроса си. Къде е дъщеря ми, мамка му? Отбягваш въпросите ми от дни.

— Тя е в безопасност. Добре е. Никой не я безпокои.

— Тя не е в безопасност — казах аз. — И определено не е искала да бъде удряна или отвличана. И никой от вас няма да отиде никъде, докато не получа отговорите си.

Дом отново погледна Вин.

— Имаш шейсет шибани секунди да ме свържеш с Ейдън по телефона или ти ще получиш куршум в мозъка. И не ми дреме от колко години те познавам.

Винсент се засмя.

— С цялото ми уважение, Дом, но имаш много по-важни проблеми в момента от това къде е дъщеря ти. Трябва да се качиш на този самолет и да се разкараш от тук, преди федералните да те сгащят.

— Не ме чуваш. Защо мамка му, не ме чуваш? — Тих и все пак смъртоносен, гневът се долавяше ясно в гласа на Дом.

— Да, отговори на шибания въпрос, *Вин*.

— Застреляйте го — изкрещя Винсент на бодигарда, замахвайки с ръка към мен, но Дом вдигна длан.

— Мамка му, няма да стреляте по никой, докато не съм казал — Той ме погледна. — Сега, кажи ми защо да не те оставя да кървиш до смърт на тази писта?

— Защото съм тук да открия дъщеря ти, тъй като очевидно, аз съм единственият, който се тревожи за нея.

Дом погледна Винсент.

— Ню Орлиънс? Казах ти, че я искам в защитена къща и ти заяви, че си се погрижил. Какъв, по дяволите, ти е проблемът? Да не си глух?

— Погрижих се за нея. Ти не я искаше наоколо, казах ти, разкарах я.

— В шибания Ню Орлиънс? Къде е Анджели сега, мамка му?

Винсент сви рамене.

— Зае да прави това, което му е казано.

Гласът на Дом се снижи до тих шепот.

— Дай ми шибан отговор, Вин, или лично ще те застрелям. Къде, мамка му, е детето ти и къде, по дяволите, е дъщеря ми?

Детето му?

Винсент ме погледна от по-близо и най-после го познах. Преди десет години, той не беше дясната ръка на Касо, тогава още се изкачваше в йерархията и изпълняваше заповеди.

Той ме разпозна в същия миг.

— Помня те. Ти си онзи, който хукна да бяга като шибан страхливец и така и не спря. Имаш топки от желязо, че да дойдеш тук, момче. Тогава нямаше толкова много татуси, нито толкова много коса, но те помня. — Той насочи пистолета към главата ми. — Време е да платиш с кръвта си.

Две червени точки се появиха на гърдите му.

— Това наистина ще е кофти идея от твоя страна — каза Тайтън, заставайки до мен. — Двама бивши снайперисти от специалните части в момента те държат на прицел и ще си мъртъв, преди да натиснеш спусъка.

Погледнах Дом.

— А ако ти позволиш на хората си да ме гръмнат, няма да мога да ти разкажа за телефона за еднократна употреба, който намерихме в хотелската стая на момчето на Вин, с много интересни номера в него. Като номера на федералните.

Пазех тази част като преимущество и сега подежда.

Дом вдигна ръка пред Вин.

— Свали проклетия пистолет. — А към мен добави: — За какво говориш, мамка му? Да не опитваш да ми кажеш, че Анджело е плъх, който е отвлякъл дъщеря ми?

— Преди да тръгнем, изпробвах всеки номер от телефона, който открих в стаята на Анджело и проведох два разговора с агентите, които бяха готови за информацията, която Анджело бе обещал да им снесе.

Винсент не го забеляза, но зад него, двамата охранители насочиха пистолетите към гърба му.

— Мамка му, той не знае нищо.

— Всичко, което искам да знам, е, че Ейдън е в безопасност, а ти можеш да вземеш всичко, което имаме и да направиш сам разследването си, г-н Касо.

Дом погледна Вин.

— Свържи ме по телефона с Ейдън. Веднага. Без повече шибани извинения или ще те пречукам. Не ми дреме кой си. А ти. — Той насочи пистолет към главата ми и една от малките червени точки

отскочи към неговите гърди. — Ти ще ми кажеш, защо, мамка му, те интересува дъщеря ми.

— Не можеш ли да видиш, че човекът е влюбен в нея? Исусе, защо иначе ще се изправя пред боса на мафията, който изби цялото му семейство преди десет години? — провлачи Тайтън — Това е цялата история.

— Той истината ли казва? — попита Дом.

— Цялата шибана истина — заяви Тайтън.

— Мамка му, сигурно се ебавате с мен — засмя се Винсент. — По дяволите, какво има в това момиче?

— Най-добре започни от самото начало, момче — каза ми Дом.

— Нямаме време за губене, г-н Касо. Точно сега дъщеря ви е в ръцете на Анджели Франсети.

— Анджели няма да я нарани — заяви Винсент. — Той защитава Ейдън от години.

— Къде, по дяволите, я е отвел, Вин? Искам отговори. *Веднага.*

— Той има апартамент в Ню Джърси. Искаше да прекара малко време насаме с нея.

Дом се обърна към Винсент, снижавайки пистолета си.

— Чакай. Знаел си, че момчето ти е взел момичето ми? Какво още знаеш, мамка му? Че е била отвлечена? Ами федералните и телефона на детето ти? Имаш ли обяснение и за това, приятелю?

— Нима ще повярваш на него, вместо на някой, който познаваш от години?

— Това хлапе, което застана пред нас с топки като на шибан слон, за да се убеди, че дъщеря ми е в безопасност? Какви мотиви има? Защото фактът, че ме караш да си гоня опашката от дни, ми подсказва, че ти си този, който точно сега трябва да се тревожи. Веднага набери дъщеря ми по телефона или си мъртвец.

ГЛАВА 63

ЕЙДЪН

— ИСКАМ ДА ГОВОРЯ С БАЩА СИ — казах на Анджели, когато той отвори вратата на новата ми клетка.

Той се намръщи на мига.

— Казах ти да се изкъпеш преди закуска.

Знаех, че ходех по тънка линия.

— Не се чувствам добре, реших да не се къпя.

Анджело влезе в стаята и едва се сдържах да не повърна, когато посегна и хвана ръцете ми, стисвайки ги.

— Не исках да те дрогирам, но ти не ми даде избор. Трябва да се научиш да следваш заповедите ми, Ейдън. Така ще се случват нещата.

Насилих се да се усмихна леко.

— Наистина искам да говоря с татко.

— Ще говориш, когато кажа, че си готова.

— И кога ще е това?

Анджело не ми отговори, а вместо това пусна ръцете ми и се насочи към вратата.

— Ела да ядеш, ще се почувстваш по-добре. И след това ще се изкъпеш. Имаме нужда да измием онзи град от теб. Трябва да съм сигурен, че момичето ми е чисто, преди да ѝ дам члена си.

Потреперих и едва спрях гаденето, което почти ме задави. Успокоих чертите си, за да не види отвратеното ми изражение и да не реши, че няма да чака, аз го последвах в дневната на това, което изглежда бе апартамент. Но къде?

— Къде сме?

— Няма значение, стига да сме заедно, бибчо. — Анджело посегна към кутиите с храна, които бе оставил на плота заедно с портфейла си. — Взех ти яйца Бенедикт и двойна порция бекон. Любимите ти.

Наистина ми бяха любими, но точно сега само мисълта да ги излям ме караше да искам да изтичам до тоалетната, за да си изповръщам червата.

Но не се наложи да се залавям с тях, защото телефонът на Анджели иззвъня.

— Сър? — каза той и на мига изпитах надежда, че говори с баща ми.

— Той иска да говори с Ейдън? Това не е възможно точно сега. Тя спи — отговорът на Анджели бе явна лъжа и трябваше да предположа, че говори с Вин.

— Не, не спя! Той ме държи тук против волята ми! — изкрещях колкото глас имах.

Анджели вдигна ръка и ме зашлеви през лицето.

— Не я слушай. Все още е дрогирана. Преживяла е много ужасии в Ню Орлиънс.

Бузата ми гореше от удара, но не ме бе грижа.

— Шибан лъжец!

Той отдръпна телефона от ухото си.

— Ти ще...

— Тате! Помощ!

— Ще ти звънна пак.

Анджели затвори и тръгна към мен.

— Какво, по дяволите, ти става? Още не го осъзнаваш, нали? Жива си само защото аз те искам жива. Баща ми скоро ще е глава на фамилията, а той не те харесва особено.

Поклатих глава, без да мога да повярвам.

— Мислиш ли, че беше съвпадение кредитната ти карта да бъде спряна за измама? Аз го направих. А замразената ти банкова сметка? Отново мое дело. Федералните изяждат всяка информация, която им снеса и ще окошарят Дом до живот. Сега мамка му, сядай и си изяж закуската, а аз ще продължа разговора с баща си.

Той се насочи към спалнята, вдигайки телефона към ухото си. В мига, в който затвори вратата, аз хукнах към нея.

Макар Анджели да беше луд, той определено не бе особено умен. Предположих, че ще забрави, че вратата на спалнята се заключва отвън. Завъртях ключа и щом Анджели осъзна грешката си, започна да блъска по вратата.

— Пусни ме от тук, Ейдън. Не си в безопасност без мен!

— Майната ти! — изкрещях аз.

Грабнах портфейла му и хукнах към вратата. Адреналин и замаяност туптяха във вените ми, докато отключвах и отварях вратата.

Свобода. *Мога да се спася и сама. Аз съм героят в тази шибана история.* Майната му на Анджели и откачените му планове. Нямах нужда от него, за да съм в безопасност. Всичко, което ми трябва, бе да се отдалеча от него.

Хукнах надолу по стълбите, четири етажа до лобито на сграда, която не беше особено лъскава. Забавяйки крачка, аз излязох на тротоара, надявайки се да успея да хвана такси, толкова рано сутринта.

Вероятно бях някъде в Джърси, защото това определено не бе Манхатън. От ъгъла зави такси и аз му махнах. Когато се плъзнах на задната седалка, някой извика името ми. От четвъртия етаж чух Анджели да крещи.

— Някой да я спре!

Таксиджията погледна нагоре, преди да се обърне към мен.

— Добре ли си, хлапе?

Видях лицето си в огледалото за обратно виждане и потреперих виждайки червения белег от ръката му, върху лицето си.

— Била съм и по-добре. Можете ли да ме откарате до „Кухнята на Ада“? — дадох му адреса на кръстовището срещу офисите на баща ми. Не знаех къде другаде да отида, а апартаментът ми не ми се струваше най-удачното място. Трябва да стигна до Дом.

— Разбира се, скъпа.

Направих го. Мамка му наистина го направих.

Изпънах рамене и вдигнах високо глава.

Мамка му, успях да се спася сама.

ГЛАВА 64

БИШЪП

ВИНСЕНТ ЗАТВОРИ ТЕЛЕФОНА и погледна към Дом.

— Той ще ни се обади, когато тя се събуди. Все още спи, много е рано.

Дом наведе глава настрани, с подозрителен поглед.

— Не ме е грижа кое време е. Обади му се веднага и му кажи да я доведе в офисите. Ще си направим една малка среща.

Винсент избухна.

— Трябва да се качиш на шибания самолет, Дом, иначе федералните ще ти закопчат задника.

Очаквах криминалния бос да размисли и да реши, че е по-важно да спаси собствения си задник, но той поклати глава.

— Няма да се качвам на никакъв проклет самолет, докато не съм сигурен, че дъщеря ми е в безопасност. Ако нещо от това, което казват тези господа е истина, значи съм имал прекалено голямо доверие в семейството си и е време да разчистя дома. Все пак, няма ли точно по тази причина федералните да опитват да ме окошарят?

Винсент погледна от мен към Дом.

— Ще повярваш на някакво хлапе, което те иска мъртъв, вместо на мен?

— Той няма друг мотив. А ти имаш доста. — Дом извика охранителите си. — Връщаме се обратно в града. Гледайте самолета да е в готовност — той ми кимна. — Ти идваш с нас. Хората ти може да те последват, но ако изстрелят дори един куршум, ти си мъртвец.

— Добре.

— Плътно зад теб сме, Биш — каза Тайтън.

Кимнах и се качих в СУВ-а заедно с Доминик Касо.

* * *

Нещо не бе наред. Последния път, когато дойдох в този квартал, имаше СУВ паркиран на тротоара и въоръжен мъж вътре, както и един пред вратата. Днес паркоместата бяха празни и наоколо нямаше никой. Не би трябвало да е така, само заради ранния час. Мафиотите не работят точно от осем до пет.

— Къде са всички, мамка му? — Кассо попита Винсент, когато завихме по улицата.

— От къде да знам аз?

— Тъй като ти си главата на шибаната ми охрана.

— Шефе, мисля, че трябва да продължим да шофираме — обади се охранителя на седалката до шофьора, докато минавахме по улицата пред сградата.

— Паркирай и остави двигателя включен. Няма да си тръгнем от тук, докато Анджело не се появи с дъщеря ми.

Винсент вдигна телефона си.

— Той каза, че е на път.

Чувахме само частта на Винсент от разговора, но ми беше трудно да повярвам на каквото и да е излизащо от устата на бащата на онова мазно копеле. Още един СУВ паркира зад нас и забелязах Лорд на шофьорското място.

Сега щяхме чакаме.

Или поне така мислех, докато едно такси не спря пред нас и Ейдън не скочи от задната седалка.

Отворих вратата и в следващия миг Винсент притисна пистолет до главата ми.

— Мамка му, не мърдай.

Дом видя Ейдън в същия миг, в който и аз.

— Ето я. Къде е хлапето ти?

Ейдън се затича към сградата, но само за да бъде сграбчена от мъж, който се показва измежду две коли.

— Той е точно там.

Мъжът с коженото яке, за който предположих, че трябва да е Анджело, вдигна пистолет към главата й, и Дом на мига се завъртя, опирайки своя в главата на Винсент.

Винсент се разсмя.

— Това тук трябва да е прецедент. Не можеш да ме застреляш, без да убиеш нея. И определено ще убия този тук, защото адски много

ме ядоса. Готов ли си за всичко това, Дом?

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Вин? Пусни шибания пистолет или ще ти изтръгна скапания гръклян с голи ръце. А Анджелило най-добре да я пусне, иначе ще набутам в гърлото му шибаната му пишка, докато умре от загуба на кръв.

— Не мисля така. Ти ще бъдеш в белезници до броени минути, а аз ще поема контрола над семейството. Ако искаш дъщеря ти да те надживее, ще тръгнеш мирно и кротко.

Докаато те говореха, Анджелило задърпа Ейдън към една кола.

— Чу ли това, Ейдън? Баща ти трябва да реши, дали ще умреш или той ще отиде в затвора. Какво си мислиш, че ще избере той? — подигравателно попита Анджелило. — Никога не си значила за него, толкова, колкото значиш за мен. И всеки път щом побегнеш, аз ще те намирам.

Лицето на Ейдън пребледня... докато не ме видя и замръзна.

— Бишъп — прошепна тя — О, Боже мой, ти си тук.

Следващ проговори Дом.

— Не биваше да идваш тук, Ейдън.

Думите му направо я смазаха.

— Съжалявам.

— Този живот винаги е бил прекалено опасен за теб. Ти заслужаваш нещо по-добро. Бях егоист и исках да те държа близо до мен, вместо да те изпратя далеч. Прости ми.

Всичко застина за миг и аз се възползвах от положението. Посягайки зад главата си, грабнах дулото на пистолета на Винсент и го насочих към тавана на колата. Той инстинктивно дръпна спусъка и куршумът проби тавана.

Настана хаос.

Замахнах с лакът назад с такава сила, че счупих носа на Винсент, преди да изскоча от колата. Един от охранителите се обърна и стреля.

Аз хукнах към Ейдън, но Анджелило вдигна пистолета си, целейки се в главата ми. Не забавих бяга си, не спрях. Куршумът така и не улучи тялото ми, тъй като Анджелило се разтресе и се срина на земята.

Не чух звука на пушката, преди мъжа да падне покосен. Хвърлих се към Ейдън, сграбчвайки я през кръста и хвърляйки и двама ни на земята, докато я прикривах с тялото си. Над нас свистяха куршуми и аз

се изгърколих под една кола заедно с нея, щастлив да усетя силните удари на сърцето ѝ.

Останах така, прикривайки я, докато изстрелите не престанаха и над улицата не се спусна тишина. Отдръпвайки лицето ѝ от гърдите си, аз погледнах надолу към нея.

— Добре ли си, кексче?

— Ти дойде за мен.

— Ти сама се спаси.

Очите на Ейдън се напълниха със сълзи.

— Баща ми? Той нали не е...

— Хайде, човече. Да ви измъкнем от там.

Разпознах татуираната китка на Кон и му позволих да измъкне Ейдън изпод колата. Аз я последвах.

— Кассо? Той...

Черния СУВ изчезна надолу по улицата, свистейки с гуми, докато завиваше. Тялото на Винсент лежеше неподвижно на улицата, както и това на Анджели.

Ейдън вдигна ръка, за да покрие устата си.

— Той ме остави. Той ме остави. — Думите се чуваха заглушено под пръстите ѝ.

— Да се разкараме от тук — каза Кон и двамата с Тайтън забързаха към СУВ-а, който Лорд подкара надолу по улицата.

Никой не каза нито дума, докато пътувахме към летището. Всички знаехме, че ще имаме конфронтация веднага щом стигнем до там. Самолетът на Кассо чакаше в готовност. Федералните идваха за него. Той имаше всички причини да бяга... и само една причина да остане.

Лорд се обади на Саймън, когато направихме последния завой. Част от мен се надяваше Кассо поне да изчака да се сбогува с дъщеря си, но гърдите ми се свиха, когато видях, че самолетът го няма.

Никой не каза на Ейдън.

ГЛАВА 65

ейдън

Баща ми се бе извинил. Опитах да се утешавам с това, докато Бишъп ме носеше по стълбичките на самолета, преди да ме настани в скута си, в голямото удобно кресло. Не исках да плача за мъжа, който на практика ме бе изоставил, но не можех да се спра.

Вкопчих се в Бишъп, докато Тайтън нареждаше да излитаме. Дори не се бях замислила да остана в Ню Йорк. Там нямаше нищо за мен.

Бяхме потънали в мълчание, когато вратата на банята, в задната част на самолета се отвори и всички се обърнахме към нея.

— Какво, по дяволите? — каза Бишъп.

Кон посегна към пистолета си.

— Как, по дяволите...

Баща ми пристъпи иззад вратата на банята, все едно това бе най-нормалното нещо.

— Как успя... Не разбирам...

— Изглежда двамата с теб имаме много за наваксване и няма как да го направя от Коста Рика. Сега, вярвам, че не сме представени подобаващо. — Той погледна Бишъп. — Аз съм Доминик Касо и искам да знам защо дъщеря ми седи в скута ти.

ГЛАВА 66

ейдън

СТОЯХ НА ПИСТАТА и гледах как самолета на баща ми отлита. Изглежда пилотите му са летели след нас от пистата в Тетърбъро, готови да го вземат и отведат на някакво секретно място.

Бишъп стоеше до мен, потънал в мълчание откакто кацнахме. По време на дългия полет обратно, всичко бе излязло наяве.

Как Винсент е бил отговорен за убийството на чичото на Бишъп и как е заявил, че ще преследват Бишъп, ако не върне двойно онова, което е спечелил на карти. Дом нямаше и представа.

Бишъп е искал смъртта на баща ми цели десет години, по причина, която всъщност не е била истинска. Усещах как гнева в Бишъп се стопява, докато баща ми обясняваше вътрешния механизъм на работа на организацията му, и че не би си правил труда да нарежда подобно нещо.

Незнанието не беше извинение, но Бишъп имаше избор... да продължи да му има зъб или да прости.

Той направи своя избор и този избор бях аз.

— Вие двамата, готови ли сте? — Това дойде от Кон, който държеше отворена вратата на Хеми Кудата на Лорд.

Бях ли готова? Готова да започна нов живот, без да се тревожа, че някой може да ме отведе в Ню Йорк всеки момент?

Да.

Готова да бъда с Бишъп без никакви тайни помежду ни?

Да.

Но той дали бе готов?

Той се появи в Ню Йорк и влезе в устата на звяра, за да се изправи пред човека, от когото бягаше през последните десет години... и то, защото ме обичаше. И след това, седна пред баща ми и му каза, че няма да има нито миг спокойствие, докато не се увери, че съм толкова щастлива, колкото аз го правя щастлив. Че единственото, което иска, е

да ме види как летя, стига той да лети редом с мен. Думите му ми дадоха надежда, както нищо друго не би могло.

Мисля, че е безопасно да кажа, че бе готов.

Настанихме се на задната седалка на страхотната кола на Лорд и Кон седна отпред.

— Ще се правим, че нищо от това не се е случило, нали? Няма да казваш на Ванеса? Ще ми е бясна, задето не е дошла с нас.

Зачудих се дали не е луд.

— И какво ще й кажеш, че си правил? — попитах аз.

— Че съм помагал на приятел.

— Което значи, че всичко ще зависи от това, колко въпроса ще зададе Ванеса щом те види да се прибираш със сак пълен с оръжия.

Кон сви рамене.

— Ще ги оставя в багажника. Нека Лорд да се обяснява пред Ел.

Лорд го погледна криво.

— Което значи, че до сутринта Ванеса ще е научила всичко.

— Имаш право. Е, значи ще трябва да се правя на герой.

Притиснах се към Бишъп.

— Не искам да съм груба, но за мен този мъж тук е героят.

Бишъп погледна надолу към мен.

— Ти нямаш нужда от герой, Ейдън. Справи се страхотно. — Той ме целуна по косата. — И въпреки това, ще продължа да бъда плътно до теб.

— Е, къде да ви откарам в тази хубава вечер? — попита Лорд.

— В моя дом — казах. — Ако не възразяваш.

Бишъп кимна.

— Шефката каза в нейния дом, затова отиваме там.

Шефката. Харесваше ми.

* * *

Не се разпаднах, докато не влязох под душа, и всичко, което се бе случило днес не се стовари върху мен. Опрях чело на стената и гърдите ми натежаха от мисълта, колко близо бях да изгубя всичко.

Бишъп. Баща ми. Приятелите ми.

Плаках за Анджелио... онзи, който познавах преди.

Вратата се отвори и знаех, че това в Бишъп. Завесата се плъзна настрани и аз обърнах глава към него.

— Сърцето ми се къса като те виждам да плачеш, кексче.

— Съжалявам.

Той поклати глава.

— Не се извинявай за това как се чувстваш. Чувствата са си твои и трябва да ги излееш. — Той смъкна тениската си, преди да свали дънките си и да влезе под душа. — Но ако ще плачеш, то поне нека е когато съм до теб, за да мога да те държа в обятията си.

Водата се стичаше по нас, а аз се вкопчих в рамото на Бишъп. Той притисна устни към челото ми и ме държа, без да казва нищо. Нямах нужда от думи. Просто имах нужда да излея всичко, за да се изтече в канала.

Когато водата стана студена, той ни отдръпна от струята и спря душа.

— Искаш ли да идем в моя апартамент, където има още топла вода?

Поклатих глава, а устните ми се извиха в лека усмивка.

— Не. Мисля, че вече съм добре.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Тогава нека идем да се подсушим и облечем.

Излязохме от душа и Бишъп ме обви в кърпа, преди да вземе една и за себе си.

— Ще трябва да направим нещо с факта, че нямаш никакви дрехи тук — казах, докато той обличаше отново дънките и тениската си.

Той ме изгледа.

— Аз си мислех как по-скоро трябва да направим нещо относно факта, че не спим на едно и също място всяка нощ.

Бишъп имаше право.

— Наистина трябва да поговорим какво следва от сега нататък. С изключение, нали знаеш, факта, че ти каза на баща ми, че ме обичаш и на практика го предизвика да застане на пътя ни. — Все още се усмихвах вътрешно, като се сетех колко заплашително гледаше Бишъп в самолета. — Тъй че какво искаш да правим?

— Не искам да те пришпорвам. Копнееш за свобода от много дълго време и нямам намерение да ти я отнема. Ти ще решиш как и кога да се справим с това. Оставям всичко на теб. И, мамка му, трябва да знаеш, че нямам намерение да ходя никъде.

Фактът, че не се опитваше да ме притиска, правеше всичко още по-хубаво.

— Знаеш ли как да убиваш паяци?

Бишъп ме изгледа все едно съм побъркана.

— Я пак?

— Знаеш ли как да убиваш паяци? Защото, честно казано, наистина искам да съм независима... докато няма замесени паяци. Тогавя искам у дома да има грамаден мъж, който да ги убива и да ме отнася на ръце и който да ми дава дузина оргазми, за да мога да забравя ужаса от паяците.

Бумтящият смях на Бишъп огласи малкия ми апартамент.

— Нима?

Аз кимнах.

— Значи ми казваш, че искаш да съм наоколо?

— Да. Искам. Но може би, ще е добре да задържим и двата апартамента и известно време да ги редуваме. Така може би ще успеем да разберем в кой ни е по-добре?

Бишъп ме погледна и осъзнах, че разбра какво му казвам, без да отварям дума в действителност. Не бях готова все още да се откажа от апартамента си. Той беше мъничък, но сладък и страхотен, и го обичах.

— Мисля, че ме устройва идеално, кексче. Ще донеса една чанта дрехи тук, а ти може да занесеш една в моя апартамент.

— Мисля, че ще трябва да отида на пазар. — Помислих за всичките ми неща в Ню Йорк. Дизайнерски дрехи идеални за живота, който вече не желяех да водя. — Да определено трябва да отида на пазар.

Той ме притисна към себе си, стисвайки ме леко.

— Мисля, че момичетата ти ще са повече от щастливи да ти помогнат с това.

Моите момичета.

Моят мъж.

Моят живот.

Моето всичко.

ГЛАВА 67

ейдън

ТЕ МИ УСТРОИХА ЗАСАДА, точно преди края на смяната ми. И честно казано, не бях никак изненадана. Чарли, Ванеса, Ел, Валентина, Айви и Дилайла връхлетяха в „Любимата ви дупка“, все едно бяха на мисия. Прозорецът бе заменен и случилото се преди три дни сякаш бе само лош спомен.

— Време е за детайли, захарче — Дилайла спря пред мен на касата и опря длани на плота. — Бишъп не иска да ми каже абсолютно нищо.

Бях изненадана, че издържаха толкова дълго, преди да ме приклепят, обаче аз бях *заета* по най-добрия възможен начин с Бишъп в моя апартамент. Да се оплача задето татуиран гигант ме държа прикована в леглото часове наред? *Малко вероятно.*

Фабиана забърса плота около еспресо машината и ми кимна.

— Може направо да приключиш смяната сега и да им разкажеш всичко. И гледай да говориш достатъчно силно, че да не се напругам много, докато подслушвам.

Шефката ми беше невероятно търпелива, приемайки половинчатото обяснение, което ѝ предложих и извинението ми, задето бях домъкнала тази лудост в „Любимата ви дупка“. Предложих да платя за поправката на прозореца, но тя само изсумтя.

— За това са застраховките. Може да привлечаш откачалките като магнит, но това не значи, че вината е твоя.

Вдигнах престилката през главата си и излязох иззад плота. Момичетата вече се бяха настанили, като Чарли, Айви, Ел и Валентина седяха на ниския диван, Ванеса заемаше единия стол, а Дилайла беше седнала на високия стол за бар, оставяйки едно свободно място за мен.

— Е, какво се случи? И защо, по дяволите, не ни каза, че си щерка на мафиотски бос?

Дилайла се насочи направо на убийствените въпроси. Но имайки предвид, че бях въвлякла брат й във всичко това, не бях изненадана. Преди да успее да отговоря каквото и да е било, Чарли се обади.

— Защото някои хора не обичат да говорят за бащите си. Особено ако са известни с престъпления. — Тя ме погледна разбиращо. — Изживяла съм го. Знам как е.

Кимнах. Чарли разбираше повече от всички с какво си имах работа, макар че при нея май е било по-зле. Дом ме държеше в сенките, но тя беше в светлината на прожекторите по време на процеса на баща й. Вероятно трябваше да съм благодарна на Дом за това. Но сега бях готова да живея навън, в светлината.

— Дом никога не ми е бил истински баща. Аз съм най-малкото от незаконните му деца и никога не ми беше позволено да се срещна с полубратята си. Не ми беше позволено да се срещам с когото и да е било. Мисля, че това беше неговият начин да ме пази, но... е всички знаем как завърши това.

— Ще знаем, като ни кажеш... — заяви Дилайла.

За това им разказах колкото можех и накрая устите им бяха отворени почти до пода.

— Благодарни сме, че си добре, и че не върна мъжете ни с дупки от куршуми по тях — каза Айви. — Макар че, Тайтън вероятно ще заяви, че е брониран и куршумите не могат да го пипнат.

Засмях се, благодарна, че тя разведри шокираната тишина.

— Сигурна ли си, че не е? Защото гледаше някои мафиоти, все едно не изпитва никакъв страх.

Очите на Айви се разшириха за миг, преди да ги извърти.

— Ама разбира се, че ще го направи.

— Е, какво следва сега? — попита Валентина.

Усмихнах се, но Дилайла отговори вместо мен.

— Бишъп ще я окове за себе си и повече никога няма да я изпусне от поглед.

Нямаше да възразя на това.

И точно тогава, вратата се отвори и мъжът, за който говорихме, влезе вътре. Бишъп спря зад стола ми, отпусна ръце на раменете ми и ме стисна лекичко.

— Приключихте ли с разпита си?

Дилайла изсумтя, все едно казвайки, че въпросът е нелеп.

— Можем да продължаваме с часове.

Бишъп ме стисна по-силно.

— Няма да стане. Имам среща с момичето си.

Сестра му го изглежда криво.

— Предполагам, че може да си позволим да ти я дадем. Засега.

Бишъп пусна едното ми рамо и ръката му се плъзна по ключицата ми.

— За сега? — Той се засмя. — Зарежете това. С Ейдън всичко е завинаги.

Колективно „Аууу“ бе изпуснато като въздишка от всички момичета и сърцето ми заби силно.

Ванеса се изправи.

— Имайки предвид това, мисля, че е време да си тръгваме — тя срещна погледа ми. — Исках да те поканя да дойдеш с нас на момичешка вечер, но е очевидно, че имаш други планове. Обаче знай, че си добре дошла по всяко време. Редуваме се в чий дом да бъде.

Бишъп ме пусна и аз се изправих.

— Благодаря ви. — Стрелнах поглед към мъжа зад себе си и казах на Ванеса. — Определено ще дойда някой път.

— Няма да ти дадем друг избор — заяви Чарли. Тя пристъпи към мен и ме прегърна. — Ако някога имаш нужда да поговориш с някой, да знаеш, че съм насреща.

Аз също я прегърнах, преди да отстъпя назад в прегръдките на Бишъп, усещайки сърцето си толкова пълно, че щеше да се пръсне. Никога не бях имала това. Тази безусловна подкрепа. Приятелство. *Любов.*

А това наистина бе *всичко.*

* * *

Слязохме от мотоциклета на Бишъп и аз отключих портата на двора. Хариет излезе от задната врата, точно когато Бишъп избута мотора си вътре.

Тя изпляска с ръце.

— Много се радвам, че ви хващам! Исках да огледам за последно всичко, преди да отлеля.

— Да отлетиш?

— В цялото вълнение, сигурно съм забравила да ти кажа. Отивам на Мачу Пикчу, за да усъвършенствам рисуването си на пейзажи с водни бои. След това ще отида да нагушкам малко костенурки на Галапагос и след това да видя онези откачени глави на Великденския остров. Имам доста неща за отмятане в списъка си, преди да гушна букета. — Тя се приближи към мен и ме прегърна. — Сега, моля те, гледай да не те отвличат повече, докато ме няма. Не искам да го пропусна.

От вътре телефонът ѝ зазвъня.

— Това е колата ми до летището. Скоро ще се видим отново, деца.

— Безопасно пътуване, г-жо.

— Надявам се, да не е прекалено безопасно. В живота трябва да поемаме рискове. — Хариет ни намигна, завъртя се и изчезна вътре.

Бишъп погледна надолу към мен.

— Тя е луда, но също така е готина възрастна дама.

Аз мислех точно същото. Думите ѝ за отмятане на неща от списъка ми напомниха за всички списъци, които имах в апартамента ми в Ню Йорк.

— Сигурно си мислил, че съм напълно побъркана с моя списък.

Той поклати глава.

— Никак даже. Защо да не изживееш всичко, което можеш?

Това ми даваше възможността, от която имах нужда.

— Имам поне дузина списъци. Градове из цял свят. Докато стана на възрастта на Хариет, искам да съм отметнала всеки от тях.

Бишъп ме погледна.

— Нима?

Кимнах.

— Тогава предполагам, че трябва да вземем тези списъци, за да започнем да правим планове.

На лицето ми се появи широка усмивка.

— Наистина ли?

Бишъп плъзна ръка под косата ми и хвана тила ми.

— Цял живот изпълнен с приключение с най-невероятната жена, която съм срещал? Запиши ме. Готов съм.

Обвих ръце около тила му и целунах устните му. Когато се отдръпнах, срещнах погледа му.

— Относно срещата... къде отиваме?

— Ще разбереш, когато стигнем там.

До края на нощта и двамата с Бишъп имахме нови татуировки... неговата беше кексче, изобразено на ръкава на лявата му ръка, близо до сърцето, бе казал той. Моята бе красива птица на лявата лопатка под рамото ми, която летеше свободна. Без повече клетки и отрязани криле за мен.

Освен това отметнах и последната точка от списъка с неща, които трябва да направя в Ню Орлиънс. Научих се как да казвам „Обичам те“ на каджун.

ГЛАВА 68

БИШЪП

Шест месеца по-късно

— ФЕДЕРАЛНИЯТ СЪД НАМЕРИ Доминик Кассо за невинен по всички повдигнати обвинения. Трябвали да започнем да го наричаме Тефлон Дом? — попита водещият на новините събеседника си.

— Не знам как го прави. Наистина, наистина не знам — прошепна Ейдън до мен седнала на дивана, докато гледахме телевизия.

— Той успя да припише всичко на Вин и Анджели, които нямаха точно шанса да се защитят.

— Не съжалявам за това. Не знам какво говори това за характера ми, но определено не съм тъжна.

Целунах я по челото.

— Не е нужно да си тъжна. Анджели беше побъркан шибаняк.

Намирахме все повече и повече доказателства за това, щом се върнахме в Ню Йорк, за да разчистим апартамента на Ейдън. Това се случи, след като федералните ни го позволиха. За щастие познавахме хора, които познаваха хора.

Камери бяха инсталирани във всички стаи, включително и банята, както и в офиса й в спа центъра.

Една от камерите бе заснела това, което се предполагаше, че е „борба за власт“ на онези, които да опитали да свалят империята Кассо, и записът се бе оказал доста полезен. Той оневиняваше Дом, показвайки, че всичко е било план на Винсент с помощта на Анджели. Дом бе прочистил дома си, идентифицирайки още поддръжници и войници на Винсент изиграли различни роли.

Не настоявах за повече отговори, тъй като, честно казано, исках Ейдън колкото може по-далеч от всичко това.

Баща й се бе съгласил и ни бе дал благословията си.

Той не само не ме искаше мъртъв, ами ме искаше и много жив, заради Ейдън. Аз също не исках смъртта му. Бе се проляла достатъчно

кръв.

— Провери ли пощата, която оставих на плота? Има голям плик с твоето име.

Тя поклати глава и стана от дивана. Щом стигна до плота, вдигна плика.

— Този ли?

— Да.

Ейдън го отвори.

— Какво е това, по дяволите?

Изправих се и отидох при нея.

— Какво е?

Тя ми подаде парче хартия.

— Нотариален акт.

— Какво?

Взех плика, на който нямаше адрес на изпращача, и изсипах останалото му съдържание на плота. Снимка, брошура и комплект от два ключа изпаднаха отвътре.

Беше на къща във Френския квартал. На снимката не изглеждаше кой знае какво, но в брошурата всичко бе напълно различна история. Отвън къщата изглеждаше като обикновена тухлена сграда, но снимките в брошурата за вътрешността ѝ разкриваха напълно реновирана градска къща. Къща, струваща *десет хиляди долара на квадратен метър*.

Нотариалният акт бе на името на двама ни.

Ейдън обърна снимката, а на гърба ѝ беше залепена бележка.

Ранен сватбен подарък. Не оставяй момичето ми да живее в грях прекалено дълго.

Бишъп

Очите на Ейдън щяха да изскочат от главата ѝ.

— Майко мила. Баща ми ни е купил градска къща. В квартала. Сигурно се майтапите с мен.

Помислих за пръстена, който купих миналата седмица от магазина за антики на улица Конти, и който от тогава носех постоянно със себе си. Поклатих глава. *От къде старецът е знаел?*

— О, Боже мой, имаме къща! — изкрещя Ейдън и скочи в ръцете ми. — Не твоя, не моя. Наша.

— Да определено имаме. — Погледнах долу към нея. — Видя ли бележката?

Тя кимна.

— Не е нужно да го правиш. Имам предвид... ако не го искаш. Знам, че не си падаш по тези неща.

— За какво говориш, по дяволите?

— За брака. Не е нужно да го правим, ако не искаш.

— Защо, по дяволите, казваш такова нещо?

Ейдън сви рамене.

— Не знам. Просто... Дилайла ми каза, че никога не си искал да се установиш.

Пуснах я на крака.

— *Преди теб*. Мамка му, всичко се промени, откакто те срещнах, Ейдън. Стой тук. Задръж така.

Насочих се към вратата.

— Къде отиваш?

Ейдън излезе навън, докато аз изтичах надолу по стълбите към мотора си паркиран на двора.

Отворих скритото отделение и измъкнах копринената торбичка. Не струваше състояние, но беше идеален за нея.

Изкачих се обратно по стълбите, а тя отстъпи навътре обута с джапанките си.

— Казах ти, че идвам веднага.

— Но...

Тя отстъпи назад, а аз паднах на едно коляно.

— Не е точно начинът, по който планирах да направя това. Всъщност, още не можех да измисля най-идеалния начин. Но не искам никога да мислиш, че това е нещо, което не искам. Ти винаги си била всичко, което съм желал, Ейдън.

Извадих пръстена от торбичката и го вдигнах към нея. Розов морганит, върху халка от платина, декорирана с извити лози.

— Ти... ти си го купил?

— Да. Купих го.

— Ти... искаш да се ожениш за мен?

— Когато си готова и нито ден по-рано. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и аз плъзнах пръстена на пръста ѝ. — Ако искаш да бъдеш с мен.

Тя кимна.

— Завинаги.

Погледнах към тавана, чудейки се откъде Касо знаеше. Но мамка му, нямаше значение. Беше ни дал благословията си и сега Ейдън бе само моя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.